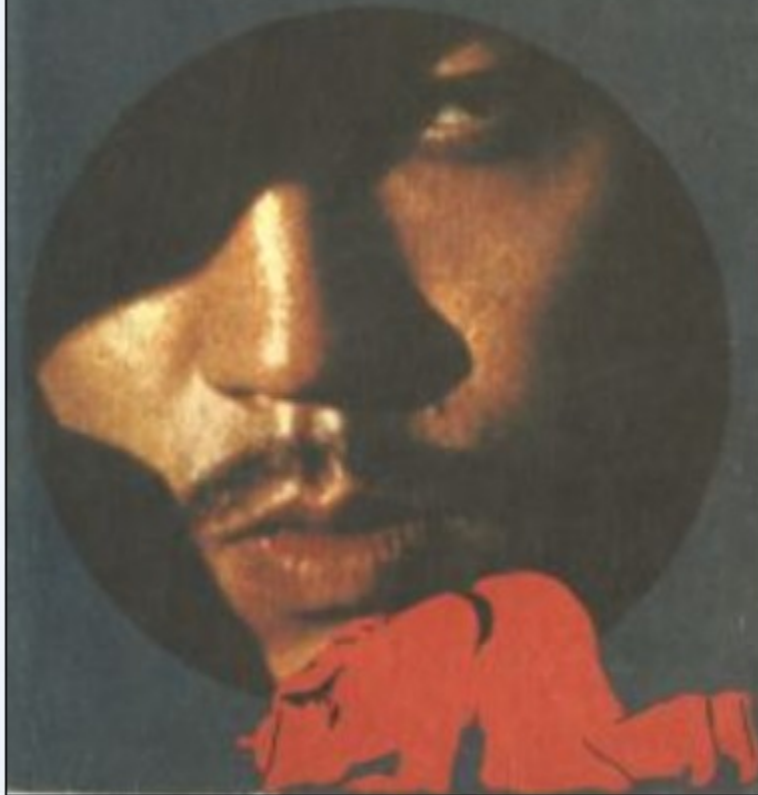

Robert van Gulik

**A kínai
haranggyilkosság
esete**

Robert van Gulik
A kínai haranggyilkosság esete

ALBATROSZ KÖNYVEK
BUDAPEST

A mű eredeti címe
The Chinese Bell Murders

Fordította
Mészáros Sándor

© 1958 by Robert van Gulik
© 1977 by The University of Chicago
© Hungarian translation Mészáros Sándor, 1987

A fedelet Horváth Péter tervezte

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ
Felelős kiadó Jovánovics Miklós

Alföldi Nyomda 3244.66-14-2. Debrecen, 1987

Felelős szerkesztő Varsányi Mária – Műszaki vezető Sebestyén Lajos – A kötetet Budai Andrea tervezte – Kiadványszám 8391 – Megjelent 14,5 (A/5) ív terjedelemben, New Times betűtípusból szedve – MA 5311

ISBN 963 14 1146 X
ISSN 0324 3117

ELSŐ FEJEZET

*Egy műgyűjtőnek különös élményben van része
egy régiségboltban; Ti bíró hivatalba lép
Pu Jang magisztrátusaként.*

A bíró apja- és anyjaként szeresse a népet;
Segítse a szegényeket és az öregeket,
bátorítsa a jót és a tisztességet;
A megelőzésről, ne a büntetésről
legyen híres;
Sújtson le mindre, ki vétkes.

Hat éve már, hogy felhagytam az apámtól örökölt, jövedelmező teaültetvény igazgatásával, és békés nyugalomra visszavonultam a keleti városkapun kívül épült vidéki villánkba. Itt végre elég időm jutott arra, hogy teljesen kedvenc időtöltésemnek, nevezetesen a bűn és a bűnüldözés tanulmányozásának szenteljem magam.

Mínthogy a mostani ragyogó Ming-dinasztiánk uralkodása alatt a birodalomban béke és rend honol, ritkák a bűnügyek, kevés az erőszakos cselekmény. Hamar rá kellett jönnöm hát, hogy csak a múltból meríthetek anyagot rejtélyes bűnügyekről és azok éles elméjű magisztrátusok által történt bámulatos megfejtéséről. Rendkívül érdekes tanulmányaimba mélyedve, az évek folyamán pompás gyűjteményt halmoztam fel híres bűnügyekre vonatkozó eredeti dokumentumokból, kegyetlen gyilkosságok esetében használt eszközökből, régi betörőszerszámokból és számos egyéb, a bűn történetéhez kapcsolódó tárgyból.

Gyűjteményem egyik legbecsesebb darabja egy hosszúkás, ébenfából készült kalapács volt, amelyet évszázadokkal ezelőtt híres mesterdetektívünk, Ti bíró használt. A fent idézett verssorok erre voltak rávésvé. A feljegyzések szerint Ti bíró a bíróságon elnökölve használta, az állam és a nép előtt viselt magasztos tisztségének állandó jelképeként.

Ezeket a verssorokat emlékezetből idéztem, mert a kalapács már nincs a tulajdonomban. Körülbelül két hónappal ezelőtt, nyáron oly borzasztó élményben volt részem, hogy egyszer s mindenkorra szakítottam kriminológiai kutatásaimmal, és megszabadultam a múlt véres bűncselekményeit idéző egész gyűjteményemtől. Érdeklődésem inkább a tengerzöld színű porcelántárgyak gyűjtése felé fordult, s ez a bájós hobbi – úgy tűnik – teljesen összhangban áll alapvetően békés természetemmel.

Van azonban még egy dolog, amit meg kell tennem, hogy tényleg átadhassam magam a nyugalmas élet örömeinek. Meg kell szabadulnom a kísértő emlékektől, amelyek még ma is megzavarják álmomat. A borzalmas lidércnyomásnak csak úgy vethetek véget, ha feltárom azokat a különös titkokat, amelyek oly rettenetes módon jutottak tudomásomra. Csakis így adhatom át az örök feledésnek azt a rettenetes élményt, amely mélységesen megrázott, szinte az örületbe sodort.

Ezen a különlegesen szép őszi reggelen, elegáns kerti pavilonomban üldögélve, gyengéd kezükkel krizantémokat gondozó két kedvenc ágyasom szépségébe feledkezve – egyszóval e csodálatos környezetben – végre fel merem idézni annak a végzetes napnak az eseményeit.

A nyolcadik hónap kilencedik napján, késő délután történt – ez a dátum egy életre bevésődött az agyamba! Délben rendkívül meleg volt, s később a hőség még tikkasztóbbá vált. Rosszkedvű és nyugtalan voltam, s végül úgy döntöttem, hogy hordszékemen kihajtatok. A hordszékvivőkkel, pillanatnyi hangulatomnak engedve, Liu régiségüzletébe vittem magam.

Ez az üzlet az „Aranysárkány” hangzatos nevet viseli, s a Konfucius-templommal szemben helyezkedik el. Liu, a tulajdonos pénzsóvár gazember ugyan, de érti a dolgát, és gyakran hajtott fel nekem büntényekkel és bűnüldözéssel kapcsolatos régiségeket. Sok-sok kellemes órát töltöttem el gazdag választékot kínáló üzletében.

Belépve csak a segédet találtam az üzletben. Gazdája – a segéd állítása szerint – nem érezte jól magát, visszavonult emeleti szobájába, ahol legértékesebb tárgyait tartotta. Liut mogorva

hangulatban találtam; fejfájásra panaszkodott. A redőnyöket bezárta, hogy kirekessze a fojtogató hőséget. A félhomályban az ismerős szoba különösnek, ellenségesnek tűnt, már majdnem az azonnali távozás mellett döntöttem. A kinti hőség azonban maradásra késztetett; hadd mutasson Liu néhány dolgot. Helyet foglaltam hát egy tágas karosszékben, hevesen forgattam darutollas legyezőmet.

Liu motyogott valamit arról, hogy nincs semmilyen megmutatni való különlegessége. Tekintete néhány percig céltalanul ide-oda kószált, majd elővett a sarokból egy feketeire lakkozott tükörállványt, és elém helyezte az asztalra.

Amikor leporolta, egy közönséges kalapigazító tükör tűnt elő, azaz egy dobozra erősített, fényesre csiszolt ezüstlap. Hivatalnokok használtak ilyen tükört, hogy fejükön eligazítsák fekete selyemkalapjukat. A lakkozott keretet behálózó apró repedésekből ítélve meglehetősen régi darab lehetett; ilyenekből akad azonban jócskán, a műgyűjtő számára alig jelentenek értéket.

Hirtelen azonban ezüstberakásos feliratra esett a pillantásom a kereten. Közelebb hajolva a következőket betűztem ki: „Ti hivatali rezidenciájának tulajdona, Pu Jang.”

Alig-alig tudtam megállni, hogy a meglepetés okozta örömtől fel ne kiáltsak. Hiszen akkor ez nem más, mint a híres Ti bíró kalapigazító tükre! Eszembe jutott, hogy a régi feljegyzések szerint Ti bíró Pu Jang magisztrátusaként – Csianghszu tartomány egyik kis körzetében – lenyűgöző ügyességgel legalább három rejtélyes bűnügyre derített fényt. Sajnálatos módon ezeknek a nyomozásoknak a részletei a feledés homályába veszttek. A Ti családnév meglehetősen ritka, ezért biztosra vehettem, hogy a tükör valóban a bíróé volt. Kimerültségemet mintha elfűjták volna. Magamban hálát adtam Liu hanyagságának, hogy nem azonosította ezt a felbecsülhetetlen értékű műtárgyat. Hiszen az az egyik leghíresebb detektív volt, aki valamikor is élt virágzó birodalmunkban.

Tettetett közönnyel dőltem hátra a karosszékben, és egy csésze teát kértem Liutól. Amint lement a földszintre, felugrottam, és izgatottan szemügyre vettem a leletet. Szórakozottan kihúztam a tükör alatti doboz fiókját, amelyben egy fekete, bírói selyemkalap feküdt összehajtogatva.

Óvatosan széthajtogattam a foszladozó selyemkalapot. Varrataiból finom porfelleg szállt fel. Néhány molyrágta lyuktól eltekintve még sértetlen volt. Megindultan, remegő kézzel emeltem fel, hiszen ezt a kalapot a bíróság ülésein elnöklő Ti bíró viselte.

Csak a jó ég a megmondhatója, miféle szertelen ötlet hatására emeltem fel ezt az értékes relikviát, és tettem méltatlan fejemre. A tükörben megnéztem, hogy áll nekem a kalap. Az idők folyamán a simára csiszolt felület elhomályosult, így csak egy sötét árny tükröződött benne. Hirtelen azonban az árnykép határozott körvonalat öltött. Egy teljesen ismeretlen, beesett arc meredt rám, égő tekintettel.

Ebben a pillanatban fülsiketítő mennydörgést hallottam. Minden elsötétedett, úgy éreztem, mintha egy feneketlen gödörbe zuhannék. Megállt számomra az idő, azt sem tudtam, hol vagyok.

Sűrű felhőrétegeken sodródtam keresztül. A felhőfoszlányokból fokozatosan egy emberi alak rajzolódott ki. Homályosan egy meztelen lány alakja tűnt elő, akire egy férfi támadt kegyetlenül. A férfi arcát nem láttam. A lány segítségére akartam sietni, de képtelen voltam megmozdulni. Segítségért kiáltottam volna, de nem jött ki hang a számon. Aztán újabb és újabb, vég nélküli, hajmeresztő történéseken estem át: egyszer tehetetlen szemtanúként, máskor megkínzott áldozatként. Már-már elmerültem egy bűzös, mozdulatlan víztükrű medencében, amikor két, kedvenc ágyasomra hasonlító lány a segítségemre sietett. Már éppen megragadtam felém nyújtott kezüket, de egy erős áramlat elragadott, s körbe-körbe sodródtam a habzó örvényben. Pont a közepén voltam, és mind mélyebbre szívott. Végül egy sötét, szűk helyre bepréselődve találtam magam, miközben valami hatalmas súly nehezedett rám ellenállhatatlan erővel. Kétségbeesetten igyekeztem kiszabadulni, de görcsösen markolászó ujjaim csak a sima acélfalakat kaparták. Szinte a fulladás határán voltam, amikor a fojtogató nyomás alábbhagyott, tudómba mohón szívtam be a friss levegőt. Már megmozdultam volna, de legnagyobb rémületemre azt éreztem, hogy kezemet, lábamat szétfeszítették, és a padlóhoz kötözve fekszem. Csuklómat és bokámat vastag kötelek szorították, a végük szürke ködbe veszett. A kötelek szorítása erősödött, végtagjaimat kibírhatatlan

fájdalom járta át. Szívemet kimondhatatlan rémület markolta. Tudatában voltam annak, hogy testemet lassanként darabokra tépik szét. Iszonyatomban felüvöltöttem. Aztán felébredtem.

Hideg verítékbe dermedten a szoba padlóján feküdtem. Liu mellettem térdelt, és ijedten szólongatta a nevemet. A régi bírói kalap lecsúszott a fejemről, az összetört tükördarabok között hevert.

Liu segítségével talpra álltam, és reszketve a karosszékbe hanyatlottam. A régiségkereskedő sietve egy csésze teát tartott ajkamhoz. Mint elmondta, közvetlenül azután, hogy lement a teáskannáért, mennydörgés hallatszott, amit hatalmas felhőszakadás követett. Rögtön felrohant, hogy bezárja a zsalukat, és ott talált engem a padlón elterülve.

Hosszú ideig hallgattam, lassan kortyolgattam az illatos főzetet. Aztán fecsegttem valamit Liunak az időnként rám törő hirtelen rohamokról. Megkértem, hívassa székhordóimat. Zuhogó esőben vittek haza. A szolgálk egy darab olajjal átítatott vászonnal letakarták ugyan a hordszéket, de mire hazaértünk, bőrig áztam.

Azonnal ágyba bújtam, teljes kimerültséget éreztem, hasogató fejfájás kínozott. Első Feleségem nagy ijedségében orvost hívatott, aki delíriumos állapotban talált.

Hat hétig súlyos beteg voltam. Első Feleségem szerint végleges felgyógyulásomat az ő kitartó imádságainak és a Gyógyítás Istenének Templomában naponta gyújtott füstölőinek köszönhetem. Én inkább két ágyasom megingathatatlan kitartásának tulajdonítottam talpra állásomat, akik felváltva őrizték betegágyamat, és itatták velem a tudós doktor által előírt kotyvalékokat.

Amikor már elég erősnek éreztem magam ahhoz, hogy felüljek, az orvos faggatni kezdett a Liu üzletében történtekről. Különös élményemnek még a gondolata is gyűlöletes volt számomra, ezért csak annyit mondtam, hogy hirtelen elszédültem. Az orvos ugyan furcsán nézett rám, de nem firtatta tovább a dolgot. Távoztában, mintegy mellékesen megjegyezte azonban, hogy az ilyenfajta rosszindulatú ideglázat gyakran az okozza, ha valaki olyan régi tárgyakat érint, amelyek erőszakos halállal kapcsolatosak. Az ilyen tárgyaknak ugyanis ördögi varázsuk van, s veszélyesek mindenkire, aki szoros kapcsolatba kerül velük. Amint ez az okos orvos eltávozott, rögtön hívtam az inasomat, megparancsoltam neki, hogy négy nagy ládába csomagolják össze egész kriminológiai gyűjteményemet, és azonnal küldjék el Első Feleségem Huang nevű nagybátyjának. Első Feleségem ugyan szüntelenül dicshimnuszokat zeng róla, de Huang bácsi valójában egy zsugori, ellenszenves fráter, aki a pereskedésben leli örömét. Udvarias levélben tudattam vele, hogy egész kriminológiai gyűjteményemet neki ajándékozom a polgári és a büntetőjogban szerzett széles körű jártassága iránti mély elismerésem jeléül. Hozzá kell tennem, hogy Huang bácsit mélységesen utálok, amióta jogi szörszálhasogatással kicsalt tőlem egy értékes földdarabot. Őszintén remélem, hogy gyűjteményemet tanulmányozva egy szép napon szintén túl közeli kapcsolatba kerül ezen halált hozó tárgyak egyikével, és ugyanolyan megrázó élményben lesz része, mint amilyen engem ért Liu régiségüzletében.

Most pedig megkísérlem összefüggően elmesélni mindazt, amit néhány rövid perc alatt – Ti bíró kalapjában – átéltem. A megértő olvasóra bízom a döntést, hogy az elbeszélendő három régi bűnügy – amely számomra ilyen rendkívüli módon tárult fel – mennyiben felel meg a valóságnak, és mennyiben tekinthető láz gyötörte elmém szüleményének. A tényeket nem vettem össze a történelmi feljegyzésekkel, ehhez nem vettem a fáradságot, mivel – mint már korábban említettem – mindörökre felhagytam a bűn és a bűnüldözés kutatásával. Ezek a baljós tárgyak nem érdekelnek már többé; sőt örömmel vettem bele magam a Szung-dinasztia korabeli különleges, tengerzöld színű porcelántárgyak gyűjtésébe.

*

Új állomáshelyén, Pu Jangban töltött első napja után Ti bíró késő este a bírósági tárgyalóterem mögötti dolgozószobájában üldögélt, és elmélyülten tanulmányozta a körzetről szóló iratokat. A kimutatásokkal, iratkötegekkel borított íróasztalon két nagy bronzkandeláberben gyertyák égtek. A lobogó gyertyafény játékosan meg-megcsillant a mágisztrátus zöld brokátruháján és sapkájának

fényes, fekete selymén. Időnként beletúrt dús fekete szakállába, végigsimította hosszú oldalszakállát. Tekintetét azonban egy pillanatra sem vette le az előtte fekvő iratokról.

A bíróval szemben, egy kisebb íróasztalnál, elválaszthatatlan társa, Hung Liang lapozgatott a bírósági aktákban. Szikár, idősödő férfi volt, lecsüngő fehér bajusszal, vékony kecskeszakállal. Kifakult barna ruhát, feje búbján kis sapkát viselt. Időnként lopva egy-egy pillantást vetett a másik asztalnál ülő magas, széles vállú bíróra. Délután szundított egyet, de Ti bíró egy percet sem pihent egész nap. Ismerte ugyan gazdája elnyűhetetlen fizikumát, Hung mégis aggódott.

Korábban Ti bíró apjának a szolgálatában állt, gazdáját gyerekkorában a karján hordozta, később – tanulmányai idején – elkísérte a fővárosba, s vele tartott a különböző tartományokba is, ahová kinevezték. Ti bírónak körzeti magisztrátusként Pu Jang volt a harmadik szolgálati helye. Az eltelt évek alatt Hung hűséges barátként és tanácsadóként szolgált. Ti bíró őszintén megvitathatta vele mind hivatali, mind magánügyeit, s Hung gyakran adott hasznos tanácsokat. A bíró, hogy társának hivatalos címet adjon, kinevezte bírósági őrmesternek, s így mindenki Hung őrmesternek szólította.

Az iratkötegekben lapozgató Hung őrmester gondolatai a bíró hajszás napja körül forogtak. Reggel, miután feleségei, gyermekei és szolgálói kíséretében Pu Jangba érkezett, rögtön a bíróság fogadótermébe ment, háza népének pedig a birtok északi részén lévő hivatalos magisztrátusi rezidenciához vezetett az útja. A bíró Első Felesége az inas segítségével felügyelte a csomagokkal megpakolt szekerek lemálházását, és hozzálátott az új lakhely berendezéséhez. Ti bírónak nem jutott ideje a lakóház megtekintésére. Elődjétől, Feng bírótól át kellett vennie a bírósági pecsétet. Az átadási szertartás után összehívatta a bíróság egész személyzetét, kezdve a főírnoktól és a csendbiztosok parancsnokától egészen a gondnokig és a foglárókig. Délben pazar lakomát rendezett a távozó kollégája tiszteletére, majd – a szokásnak megfelelően – elkísérte Feng bírót és hozzátartozóit a városkapuig. A bíróságra visszatérő bírónál tisztelgő látogatást tettek a helyi előkelőségek.

A dolgozószobájában elköltött gyors vacsora után hozzálátott a bírósági iratok áttanulmányozásához. A hivatalnokok alig győzték hordani az aktatartó bördobozokat az irattárból. Néhány óra múltán elbocsátotta a beosztottakat, de ő maga nem gondolt még a pihenésre.

Nagy sokára aztán félretolta az előtte fekvő aktákat, és hátradőlt a karosszékekben. Sűrű szemöldöke alól Hung őrmesterre pillantott, s mosolyogva megjegyezte:

„Nos, őrmester, mit szólnál egy csésze forró teához?”

Hung őrmester gyorsan felpattant, és felkapta a teáskannát egy oldalt álló asztalról. Miközben a teát töltötte, Ti bíró megjegyezte: „Az ég áldása van ezen a Pu Jang-i körzeten. Az iratokból megítélve a föld termékeny, nincsenek sem árvizek, sem szárazságok, a parasztok gyarapodnak. Miután a városka a birodalmunkat észak-dél irányban átszelő Nagy Csatorna mentén fekszik, jelentős nyereséget élvez a nagy forgalomból. A csatorna s az itt beletorkolló folyó halban gazdag; ebből megélhetnek a szegények. Az itt állomásozó, meglehetősen nagy létszámú helyőrség pedig a kis éttermek és üzletek forgalmát biztosítja. A körzetben élő nép tehát tehetős és elégedett, az adókat időben befizetik.

Végül Feng bíró, az elődöm minden jel szerint rendkívül céltudatos és tehetséges ember. Minden iratot naprakészen tartott, a feljegyzések tökéletesen rendben vannak.”

Az őrmester derűsen válaszolt:

„Méltóságos uram, a dolgok a lehető legjobban mennek itt. Előző állomáshelyünkön, Han Jüanban a sok gond miatt gyakran féltettem Méltóságod egészségét!”

Vékony kecskeszakállát végigsimítva folytatta: „A bírósági iratokat áttekintve megállapítottam, hogy Pu Jangban nagyon ritkán fordulnak elő bűncselekmények. És azzal a néhányval, ami megtörtént, megfelelően foglalkoztak. Egy ügy van csak függőben a bíróság előtt. De az is csupán egy vulgáris kéjgyilkosság, amelyet Feng kegyelmes úr néhány nap alatt tisztázott. Holnap, ha Méltóságod áttekinti az idevágó aktákat, láthatja majd, hogy már csak mindössze néhány kérdés nyitott.”

Ti bíró felhúzta szemöldökét. „Ezek a nyitott kérdések, őrmester, néhanapján nagyon komoly problémákat okoznak. Ismertesd az ügyet!”

Hung őrmester vállat vont, s így szólt: „Ez valóban nagyon egyértelmű ügy. Egy kis üzlet tulajdonosának, Hsziao mézárósnak a lányát megerőszakolva és meggyilkolva találták a szobájában. Kiderült, hogy szerelmi viszonya volt egy Vang nevezetű, elzüllött diákkal. Hsziao feljelentést tett ellene. Feng bíró ellenőrizte a bizonyítékokat, kihallgatta a tanúkat. Bebizonyosodott, hogy a gyilkosságot valóban Vang követte el, ő azonban tagadott. Feng bíró ezután kínvallatásnak vetette alá, de a vádlott a beismerés előtt elvesztette eszméletét, s nem vallott. Feng bíró itt felfüggesztette az ügy vizsgálatát közelgő távozása miatt.

Mínthogy a gyilkost megtalálták, s elégséges bizonyíték gyűlt össze ellene ahhoz, hogy kínvallatását elrendeljék, az ügy gyakorlatilag befejezettnek tekinthető."

Ti bíró néhány percig gondolataiba révedten simogatta szakállát. Aztán így szólt: „Szeretném megismerni az egész ügyet, őrmester."

Hung őrmester arca elborult. „Méltóságos uram, hamarosan éjfél lesz – mondta bizonytalanul –, nem lenne jobb, ha most visszavonulna egy kiadós éjszakai pihenésre? Holnap bőségesen lesz időnk a kérdés áttekintésére!"

Ti bíró megrázta a fejét. „Már ebben a vázlatos ismertetőben is egy különös ellentmondásra bukkantam. A sok hivatali papír átböngészése után, elmém felfrissítésére, éppen kapóra jön egy bűnügy. Igyál te is egy csésze teát, őrmester, helyezd magad kényelembe, és foglalj össze a tényeket!"

Hung őrmester tisztában volt azzal, mi következik. A helyzetbe beletörődve asztalához lépett, és átfutott néhány iratot. Aztán belekezdett:

„Mindössze tíz nappal ezelőtt, e hónap tizenhetedik napján, egy Hsziao Fu-han nevű mézáró, akinek egy kis üzlete van a város délnyugati részében a Félhold utcában, zokogva rontott be a bíróság déli ülésére. Tanúk kísérték; egy Kao nevű férfi, a déli negyed felügyelője, Lung szabó, aki Hsziao üzletével szemben lakik, és a mézáróscéh főnöke. Hsziao mézáró írásos feljelentést tett Vang Hszien-csung ellen, aki irodalmi tudományos fokozatra pályázik. Különben ez a Vang egy szegény diák, aki a mézáró üzletéhez közel lakik. Hsziao szerint egyetlen leányát, Tiszta Jádét Vang fojtotta meg annak hálószobájában, és ellopott onnan egypár arany hajtút is. Vang tudósjelölt – állítja a mézáró – hat hónapja titkos szerelmi viszonyt tartott fenn leányával. A gyilkosságot csak akkor fedezték fel, amikor a lány reggel nem jelent meg, hogy elvégezze szokásos háztartási teendőit."

„Ez a Hsziao mézáró – vágott közbe Ti bíró – vagy teljesen hülye, vagy pedig egy pénzsóvár gazember. Hogyan engedhette meg, hogy fiatal lánya nyilvánosházat csináljon otthonából, saját házában szerelmi viszonyt folytasson. Nem is csoda, hogy erőszak és gyilkosság lett a dologból!"

Hung őrmester tagadóan csóválta meg fejét. „Nem erről van szó, méltóságos uram – mondta –, Hsziao mézáró magyarázata egészen más fényt vetett a bűntényre!"

MÁSODIK FEJEZET

*Ti bíró újrazsgálja a Félhold utcai
kéjgyilkosság ügyét; néhány váratlan
kijelentéssel megdöbbeneti Hung őrmestert.*

Ti bíró összekulcsolta kezét széles kabátujjában. „Tovább!” – mondta kurtán.

„Egészen addig a bizonyos reggelig – folytatta Hung őrmester – Hsziao mészárosnak fogalma sem volt arról, hogy Tiszta Jádénak szeretője van. A lány egy kis helyiségben aludt, amelyet mosókonyhának, de varrósobának is használnak. Ez a helyiség az üzlettől kissé félreeső lépcsőfeljáró felett van. Szolgálókat nem tartanak, minden háztartási munkát anya és lánya végez. A Feng bíró által elrendelt vizsgálatok során kiderült, hogy a lány szobácskájából még a hangos beszéd sem hallatszik el a mészáros hálószobájáig vagy a szomszédba.

Ami Vang jelöltet illeti, ő egy nagyon híres fővárosi család sarja. Szülei meghaltak, és egy családi viszály miatt egy árva fityingje sincs. Miközben irodalmi vizsgáinak második fokozatára készült, a Félhold utcai üzlettulajdonosok gyermekeinek oktatásából tartotta úgy-ahogy fenn magát. Egy kis manzárdhelyiséget bérel az idős Lung szabónál, pontosan a mészáros házával szemben.”

„Mikor kezdődött a szerelmi viszony?” – kérdezte a bíró.

„Mintegy fél évvel ezelőtt – válaszolta az őrmester – Vang jelölt beleszeretett Tiszta Jádéba, és a két fiatal titokban a lány szobájában találkozgatott. Vang általában éjfél felé, az ablakon keresztül osont be hozzá, majd hajnal előtt visszalopódzott szobájába. Lung szabó – vallomása szerint – néhány hete felfedezte Vang titkát. Komolyan kérdőre vontaa fiatalembert, sőt megfenyegette, hogy a szégyenteljes kapcsolatot Hsziao mészáros tudomására hozza.”

A bíró bólintott. Helyeslően állapította meg: „A szabónak teljesen igaza volt!”

Az őrmester az előtte fekvő iratkeercset tanulmányozta. Azután így szólt: „Ez a Vang ravasz gazfickó, annyi szent. Térdre borulva bizonygatta Lung szabónak, hogy Tiszta Jáde és ő mélységesen szeretik egymást. Esküdzött, ha túljut a második tudományos fokozathoz szükséges vizsgákon, feleségül veszi a lányt. Akkor majd megfelelő esküvői ajándékot adhat leendő apósának, menyasszonyának pedig igazi otthont teremthet. Ha botrány törne ki – rimázkodott Vang –, nem tehetné le irodalmi vizsgáit, s az egész ügy szégyent hozna minden érintettre.

Lung tudta, hogy Vang komolyan foglalkozik tanulmányaival, és idén ősszel biztosan sikeresen levizsgálják. Ráadásul titokban még büszke is volt: hiszen egy nemesi család sarjáról, egy jövőbeli hivatalnokról volt szó, aki éppen az ő szomszédjának a lányát választotta jövőbelijéül. Megígérte, hogy nem fedí fel a titkot. Lelkiismeretét pedig azzal nyugtatta meg, hogy az ügy néhány héten belül amúgy is tisztességgel véget ér: Vang feleségül kéri Tiszta Jádét. Szeretett volna azonban meggyőződni Tiszta Jáde erkölcsi tisztaságáról, és attól a naptól kezdve megfigyelés alatt tartotta a mészáros üzletét. Vallomása szerint Vang volt az egyetlen férfi, akivel Tiszta Jáde kapcsolatban állt, kizárólag őt fogadta szobájában.”

Ti bíró kortyintott a teából. Aztán maliciózan megjegyezte: „Mindez igaz is lehet. Tény viszont, hogy ennek a három személynek – Tiszta Jádénak, Vang jelöltnek és Lung szabónak a magatartása teljes mértékben elítélendő!”

„Erre – jegyezte meg Hung őrmester – Feng bíró egyértelműen rámutatott, amikor határozottan megfedtte Lung szabót bűnpártolásért, Hsziao mészárost pedig a háza népe feletti felügyelet lazaságáért.

Nos tehát, tizenhetedikén reggel, amikor Lung szabó értesült Tiszta Jáde meggyilkolásáról, Vang iránt érzett szeretete izzó gyűlöletté változott. Azonnal Hsziao mészárhoz rohant, és mindent kitalált neki a fiatalok kapcsolatáról. Idézem, amit mondott: »Én, nyomorult féreg, takargattam ezt a mocskos viszonyt, miközben ez a kutyafejű Vang Tiszta Jádét pusztán alantas kéjvágya kielégítésére használta. S mivel a lány ragaszkodott a házassághoz, megölte őt, ellopta arany hajtűit, hogy egy tehetős feleséget vehessen magának!«

A dühtől és a bánattól sújtott Hsziao magához kérte Kao felügyelőt és a mészárosok céhének főnökét. Meghányták-vetették a dolgot, és arra jutottak, hogy Vang a gyilkos. A céhfőnök

megfogalmazta az írásos feljelentést, majd mindannyian megjelentek a bíróságon, és megvádolták Vangot a gonosz bűncselekmény elkövetésével."

„Hol tartózkodott a vádlott ebben az időpontban? – kérdezte a bíró. – Elszökött a városból?"

„Nem – felelte az őrmester –, azonnal elfogták. A mészáros kihallgatása után Feng bíró elküldte a csendbiztosokat Vanghoz, hogy tartóztassák le. A szabóműhely feletti kis szobájában találtak rá. Mélyen aludt, bár már jóval elmúlt dél. A csendbiztosok előállították a bíróságon, a bíró ismertette vele Hsziao mészáros vádját."

Ti bíró kiegyenesedett. Az íróasztalra könyökölve előrehajolt, és izgatottan kérdezte: „Most aztán nagyon érdekelne, mivel védekezett Vang jelölt?"

Hung őrmester kiválasztott néhány iratot. Átfutotta őket, majd így szólt: „Ennek a gazfickónak mindenre akadt magyarázata. Főként arra hivatkozott, hogy..."

Ti bíró felemelt kezével megállította. „Azt szeretném – mondta –, ha az egészet az ő szavaival hallanám. Olvasd fel a jegyzőkönyvet!"

Hung őrmester meghökkenett. Majdnem kiszaladt a száján egy megjegyzés, de meggondolta magát. Az előtte fekvő iratok fölé görnyedt, és monoton hangon olvasni kezdte Vang a bíróság előtt tett szóbeli vallomásának jegyzőkönyvét.

„A Méltóságod emelvénye előtt térdeplő semmirekellő diákot szégyen és keserűség mardossa. Őszintén bevallja, hogy vétkes a legszégyenteljesebb büntett elkövetésében; szerelmi viszonya volt egy makulátlan erkölcsű lánnyal. A dolog úgy áll, hogy manzárdszobám – ahol nap mint nap a klasszikusokat tanulmányozom – pontosan szemben van Tiszta Jáde szobájával, ami a Félhold utca másik oldalán lévő zsákutca sarkán helyezkedik el. Gyakran megfigyeltem, amint az ablaknál állva fésülködött, és úgy döntöttem, hogy kizárólag ő lehet a jövődöbéli arám.

Tényleg az lett volna a szerencsésebb, ha tartom magam eredeti elhatározásomhoz, és vizsgáim befejezése előtt semmit sem kezdeményezek. Akkor helyzetem lehetővé tette volna, hogy egy házasságközvetítő útján megfelelő ajándékot küldjek, s ily módon a szokásos és tisztes módon közöljem Tiszta Jáde apjával szándékaimat. Egyik nap azonban alkalmam nyílt egyedül találkozni a lánnyal a sikátorban. Nem tudtam ellenállni, beszélgetést kezdtem vele. Amikor értésemre adta, hogy érzelmeim nem viszonzatlanok, én, ahelyett hogy a megfelelő irányba befolyásoltam volna ezt az ártatlan teremtetést, még tovább szítottam érzelmeit a magam vágyával. Újabb találkát szerveztem a sikátorban. Hamarosan rávettem, engedje meg, hogy titokban – csak egyszer – meglátogathassam a szobájában. A megbeszélte éjszakán – jó későn – létrát támasztottam az ablakához, ő pedig bebocsátott. Így jutottam azokhoz az élvezetekhez, amelyeket tisztességes lány esetében az égi parancsolatok tiltanak, ha előzőleg nem szentesíti őket a házassági szertartás.

Ahogy a láng is magasabbra csap a ráöntött olajtól, úgy erőszakolt ki mind gyakoribb találkát az én bűnös szenvedélyem. Féltem, hogy a létrát megláthatják az éjjeliőrök vagy egy késői járóelő, ezért Tiszta Jáde – ösztökélésemre egy hosszú fehér vászondarabot bocsátott ki ablakán, melynek végét ágyának lábához kötötte. Amikor letről megrántottam a vásznat, kinyitotta az ablakot, és segített felkapaszkodni. Egy esetleges szemtanú egy kimosott – s éjszakára kint felejtett – ruhadarabnak vélhette volna a vásznat."

Ennél a résznél Ti bíró – öklével az asztalra csapva – félbeszakította a felolvasást.

„Az átkozott gazfickó! – tört ki dühösen. Szép dolog, mondhatom! A tudósjelölt a tolvajok és a betörők módszereihez folyamodik!"

„Mint korábban bátorkodtam megjegyezni Méltóságodnak – jelentette ki Hung őrmester –, ez a Vang egy elvetemült gonosztevő. De folytatnám a vallomását:

»Egy nap azonban a becsületes Lung szabó felfedezte titkomat, és megfenyegetett, hogy elmondja Hsziao mészárosnak. Én viszont – milyen elvakult örült is voltam! – nem vettem tudomásul a könyörületes Isten által küldött figyelmeztetést, és könyörgésre fogtam a dolgot. Végül hallgatást fogadott.

Így ment ez majd fél évig. Ám a magasságos égi erők nem tűrhették tovább a szent erkölcsi parancsolatok lábbal tiprását, és egy rettenetes csapással lesújtottak mindkettőnkre, Tiszta Jádéra és rám, nyomorult bűnösre. Megállapodtunk vele, hogy tizenhatodikán éjjel ismét meglátogatom. Aznap délután azonban felkeresett Jang Pu nevű barátom és diáktársam. Apja mint mondotta –

születésnapjára öt ezüstöt küldött neki a fővárosból. Meghívott egy kis mulatságra a város északi negyedében lévő Öt ingyencség nevű vendéglőbe. Az ebéden többet ittam a kelleténél. Miután elbúcsúztam Jang Putól, a hűvös éjszakai levegőn rádöbbentem, hogy tökrészeg vagyok. Hazamegyek, néhány óra alatt kialszom mámoromat, s aztán látogatom meg Tiszta Jádét – gondoltam –, de eltévedtem. Ma reggel, hajnaltájt tértem magamhoz egy régi ház romjain nőtt tüskés bozótban heverve. Valahogy talpra álltam, a fejem még mindig kótyagos volt, nagy nehezen elbotorkáltam a főutcáig; jóformán azt sem tudtam, hol vagyok. Hazatértem, és egyenesen a szobámba mentem. Ledőltem az ágyamra, szinte azonnal álomba zuhantam. Szerencsétlen jövődöbelim rettenetes végzetéről csak akkor szereztem tudomást, amikor a Méltóságod által küldött csendbiztosok értem jöttek.«"

Hung őrmester abba hagyta a felolvasást, és a bíróra pillantott. Szavaiból megvetés áradt: „És most jön ennek a szemforgató, képmutató gazembernek a végszava!"

„Ha Méltóságod úgy dönt, hogy a legsúlyosabb büntetést érdemlem ki ezzel a szerencsétlen lánnyal szemben tanúsított megbocsáthatatlan magatartásomért és azért, mert közvetve részem volt halálában, boldogan fogadom ítéletét. Megszabadulnék végre a létezés kínjától, hiszen életemet most már örökre gyászba borítja kedvesem elvesztése. A bosszú gondolata és családom jó hírneve miatt azonban a leghatározottabban tagadom a kéjgyilkosság vádját!"

Az őrmester letette az iratot. Ujjával rábökve kijelentette: „Teljesen egyértelmű. Vang így akarja elkerülni a gonosz büntetéért rá váró jogos büntetést. Nem tagadja bűnösségét a lány elcsábításában, de nem vallja be a gyilkosságot. Tökéletesen tisztában van azzal, hogy egy hajdon elcsábításáért – ráadásul ha annak beleegyezését olyan könnyen elnyerte – ötven botütés jár, míg a gyilkosság a vesztőhelyen történő dicstelen véget jelentené."

Hung őrmester várakozóan tekintett gazdájára, de az nem fűzött megjegyzést a hallottakhoz. Egy újabb csésze teát kortyolgatott lassan. Aztán megkérdezte: „Mit szólt Feng bíró a vallomáshoz?"

Az őrmester az irattekercsbe pillantott. Rövid szünet után így válaszolt: „Ezen a tárgyaláson nem vallatta tovább a tudósjelöltet. Megindította a rutineljárást."

„Bölcs döntés! – jegyezte meg Ti bíró egyetértően. – Elő tudod keresni a helyszíni szemléről készült beszámolót és a halottkém jelentését?"

Hung őrmester továbbhajtotta az irattekercset. „Természetesen, méltóságos uram, itt minden részletet feljegyeztek. Feng bíró beosztottjai kíséretében ellátogatott a Félhold utcába. A padlásszobában egy tizenkilenc év körüli, erős testalkatú, jól fejlett lány meztelen holttestét találták. Arca eltorzult, haja összekócolódott. A matrac félrecsúszott, a párna a padlóra esett. Egy hosszú, fehér vászondarab hevert összecsomózva a földön, egyik vége az ágy lábához kötve. A szekrény ajtaja, amelyben Tiszta Jádé kevéske holmiját tartotta, nyitva volt. Az ágygal szemközt, a falnál egy nagy mosóteknő, a sarokban roskadozó asztalka állt, rajta egy meghasadt tükör. A szobában ezen kívül még egyetlen bútordarab volt, egy lábtartó, ami az ágy előtt feküdt felborulva."

„Találtak a gyilkos személyazonosságára utaló nyomot?" – vágott közbe Ti bíró.

„Semmit, méltóságos uram – felelt Hung őrmester –, a legalaposabb kutatás is eredménytelen maradt. Mindössze egy Tiszta Jádéhoz írott szerelmes verses levélköteget találtak öltözőasztalkájának fiókjában, gondosan becsomagolva, bár a lány olvasni nem tudott. Ezeket a verseket Vang tudósjelölt írta alá.

Ami a boncolást illeti: a halottkém szerint a halált fojtogatás okozta. Az áldozat torkán két, nyilvánvalóan a gyilkos kezétől származó széles horzsolást fedeztek fel. A halottkém kék foltokat, zúzódásokat is talált az áldozat mellén és karján, annak bizonyítékául, hogy a lány teljes erejéből védekezett. Végül – bizonyos jelek alapján – megállapította, hogy az áldozatot a fojtogatás előtt vagy közben megerősszakolták."

Az őrmester gyorsan átfutotta az irattekercs hátralevő részét, s folytatta beszámolóját: „A rákövetkező napokban Feng bíró minden fellelhető bizonyítékot ellenőrzött, méghozzá a lehető legbelsőbben. Elküldött..."

„A részleteket elhagyhatod – szólt közbe Ti bíró –, biztosra veszem, kellő körültekintéssel végezte el ezt a feladatot. Csak a lényeges tényeket emeld ki! Szeretném tudni például, mit mondott Jang Pu a fogadóbeli dáridóról?"

„Jang Pu – felelt az őrmester – minden részletében megerősítette barátja vallomását. Szerinte azonban Vang nem volt nagyon részeg eltávozásakor. A fiatalember a »kissé italos« kifejezést használta. Hozzáteszem, Vang nem tudta azonosítani azt a helyet, ahol állítólag részeg álmából magához tért. Feng bíró mindent megtett, ami csak tőle tellett; csendbiztosai sorra járták a vádlottal a város valamennyi szóba jöhető romos épületét, megpróbálták rávenni, hogy valamilyen részlet alapján azonosítsa a helyszínt. Minden hiábavalónak bizonyult. A vádlott testén mély karcolásokat, ruháján pedig friss szakadásokat fedeztek fel. A tudósjelölt szerint ezeket a tüskés bozótban botladozva szerezte.

Feng bíró két napot szentelt Vang lakása és más lehetséges rejtekhelyek átkutatásának, de az ellopott arany hajtűknek nem akadt nyomára. Hsziao mézsáros emlékezetből lerajzolta az ékszert. A rajzot mellékelték ehhez a feljegyzéshez."

Ti bíró kinyújtotta kezét, mire az őrmester levette az irattekercshez csatolt vékony papírlapot, és elé helyezte az asztalra.

„Régi, jófajta kézművesmunka – állapította meg a bíró. – A repülő fecsképart formázó tűfejek remekül vannak kiöntve."

„Hsziao mézsáros szerint – mondta Hung őrmester – ezek a hajtűk családi örökségből származnak. A felesége mindig rejtegette őket, mivel a viselőjükre – állítólag – balszerencsét hoznak. Halála előtt néhány hónappal azonban Tiszta Jáde kikönyörögte, hogy viselhesse az ékszert. Anyja engedett a kérésnek, hiszen amúgy sem tudott volna egyéb csecsebecsét vásárolni a lányának."

A bíró szomorúan ingatta a fejét. „Szegény gyermek – sóhajtott. Kis szünet után megkérdezte: – Nos, most halljuk Feng bíró végső ítéletét!"

„Tegnapelőtt – mondta az őrmester – Feng bíró számba vette az összes szóba jöhető bizonyítékot. Az eltűnt hajtűknek nem sikerült nyomára jutni, állapította meg. Ezt a tényt azonban nem írta Vang javára, mivel a vádlottnak elég ideje volt biztos rejtekhelyet találni. Elismerte Vang védekezésének a megalapozottságát. Rámutatott ugyanakkor, hogy egy tudósjelölt nyilvánvalóan képes egy nagyon hihető történet kiagyaltására.

Valószínűtlennek minősítette azt a feltevést, hogy a büntettet egy kóborló betörő követte volna el. A Félhold utcában, ez közismert, csak szegény boltosok laknak. Egy zsákmány után, szimatoló betörő is inkább a mézsáros üzletébe vagy a pincébe hatolt volna be, mintsem a tető alatti kis padlásszobába. Valamennyi tanú vallomása szerint – s ezekkel Vang állítása is egybeesett – a titkos találkáról csak a szerelmespár és Lung szabó tudott."

Hung őrmester felpillantott a dokumentumokból, és finom mosollyal megjegyezte:

„Ez a bizonyos Lung szabó, méltóságos uram, közel hetvenéves, egy vén bakkecske, őt azonnal ejtették mint lehetséges gyanúsítottat"

Ti bíró bólintott, majd megkérdezte: „Hogy hangzott Feng bíró vádbeszéde? Ha lehet, szeretném szó szerint hallani."

Hung őrmester ismét a papírok fölé görnyedt. A következőket idézte:

„Amikor a vádlott ismét azt állította, hogy ártatlan, Öméltósága öklével az asztalra sújtott, és rákiáltott: »Te kutyafejű, én, a magisztrátusod, nagyon is jól tudom az igazságot! Miután elhagytad a fogadót, rögtön Tiszta Jáde házába mentél. A bortól – te gyáva alak – megjött a bátorságod, és megmondtad a lánynak, amit már egy ideje tervezte: elegend van belőle, és szakítani akarsz vele. Veszekedtetek, és végül Tiszta Jáde az ajtóhoz rohant, a szüleit akarta hívni. Megpróbáltad visszatartani. Dulakodás közben kitörtek belőled rejtett ösztöneid, megerőszakoltad, majd megfojtottad a lányt. A büntény elkövetése után átkutattad ruhásszekrényét, és eltüntetted a hajtűket, hogy a bűncselekményt egy rablónak tulajdonítsák. Valld be bűnösségedet!«"

Hung őrmester a jegyzőkönyvből felolvasott idézet végeztével felpillantott, majd folytatta:

„Vang tudósjelölt kitartott ártatlanságának hangoztatása mellett, így Feng bíró ötven korbácsütést veretett rá a csendbiztosokkal, még hozzá vastag korbáccsal. A harmincadik ütés után azonban a fiatalember ájultan zuhant a bíróság padlójára. Magához térítették ugyan égetett ecetet szagoltatva vele –, de olyan zavart volt, hogy a bíró eltekintett további kihallgatásától. Éppen ezen az estén érkezett meg az utasítás Feng bíró áthelyezéséről. Ezért nem folytathatta az ügy

kivizsgálását, nem juthatott el a nyilvánvaló megoldáshoz. Az utolsó tárgyalás végén még néhány sorban papírra vetette véleményét."

„Hadd lássam ezt a feljegyzést, őrmester!" mondta Ti bíró. Hung őrmester széttekerte a dokumentumköteget, és átadta.

Ti bíró közelebb emelte a szeméhez az iratot, és a következőket olvasta: „Szilárd meggyőződésem, hogy Vang Hszien-csung tudósjelölt bűnössége minden kétséget kizáróan bizonyítást nyert. Javaslom, hogy beismerő vallomását követően a bűnös sújtassék halálbüntetéssel, annak is az egyik legszigorúbb formájával. Aláírás: Feng Je, Pu Jang magisztrátusa."

Ti bíró lassan összehajtogatta az irattekeresztet. Egy ideig szórakozottan játszadozott egy jade papírnehezéssel. Hung őrmester szótlánul állt az íróasztal előtt, várakozóan nézett rá.

Ti bíró hirtelen letette a papírnehezéket. Felemelkedett a karosszékből, és szigorúan beosztottjára nézett.

„Feng bíró – mondta – tehetséges és lelkiismeretes magisztrátus. Elhamarkodott ítéletét a küszöbönálló elutazása miatt összetorlódott tennivalóinak tudom be. Ha nyugodtabban átgondolhatta volna az ügyet, egészen biztosan más következtetésre jut."

Az őrmester meglepett tekintete finom mosolyt váltott ki Ti bíróból. Gyorsan továbbfolytatta a gondolatot: „Elfogadom: Vang tudósjelölt gyenge jellemű, teljes mértékben felelőtlen fiatalember, aki kemény leckét érdemel. De Tiszta Jádét nem ő ölte meg!"

Hung őrmester szólásra nyitotta száját. A bíró felemelt keze azonban belefojtotta a szót. „Többet nem mondok – jelentette ki –, amíg nem találkoztam az érintettekkel, nem láttam a tett helyszínét saját szememmel. Délután újratárgyalom az ügyet a bíróságon, az ebéd utáni ülésen. Akkor majd rájössz, hogyan jutottam el a büntény megoldásához. Hány óra is van most, őrmester?"

„Már régen elmúlt éjfél, méltóságos uram. Az őrmester gondterhelten folytatta: – Megvallom, nem látok támadható pontot a Vang ellen emelt vádban. Holnap, tiszta fejjel, még egyszer elolvasom a jegyzőkönyveket!"

Hitetlenkedve csóválta a fejét. Megfogta az egyik gyertyatartót, hogy világítson a bírónak a sötét folyosókon a birtok északi részén fekvő rezidenciájához vezető úton. Ti bíró azonban a karjára tette kezét. „Ne fáradj, őrmester! mondta. – Nem akarom felzavarni házam népét ilyen késő éjjel. Mindenkinek fárasztó napja volt, így neked is. Térj csak nyugovóra saját lakásodban. Én itt pihenek le hivatali díványomon. Gyerünk tehát az ágyba, és alvás!"

HARMADIK FEJEZET

*Ti bíró megnyitja a bíróság első ülését; Tao
Kan ismerteti egy buddhista templom történetét.*

Másnap hajnalban, mire Hung őrmester – tálcára készített reggelivel – a dolgozószobába lépett, a bírót már tisztálkodás után találta. Ti bíró kétszészényi gőzölgő rizskását, egy kevés sós zöldséget evett. Az ételt egy forró csésze teával öblítette le, amit az őrmester töltött ki neki. Az első napsugaraktól felvöröslettek a papírablakok, Hung őrmester elfújta a gyertyákat, majd felsegítette a bíróra zöld brokátból készült hosszú, súlyos hivatali talárját. Ti bíró elégedetten állapította meg, hogy a szolgák az egyik asztalkára helyezték kalapigazító tükrét. Kihúzta a tükröt tartó doboz egyik fiókját, és gondosan fejére igazította fekete bírói kalapját, külön ügyelve a kalap oldalán libegő keményített selyemleffentyűkre.

Időközben a csendbiztosok kitárták a bírósági birtok nagy, rézveretes kapuját. A korai időpont ellenére az utcán már nézők sokasága várakozott. A mészáros lánya ellen elkövetett kéjgyilkosság lázba hozta a csendes városkát, a lakosok izgatottan várták, miként zárja le az ügyet az új magisztrátus. Egy tagbaszakadt őr megkongatta a bejáratnál elhelyezett nagy bronzgongot, a nézők a bíróság udvaráról betódultak a díszes tárgyalóterembe. Minden szem a terem végében elhelyezett dobogóra és az azon álló, vörös brokáttal borított magas pulpitusra szegeződött; hamarosan belép az új bíró.

A főírnok elrendezte a pulpituson a bírói kellékeket. Jobbra a mintegy két hüvelyk nagyságú, négyszögletes bírósági pecsét, balra a pecsétpárna került. Középen két – vörös és fekete színű tustartó állt, mindegyik színhez külön ecsettel. Balra kerültek a jegyzőkönyv vezetéséhez használt különböző nyomtatványok, hivatalos papírok.

Összesen hat – mindkét oldalon három-három – csendbiztos állt egymással szemben a pulpitus előtt, hivataluk félelmet keltő eszközeivel: korbácsokkal, láncokkal és hüvelykszorítókkal. Parancsnokuk kissé távolabb, a pulpitushoz közel helyezkedett el. Végül széttárult az emelvény mögötti függöny, és megjelent a bíró. Egy magas karosszékekben foglalt helyet, mellette Hung őrmester. Ti bíró egy percre szemügyre vette a zsúfolt tárgyalótermet, lassan simogatta szakállát. Aztán kalapácsával az asztalra ütött, és bejelentette: „A bíróság délelőtti ülését megnyitom!”

A nézők nagy csalódására azonban nem a piros színű ecset után nyúlt, ami azt jelentette, hogy nem kívánja írásban kérni a börtön parancsnokától a vádlott elővezetését. Ti bíró egy a körzeti adminisztrációt érintő rutinügy aktáit kérte a főírnotól, s kényelmesen végzett a problémával. Majd a csendbiztosok parancsnokát szólította magához, és áttekintette vele a bírósági alkalmazottak fizetési listáját. Bozontos szemöldöke alól szigorúan pillantott a parancsnokra, hangja felcsattant:

„Nocsak, itt hiányzik egy füžérnyi rézpénz! Meg tudja magyarázni, hova tűnt?”

A parancsnok hümmögött-hammogott, de a hiányra nem tudott elfogadható magyarázatot adni. „A hiányzó összeget levonjuk a fizetéséből” – hangzott Ti bíró döntése.

Hátradőlt a karosszékekben. Az őrmester által kínált teát kortyolgatva várta, hátha akad még panaszos a jelenlévők között. Miután jelentkező nem volt, egy kalapácsütéssel bezárta az ülést.

Ti bíró az emelvényről dolgozószobájába vonult vissza, miközben a tömegeből csalódott hangok hallatszottak.

„Oszoljanak, emberek! – kiabálták a csendbiztosok. – Láthatták azt, amiért jöttek. Most pedig tűnjenek el, ne tartsanak fel minket; van éppen elég hivatali teendőnk.”

Miután az üléstermet kiürítették, a parancsnok a padlóra köpött, és szomorúan csóválta a fejét. Néhány körülötte álló fiatal csendbiztosnak megjegyezte: „Ti, ifjoncok jobb, ha új munka után néztek. Itt, ezen az istenverte Pu Jang-i bíróságon soha nem fogtok eleget keresni. Gondoljátok csak meg, az elmúlt három évben öméltósága Feng bíró alatt szolgáltunk, aki számon kért minden egyes hiányzó ezüstpénzt. Úgy hittem, már éppen elég kijutott nekem a kicsinyes magisztrátusokból! És tessék, most itt van az utódja, Ti öméltósága – az ég irgalmazzon nekünk –, aki fennakad egy füžérnyi rézpénzen! Borzasztó a mi helyzetünk, barátaim! Mondjátok, a könnyen kézben tartható és megvesztegethető magisztrátusok mindig elkerülik városunkat?”

Miközben a csendbiztosok egymás közt sutyorogtak, Ti bíró egy szikár, egyszerű kék ruhát és barna övet viselő férfi segítségével kényelmes háziruhába bújt. A férfi hosszúkás, mogorva arcán rézgaras nagyságú szemölcs éktelenkedett, amelyből három hosszú, fekete szőrszál ágaskodott. Ti bíró egyik bizalmasa, Tao Kan hadnagy volt ez a személy. Néhány éve még szélhámosként, kétes utakon szerzett pénzt magának. Járatos volt a kockajátékban, zavaros ügyletek bonyolításában, pecsétek és aláírások hamisításában, zárok kinyitásában, egyszóval ismerte a városi csirkefogók összes trükkjét. Egy alkalommal Ti bíró szorult helyzetből mentette ki, és ettől kezdve Tao Kan jó útra tért. Megingathatatlan hűséggel szolgálta jótevőjét. Nem egy bűnügy felderítésében volt segítségére gyors észjárásával, a gyanús dolgok iránti jó szimatával.

Ahogy Ti bíró íróasztala mögé ült, két jól megtermett legény lépett a szobába; tisztelettel köszöntek. Mindketten hosszú barna ruhát viseltek, széles fekete selyemövpvel, fejükön kicsi fekete, pettyes sapka. Ma Csung és Csiao Taj hadnagyként ugyancsak Ti bíró szolgálatában állt.

Ma Csung több mint hat láb magas volt, vállalai mint egy medvéé. Széles, erős pofacsontú arcát, egy kis bajuszt kivéve, simára borotválta. Hatalmas természetét meghazudtolva egy gyakorlott ökölvívó fürge könnyedségével mozgott. Fiatalon egy korrupt hivatalnok testőreként szolgált. Egyszer, amikor gazdája egy özvegytől pénzt zsarolt ki, Ma Csung szembeszegült vele, és csaknem megölte. Elmenekült, mert az élete természetesen drágább volt, és beállt a „Zöld Lomb Testvérei” közé, azaz útonálló lett. Egy alkalommal a főváros határában Ti bíróra és kíséretére támadt, de a mágisztrátus személyiségének hatása alatt mindörökre szakított a haramiaélettel, és a bíró alázatos szolgálója lett. Bátorsága és hatalmas ereje miatt gazdája általában veszélyes bűnözők letartóztatását és más kockázatos vállalkozásokat bízott rá.

Csiao Taj Ma Csung társa volt a régi zsványéletben. Ökölvívásban nem ért fel barátjával, de kitűnően bánt a nyíllal és a karddal. Konok kitartásával pedig nagyszerűen jeleskedett a detektív munkában.

„Nos, legények – mondta Ti bíró –, már biztosan körülnéztetek Pu Jangban, némi képet alkottatok az itteni helyzetről.”

„Méltóságos uram – felelt Ma Csung –, Feng kegyelmes úr nagyon jó mágisztrátus lehetett. Jól és elégedetten él itt a nép. A vendéglőkben ízletes az étel, ráadásul az árak is elfogadhatóak. A bor meg egyenesen csodálatos! Úgy tűnik, nem lesz nehéz dolgunk itt!” Csiao Taj jókedvűen helyeselt, de Tao Kan arcán gond ült. Hallgatott, csak az arcán éktelenkedő szemölcsből meredező szőrszálakat pödörgette lassan az ujjai között. Ti bíró rápillantott.

„Netán más a véleményed, Tao Kan?”

„Ami azt illeti, méltóságos uram – fogott hozzá Tao –, belebotlottam valamibe, amit alaposan ki kellene vizsgálni. Körbejártam a város nagyobb teaházait. Megszokásból megkísérletem kideríteni, hol rejlenek a legnagyobb vagyonok ebben a körzetben. Hamarosan felfedeztem, hogy a csatornán bonyolódó forgalmat kézben tartó tucatnyi kereskedőnek meg az itteni négy-öt földesúrnak a vagyona elbújhat a Szellemi Erény nevű apát gazdagsága mellett, aki a város északi peremén fekvő Végtelen Kegyelem templomának a feje. Ő irányítja az újonnan épített templomi birtokot, vagy hatvan tarfejű tartozik alá. De az apátok nem böjtölnek és imádkoznak ám; esznek, isznak, egyszóval élvezik a földi jókat.”

„Nekem személy szerint – jelentette ki Ti bíró – nem sok közöm van ezekhez a buddhistákhoz. Engem teljes mértékben kielégítenek a mi bölcs Konfuciusunk és tiszteletre méltó tanítványainak a tanai. Mi közöm is lehetne olyan valláshoz, amelyet fekete ruhás idegenek hoztak ide Indiából? Császári bíróságunk azonban – égi bölcsességgel – engedélyezte a buddhista hitvallás gyakorlását, mert az a köznép erkölcsét javítja. Ezért vette védelmébe a buddhista papokat és templomaikat. Amennyiben ezek virágzanak, úgy abban a császári akarat érvényesülését kell látnunk. Csínján kell bánni tehát bírálatukkal!”

Tao Kan a dorgálás ellenére sem kívánta abbahagyni a témát.

„Ha azt mondom, méltóságos uram, hogy az apát gazdag – mondta bizonytalanul –, akkor ez alatt azt érteni, hogy vagyona a gazdagság istenével ér fel. A szóbeszéd szerint a szerzetesek cellái olyan pompával vannak berendezve, mint egy hercegi palota. A templom főcsarnokában tiszta aranyból készült áldozóedények állnak, és...”

„Kímélj meg a részletektől, főleg, ha azok csak szóbeszédre épülnek! – szakította félbe hadnagyát a bíró. – A lényegét mondd!”

Tao Kan folytatta: „Méltóságos uram! Meglehet, tévedek, de határozott gyanúm, hogy a templom vagyona egy egészen különleges bűntényből származik.”

„Na, ez már érdekesebb! – jegyezte meg a bíró. – Folytasd, de röviden!”

„Közismert – mondta Tao –, hogy a Végtelen Kegyelem templomának fő bevételi forrását Kuan-jin istennőnek a főcsarnokban álló hatalmas szobra jelenti. A szobrot szantálfából faragták, és legalább százéves. Néhány éve még egy elvadult kert övezte, romos csarnokban állt. A templomot három szerzetes tartotta fenn, akik egy közeli kunyhóban laktak. Nagyon kevesen jártak ide imádkozni, és a füstölőkért fizetett pénzből még a mindennapi rizsre sem futotta a csuhásoknak. Nap mint nap az utcán kéregettek tálkájukkal, így egészítették ki soványka jövedelmüket.

Öt évvel ezelőtt aztán egy rongyosan öltözött, de magabiztos fellépésű kóborló szerzetes telepedett le a templomban. Szellemi Erénynek nevezte magát. Jó fél évvel később a szóbeszéd csodatévő hírére keltette a szantálfa szobornak. A fáma szerint a templomban imádkozó gyermektelen házaspároknak minden esetben gyermekáldás jutalmazta fohászát. Szellemi Erény addigra a templom apátjának kiáltotta ki magát. Minden esetben ragaszkodott ahhoz, hogy a gyermekért fohászoló nők – ájtatos meditációban – töltsenek el egy éjszakát a főtemplomcsarnokban, az istennő szobra előtti díványon.”

Tao Kan gyorsan körbepillantott hallgatóságán, majd folytatta. „A rosszindulatú pletykákat megelőzendő, maga az apát ragasztotta le papírsíkokkal a csarnok ajtaját, ahová az asszonyok beléptek. A férjek saját pecsétjükkel hitelesítették a műveletet, s még ott is éjszakáztak, a szerzetesek celláiban. Másnap maga a férj törte le a pecsétet a csarnok ajtajáról. A templom helyreállítása ilyen tökéletes eredményekkel járt. Híre egyre jobban elterjedt, hamarosan az egész körzetből tódultak ide a gyermekáldásra vágyó házaspárok, hogy imájukkal forduljanak a csodálatos szoborhoz. Miután kívánságuk beteljesedett, a hálás zárandokok gazdag ajándékokat adományoztak a templomnak, nagy összegeket költöttek füstölőkre. Az apát hamarosan újjáépíttette – méghozzá fényűzően – a főcsarnokot, pompás lakószobákat emeltetett a szerzeteseknek, kiknek száma nemsokára meghaladta a hatvanat. A kertből csodálatos parkot alakítottak ki, aranyhalakkal telt medencékkel, szikladíszekkel. Az elmúlt évben az apát több új, elegáns pavilont húzatott fel a hölgyvendégek számára. Az egész birtokot magas fallal vetette körül, és megépíttette azt a csillogó, hatalmas kaput, amit épp egy órája csodáltam meg.”

Tao Kan szünetet tartott, Ti bíró megjegyzésére várt. A bíró azonban nem szólt semmit. Az elbeszélés folytatódott:

„Nem tudhatom, mi méltóságos uram véleménye minderről. Ha ugyanazt gondolná, mint én, akkor nyilvánvaló: ez a dolog így nem mehet tovább!”

A bíró beletúrt a szakállába, elgondolkodva szólalt meg:

„Számos dolog létezik a világon, amelyek meghaladják a közönséges halandók értelmét. Távolról sem akarom első hallásra kétségbe vonni Kuan-jin istennő szobrának csodatévő hatalmát. De miután sürgős ügyel nem tudlak megbízni, nem bánom, ha további adatokat gyűjtesz a Végtelen Kegyelem templomáról. Megfelelő időben tegyél jelentést!”

A bíró ezután hátradőlt, és az asztalán fekvő iratkötegekből kiemelt egy aktatekerceset.

„Ez itt – mondotta – a Félhold utcai kéjgyilkosság teljes anyaga, ezt vizsgálja most a bíróság. Tegnap éjjel beszélgettünk itt az ügyről az őrmesterrel. Azt szeretném, ha ma mindannyian végigolvasnátok ezeket a jegyzőkönyveket. Azt javaslom, hogy a déli ülésen tekintsük át ismét ezt az esetet. Észre fogjátok venni...”

A bírót egy idős ember, a háziinas belépése szakította félbe, aki három mély meghajlás után közölte: „Méltóságod Első Feleségének utasítására érdeklődöm, lesz-e egy kis szabad ideje most délelőtt, hogy néhány percet szenteljen a rezidencia berendezésének a megtekintésére?”

Ti bíró finoman elmosolyodott. Megjegyezte Hung őrmesternek: „Szó, ami szó, Pu Jangba érkezésünk óta még nem léptem át házam küszöbét! Nem csoda, ha családom hölgytagjai egy kissé sértődöttek.”

A bíró felállt, kezét hosszú kabátujjába bújtatva szólt hadnagyaihoz:

„A déli tárgyaláson meglátjátok majd a Vang tudósjelölt elleni vád gyenge pontjait.”
Ezzel kísértált a folyosóra.

NEGYEDIK FEJEZET
*Az irodalomtudományok tudósjelöltjét
kihallgatják a bíróságon; Ti bíró megszemléli
a bűncselekmény színhelyét.*

Ti bíró jóval a déli tárgyalás kezdetét jelző gongütés előtt visszatért dolgozószobájába. Hung őrmester és a három hadnagy ott várt rá. A bíró felöltötte hivatalos öltözékét, fejére tette a fekete sapkát, és átsétált a bírósági teremben elhelyezett emelvényhez vezető csapóajtón. A rövid reggeli ülés ellenére – úgy látszott – nem lanyhult a Pu Jang-i lakosok érdeklődése. Az ülésterem zsúfolásig megtelt, még állóhely sem maradt. Miután helyet foglalt az emelvényen, parancsot adott a csendbiztosoknak Hsziao mészáros elővezetésére.

Ti bíró szemügyre vette az emelvényhez közelgő kiskereskedőt. Egy egyszerű kis boltos – állapította meg –, becsületes, de nem túl okos. Ti bíró így szólt a térdet hajtó mészárosához:

„Én, a magisztrátusod, együttérzek veled a téged ért veszteség miatt. Kiváló elődöm, Feng bíró már elmarasztalt téged a házad népe feletti gyenge ellenőrzésért. Erről én nem akarok többet beszélni. A bizonyítékokkal kapcsolatban van azonban néhány kérdés, amit szeretnék tisztázni. Ez azt is jelenti, hogy sok időre lehet szükségem az ügy befejezéséhez. Nyugodt lehetsz azonban, az igazságszolgáltatás nem marad el: lányod, Tiszta Jáde halálát nem hagyom megtorlatlanul.”

Hsziao mészáros néhány köszönő szót motyogott, majd a bíró intésére elvezették. Ti bíró az előtte fekvő iratba pillantott, aztán így szólt: „A halottkém lépjen elő!”

A bíró gyorsan végigmérte. A halottkém értelmes fiatalembernek tűnt. Ti bíró megszólalt: „Addig szeretnék néhány kérdést ellenőrizni a boncolással kapcsolatban, amíg még frissen emlékszel mindenre. Mindenekelőtt azt kérem, saját szavaiddal írd le nekem az áldozat külsejét!”

„Tisztelettel tájékoztatom Méltóságodat – válaszolt a halottkém –, hogy a lány magas, erős testalkatú volt. Reggeltől estig házimunkát végezhetett, s még az üzletben is kiségett. Testi fogyatékosai nem voltak, egy egészséges, keményen dolgozó lány fizikumával rendelkezett.”

„Kellően megvizsgáltad-e a lány kezét?” – vetette közbe Ti bíró.

„Természetesen, méltóságos uram. Feng öméltósága nagyon behatóan foglalkozott ezzel a kérdéssel. Azt remélte, hogy a lány körme alatt találhat a gyilkos ruházatára utaló szövetszálat vagy más anyagot. Ami a tényeket illeti: a lány körme, ahogy ez az osztályához tartozó egyszerű munkáslányoknál szokás, rövidre volt vágva, és semmiféle nyomot nem találtak alatta.”

Ti bíró bólintott, majd megkérdezte: „A jelentésedben beszámolsz azokról a kék foltokról, amelyeket a gyilkos keze hagyott a lány nyakán. Megállapításod szerint ezek körömnnyomok, írd le nekem részletesebben őket!”

A halottkém néhány percig gondolkodott, majd kijelentette: „A körömnnyomok a szokásos félhold alakúak voltak. Nem hatoltak be mélyen a bőrbe, bár az néhány helyen sérült volt.”

„Ezt az újabb részletet jegyezzék fel!” – mondta Ti bíró. Elbocsátotta a halottkémet, és parancsot adott a tudósjelölt elővezetésére.

Ti bíró végigmérte a csendbiztosok között az emelvény elé lépő Vangot. Közepes termetű, az irodalomtudományok tudósjelöltjének hosszú, kék ruhájába öltözött fiatalember állt előtte. Beesett mellkasa és csapott vállai ellenére jó kiállítású férfi volt, látszott azonban rajta, hogy a fizikai munka idegen tőle. Ideje nagyobb részét nyilvánvalóan a könyvei között töltötte. Arca csinos, intelligens volt, homloka magas. Szája viszont gyenge jellemről tanúskodott. Bal orcáján néhány csúnya, alig begyógyult karcolás éktelenkedett.

Ti bíró nyersen fordult az emelvény elé térdeplő fiatalemberhez: „Te vagy az a Vang nevű gazfickó, az a személy, aki szégyent hoztál a tudósi címre?! Abban a kiváltságban lehetett részed, hogy a klasszikusokat tanulmányozhattad, meríthetél nemes tanításaikból. Te viszont a képzettségedet arra a becstelen célra használtad fel, hogy elcsábíts egy ártatlan, tudatlan lányt, aki könnyű zsákmánya volt féktelen kéjvágyadnak. S még ez sem elég: megerősakoltad és meggyilkoltad őt! Egyetlen mentő körülményt sem látok, és a törvény terjes szigorát fogom alkalmazni. Nem vagyok kíváncsi a védekezésedre. Az ügy aktáit már elolvastam, és rendkívül

szégyenteljesnek találom az esetet. Néhány kiegészítő kérdést teszek fel neked, és elvárom, hogy a teljes igazságot mondd!"

Ti bíró előrehajolt a karosszékekben, és az iratokba pillantott. Aztán így szólt: „Vallomásodban azt állítottad, hogy tizenhetedikén reggel egy elhagyott épület romjai között tértél magadhoz. Adj teljesen pontos leírást az ott látottakról!"

„Méltóságos uram – felelt Vang elcsukló hangon –, az ön előtt álló tudósjelölt a legnagyobb sajnálatára nincs abban a helyzetben, hogy engedelmeskedjék utasításának. Azon a bizonyos reggelen a nap még nem kelt fel. A hajnal előtti homályos derengésben mindössze néhány téglahalmazt vettem észre, egy összeomlott falnak tűnt, körülötte sűrű, elvadult bokrok burjánzottak. Erre a két dologra egész határozottan emlékszem. Nagy nehezen talpra álltam, a fejem még mindig kótyagos volt, szememen ködfátyol ült. Átbotorkáltam a törmelékhalmozaton. A bozót tüskéi megszagatták ruhámat, megkarcolták arcomat és testemet. Akkor kizárólag csak azzal törődtem, hogy amilyen gyorsan csak lehet, eltűnjek arról a lealázó helyről. Halványan dereng, hogy összevissza kószáltam szűk sikátorokban. Fejemet lehajtottam, így próbáltam meg kitisztítani agyamat. Egyre csak Tiszta Jáde miatt aggódtam, aki hiába várt rám az előző éjszakán..."

Ti bíró jelére a csendbiztosok parancsnoka e pillanatban pofon csapta Vang tudósjelöltet.

„Elég a hazugságaidból! – csattant fel a bíró – jó lesz, ha a továbbiakban a kérdéseimre válaszolsz! – Aztán utasította a csendbiztosokat: Lássuk, milyen karcolások vannak a vádlott testén?"

A parancsnok gallérjánál fogva megragadta és talpra rántotta Vangot. Két csendbiztos durván letépte ruháját. Felkiáltott fájdalomában, mivel a hátán még frissek voltak a három nappal korábbi korbácsoláskor kapott sebek. Ti bíró néhány mély karcolást, valamint több zúzódást látott mellkasán, karján és a vállán. Bólintott a parancsnoknak. A csendbiztosok ismét térdre lökték Vangot, ruháját sem húzták vissza a vállára. Ezt követően Ti bíró folytatta a kihallgatást.

„Korábbi vallomásodban azt állítottad, hogy az áldozaton, rajtad és Lung szabón kívül senki nem tudott a titkos találkáról. Ez így túl kategorikusan hangzik. Biztos vagy abban, hogy mondjuk egy járókelő nem lehetett észrevétlenül tanúja kalandodnak?"

„Mielőtt kiléptem a szabóüzlet ajtaján, méltóságos uram – felelt Vang –, mindig nagyon gondosan körülkémleltem az utcán, figyeltem a lépéseket. Néha az éjjeli őrzőjárat éppen arra járt, és meg kellett várnom, amíg továbbhaladnak. Aztán átvágtam az utcán, és besurrantam a Hsziao mészáros üzlete melletti sötét kis sikátorba. Ott már biztonságban érezhettem magam, mivel még ha a Félhold utcán valaki éppen arra ment is, a sötét árnyékba visszahúzódva észrevétlen maradhattam. Az egyetlen veszélyes pillanat akkor volt, amikor felkapaszkodtam a falon, de Tiszta Jáde az ablakban figyelt, és jelezte volna, ha valaki közeledik."

„Az irodalomtudományok tudósjelöltje, és közönséges tolvajként lopakodik az éjszakában! – mordult fel Ti bíró. – Micsoda épületes látvány lehetett! Mindazonáltal erőlted meg az emlékezetedet, és próbálj meg felidézni bármit, ami kétségeket ébreszthetett benned."

Vang jelölt egy kis ideig hallgatott. Végül lassan megszólalt: „Emlékszem arra, méltóságos uram, hogy mintegy két héttel korábban nagyon megijedtem. Miközben a szabóműhely ajtajából körülpillantottam az utcán, láttam a tovahaladó éjszakai őrzőjáratot, hallottam a parancsnok fakereplőjének a csattogását. Megvártam, amíg a Félhold utca végéig jutnak. Tisztán láttam őket, amint befordultak az utca másik végén lévő sarkon, amelyet a Fang doktor rendelőjénél kiakasztott lámpa világít meg. Amikor azonban besurrantam a szemközti zsákutcába, hirtelen újra hallottam az őrzőjárat kereplőjét, még hozzá meglehetősen közről. A falhoz simultam, és ijedten meglapultam az árnyékban. A kereplő hangja elhallgatott: már attól féltem, hogy az őrzőjárat riadót kiált, azt gondolván, tolvaj vagyok. Nem történt azonban semmi. Továbbra is halálos csönd volt. Végül azt gondoltam magamban: a képzeletem vagy a visszhang tréfált meg. Elhagytam rejtekhelyemet, és megrántottam a vászondarabot, amelyet Tiszta Jáde engedett le az ablakból: így tudattam vele megérkezésemet."

Ti bíró elfordította fejét, és sűgött valamit a közvetlenül mellette álló Hung őrmesternek: „Ez új tény. Jegyezzék fel!" – majd mogorván Vang jelöltre pillantva, epésen megjegyezte: „Csak vesztegeted a bíróság idejét! Hogyan is térhetett volna vissza az őrzőjárat olyan távolról, annyira rövid

idő alatt?" A főírnochoz fordult, és a következő utasítást adta: „Olvassák föl az összefoglalóját mindannak, amit a vádlott a mostani ülésen elmondott, hogy jóváhagyja és ellássa ujjlenyomatával."

A főírnok felolvasta jegyzeteit. Vang jelölt megerősítette, hogy a jegyzőkönyv hűen tükrözi vallomását.

„Rögzítsék a vádlott ujjlenyomatát!" – parancsolta a bíró a csendbiztosoknak. Vangot ismét durván talpra rántották, hüvelykujját egy megnedvesített tuskóhoz illesztették, majd megparancsolták, hogy nyomja rá arra a papírra, amit Ti bíró az emelvény szélére lökött. Vang remegve engedelmeskedett. A bíró megfigyelte vékony, tudósokra jellemző ápolt kezét és az irodalmi körökben divatos hosszú körmeit.

„Vezessék vissza a vádlottat a börtönbe" kiáltotta Ti bíró. Ezt követően felállt, dühösen megrázta köntöse ujját, és elhagyta az emelvényt. A dolgozószobájába távozó bírót a nézők moraja kísérte.

„Hagyják el az üléstermet, távozzanak! – kiáltotta a csendbiztosok parancsnoka. – Nem színház ez itt, ahol csak úgy hetyeghetnek előadás után! Mozduljanak már, csak nem hiszik, hogy a csendbiztosok teával és süteménnyel kínálják meg magukat?!"

Ahogy az utolsó nézőt is kitaszigálták a teremből, a parancsnok rosszkedvűen pillantott végig beosztottjain. „Micsoda időknék nézünk elébe! – kiáltott fel. – Egy buta bíró, aki ráadásul lusta is – pontosan egy ilyen magisztrátusért imádkoztunk buzgón mindennap! Az ég őrizzen meg viszont attól, hogy olyan bíró alatt kelljen szolgálnom, aki buta, ugyanakkor ügybuzgó. Ráadásul egy goromba fráter. Micsoda istenverése!"

„Miért nem folyamodott öméltóságáa a kínvallatáshoz? – kérdezte egy ifjú csendbiztos. – Ez a hitvány könyvkukac nyilván az első ostorcsapásra mindent bevallana, hát még ha a kezét és a térdét a szorítóba tennék. Ezzel az ügynek vége is lenne, minden tisztázódna!"

Egy másik hozzátette: „Mire jó ez a halogató taktika? Ez a Vang fickó szegény, mint a templom egere. Tőle aztán ki nem zsarolunk semmit, az már biztos!"

„Az észjárása lassú, egyszerűen erről van szó! – mondta a parancsnok megvetően. – Vang bűnössége olyan világos, mint a nap, öméltóságáa azonban »tisztázni« kíván egyes kérdéseket. No, induljunk a konyhába, és töltsük tele rizsescsészénket, mielőtt azok a mohó örök mindent felfalnak."

Ez idő tájt Ti bíró egyszerű barna ruhába öltözött, és helyet foglalt irodájában, az íróasztala mögötti nagy karosszékekben. Elégedett mosollyal kortyolgatott egy csésze teát, amit Csiao Taj öntött neki. Belépett Hung őrmester.

„Miért vagy ilyen rosszkedvű, őrmester?" kérdezte a bíró. Az őrmester megrázta a fejét. „Az imént elvegyültem egy kis időre a tömegben a bíróság előtt – mondta –, és meghallgattam, miket beszélnek. Ha őszinte lehetek, méltóságos uram, nagyon kedvezőtlen benyomás alakult ki az emberekből az első bírósági ülés után. Egyszerűen nem látják értelmét a további kihallgatásoknak. Véleményük szerint méltóságodnak nem sikerült megragadnia az ügy lényegét; nevezetesen vallomásra kényszeríteni Vangot."

„Őrmester! – mondta a bíró – ha nem lennék biztos abban, hogy a magisztrátusi tevékenységem sikeréért érzett aggodalom beszél belőled, akkor most nagyon szigorúan megfeddnék. Isteni uralkodónk azért nevezett ki, hogy igazságot szolgáltatassak, nem a tömegek tetszésének az elnyerése a feladatom."

Ti bíró Csiao Tajhoz fordult: „Hívják ide Kao felügyelőt!" Csiao Taj távozása után Hung őrmester megkérdezte: „Azért tartja méltóságos uram olyan fontosnak Vang meséjét az éjszakai őrzjáratról, mert úgy véli, hogy azoknak az embereknek valami közük van a bűntényhez?" Ti bíró megrázta a fejét. „Nem – mondta –, nem ez az oka. Anélkül, hogy kollégám, Feng bíró ismerte volna ezt a történetet, amit ma Vang jelölt előadott, nagyon alaposan kikérdezte az éjjeli őrzjárat tagjait, rutinból kihallgatott mindenkit, aki a büntett közelében járt. Az őrzjárat parancsnoka be tudta bizonyítani, hogy sem neki, sem kísérőinek nincs köze az üggyhez."

Csiao Taj Kao felügyelővel tért vissza, aki mélyen meghajolt a magisztrátus előtt. Ti bíró szigorú pillantást vetett rá, és így szólt:

„Szóval te vagy a felügyelő abban a körzetben, ahol ez a dicstelen ügy történt? Van fogalmad arról, hogy felelősséggel tartozol mindenféle törvénysértésért, ami a körzetedben történik? Végezd

szorgalmasabban a dolgot! Éjjel-nappal járd a körzetet, és ne fecséreld az időt szállodákban, vendéglőkben és kártyabarlangokban!"

A felügyelő nagy sietve térdre borult, és homlokával háromszor a padlót érintette. Ti bíró tovább folytatta: „Most elvezetsz minket a Félhold utcába, hogy megtekinthessük a büntett színhelyét. Csupán általános benyomásokat kívánok szerezni. Rajtam kívül mindössze Csiao Tajra és négy csendbiztosra lesz szükség. Én inkognitóban maradok, a csoport parancsnoka Hung őrmester lesz.”

Ti bíró kis fekete sapkát tett a fejére, majd a nyugati kapun át elhagyták a bíróság épületét. A menetet Csiao Taj és Kao felügyelő vezette, négy csendbiztos alkotta a hátvédet. Először déli irányban haladtak a főutcán, egészen a Város Istene templomának hátsó faláig. Itt nyugat felé fordultak, és hamarosan jobbról megpillantották a Konfucius-templom zöld mázas cseréptetejét. Áthaladtak azon a hídon, amely a város nyugati részét észak-dél irányban átszelő folyón ível át. Itt a kövezett út véget ért, hirtelen a szegénynegyedben találták magukat. A felügyelő balra fordult, egy olyan utcába, amelynek mindkét oldalán kis üzletek, düledező házak sorakoztak, majd egy szűk, kanyargós sikátorba vezette a menetet. Ez volt a Félhold utca. Kao felügyelő megmutatta Hsziao mészáros üzletét. Bámészkodók csoportja vette körül őket. A felügyelő kiabálni kezdett: „Ezek itt a bíróság tisztviselői, akik ömértósága parancsára megtekinik a büntény helyszínét. Tűnjetek el innen! Ne akadályozzátok a hivatalnokokat kötelességük teljesítésében!”

Ti bíró megfigyelése szerint az üzlet egy nagyon keskeny kis utca sarkán állt, a ház oldalfalán nem voltak ablakok. A tetőszoba az üzlethelyiség mögött mintegy tíz láb magasságban volt. Néhány lábnyira az üzletet a tetőszobával összekötő lépcső fölött látszott a lány ablaka. Szemben a sikátor másik oldalán emelkedett a céhtestület házának magas, ablaktalan oldalfala. Hátrafordulva és végigpillantva az utcán, Ti bíró látta, hogy Lung szabó üzlete pontosan a sikátor bejáratával szemben helyezkedik el. A szabóműhely kapujából akadálytalan kilátás nyílt az egész sikátorra és a lány ablakára is.

Miközben Hung őrmester néhány rutinkérdést tett fel Kao felügyelőnek, Ti bíró utasította Csiao Tajt: „Próbálg meg felkapaszkodni abba az ablakba!”

Csiao Taj elmosolyodott, ruhájának alját övébe gyűrte, felugrott, és megkapaszkodott a fal tetején. Felhúzta magát, jobb lábát megvetette a falon lévő kis résben, ahol néhány téglahiányzott. Majd a falhoz szorítva testét, lassan felhúzta magát egészen addig, míg kezével elérte az ablakpárkányt. Továbbhúzódkodott, lábát átvette az ablakpárkányon, és bemászott a szobába.

Ti bíró alulról jelt adott. Csiao Taj átmászott az ablakpárkányon. Néhány pillanatig kezével függeszkedett, majd leugrott a mintegy ötlábnyira lévő talajra, ahol – a bokszolók körében „a pillangó virágra száll” néven ismert esési technikát használva – alig hallható zajjal ért földet.

Kao felügyelő szerette volna megmutatni az áldozat szobáját, de Ti bíró fejét rázta Hung őrmesternek, aki röviden ennyit mondott: „Láttuk azt, amiért idejöttünk. Induljunk vissza!” Kényelmesen visszasétáltak a bíróságra. Miután a felügyelő tiszteletteljes búcsút vett, Ti bíró megjegyezte az őrmesternek: „Amit láttam az imént, az megerősítette a gyanúmat. Hívjátok ide Ma Csungot!”

Kis idő múlva Ma belépett, és meghajolt a bíró előtt.

„Ma Csung – mondta Ti bíró –, nagyon bonyolult és esetleg veszélyes munkával kell megbízalak.” A hadnagy arca felragyogott, és készségesen szólt: „Szolgálatára állok, méltóságos uram!”

„Megparancsolom neked – mondta Ti bíró –, hogy öltözz olyan ruhát, amelyet az alacsonyabb osztályokhoz tartozó kóborló bűnözők viselnek. Járd körbe a város összes nyomortanyáját. Kutass egy kiugrott taoista vagy buddhista kéregető szerzetes, jobban mondva egy ilyen öltözéket viselő gazfickó után. Az embered magas, izmos fickó, de nem az a fajta merész útonálló, akikkel korábban együtt éltél a »Zöld Lomb Testvérek között. Egy elzüllött vadállatra fogsz akadni, aki a képességeit a kegyetlenség és szörnyű gáztettek szolgálatába állította. Különösen a kezei erősek: körmei rövidek, töredezetek. Nem tudom, milyen öltözék lesz rajta, amikor rátalálsz, de mint valamennyi kéregető barátnál, nála is lesz egy »fahal«, azaz egy koponya formájú, fából készült kézi gong. A szerzetesek ezzel vonják magukra a járókelők figyelmét. Személyazonosságának legfontosabb bizonyítéka, hogy nála van, vagy egészen a közelmúltig birtokában volt egy pár különleges

mesterségbeli tudással készült finom arany hajtű. Vázlatosan ennyit mondhatok róla, ezt kell megjegyezned."

„Nagyon is jó ez a leírás – mondta Ma Csung –, de ki ez az ember, és milyen bűntényt követett el?"

„Minthogy sohasem találkoztam vele – jegyezte meg Ti bíró mosolyogva –, nem tudom megmondani neked a nevét. Ami viszont a bűntényt illeti: nos, ő az a kíméletlen gonosztevő, aki megerőszakolta és meggyilkolta Hsziao mészáros lányát!"

„Ez kedvemre való munka lesz" – kiáltott fel izgatottan Ma Csung, és sietve távozott. Hung őrmester növekvő megdöbbenéssel hallgatta az elhangzott utasításokat. Most felkiáltott: „Méltóságos uram, teljesen magamon kívül vagyok!" Ti bíró azonban csak mosolygott, és így szólt: „Mindent hallottál és láttál. Vond le magad a következtetéseket!"

ÖTÖDIK FEJEZET

*Tao Kan imádkozik egy buddhista templomban:
három szerzetest rászéd egy okos család.*

Tao Kan ugyanazon nap reggelén, amikor elhagyta Ti bíró dolgozószobáját, egyszerű, de elegáns köntöst öltött, fejére a hivatali tisztség nélküli vagyonos urak körében kedvelt fekete selyemsapkát tett. Ebben az öltözékben átsétált az északi városkapun, és körbejárta az északi külvárost. Betért egy kis vendéglőbe, egyszerű ebédet rendelt. A második emeleti ablakból, ahol ült, látszott a Végtelen Könyörület templomának faragott tetőrácsozata. Fizetés közben megjegyezte a felszolgálónak: „Micsoda nagyszerű templom ez itt! Milyen ájtatosak lehetnek a szerzetesek, hogy istenük, Buddha ilyen bőséges áldásban részesíti őket!”

A pincér felhorkantott. „Lehet, hogy azok a tarfejűek ájtatosak – mondta –, de nagyon sok becsületes háztulajdonost ismerek ebben a negyedben, akik boldogan átvágnák a torkukat!”

„Vigyázzon a nyelvére, jóember! – mondta Tao Kan színlelt felháborodással. – Olyan emberrel beszél, aki mélységesen hisz a Három Ékszerben!”

A pincér sértődötten végigmérte, majd otthagyta, még a borraivalót sem vette el, amit a hadnagy az asztalra tett. Tao Kan elégedetten visszarakta a pénzürméket ruhaujjába, és elhagyta az éttermet. Rövid séta után a templom hármasság tagolású kapuja előtt állt. Felment a kőlépcsőn, és belépett. Szeme sarkából három szerzetest vett észre, akik a kapusszobában ültek és alaposan szemügyre vették. Lassan átlépett a kapun, majd hirtelen megtorpant, kabátujjaiban kotorászott, jobbra-balra tekintgetett: teljesen tanácstalannak tűnt. Az egyik kapuőr, egy idősebb szerzetes hozzálépett, és udvariasan megkérdezte: „Miben állhatok az uraság szolgálatára?”

„Nagyon kedves öntől, atyám! – mondta Tao Kan. – Én mint az »Ösvény« elkötelezett híve, azzal a szándékkal jöttem ide, hogy felajánljam szerény fogadalmi ajándékomat a mi isteni Kuan-jin asszonyunknak. Most azonban kiderült, hogy otthonfelejtettem az aprópénzemet, így sajnos nem tudok füstölőket vásárolni. Attól tartok, haza kell térnem, és holnap újra eljövök.”

Beszéd közben egy pompás ezüstrudat vett elő kabátujjából, és a tenyerére helyezte. A szerzetes megcsodálta, majd gyorsan így szólt: „Engedje meg, uram, hogy előlegezzem önnek a pénzt a füstölőkre!” Ezután a kapusszobába sietett, és két, egyenként ötven rézpénzt tartalmazó füzérral tért vissza. Tao Kan hálás köszönetet mondott.

Az első udvaron áthaladó Tao Kannak szemébe ötlöttek a kifényesített kőkockák, az udvar két oldalán elhelyezkedő rendkívül elegáns vendégszobák. Előttük két hordszék állt; szerzetesek és szolgák sűrögtek. Még két udvaron haladt át, majd közvetlenül maga előtt megpillantotta a templom főcsarnokát, amelyet három oldalról márványterasz övezett, és egy tágas, faragott márványkövekkel burkolt udvarra nézett. Fellépdelt a széles lépcsőfokokon, áthaladt a teraszon, s a magas küszöböt átlépve egy homályos fényben derengő csarnokba jutott. Az istennő szantálfából faragott szobra mintegy hat láb magas volt. Aranyozott emelvényen állt, két hatalmas gyertya lángja tükröződött az arany füstölőtartókon s az oltáron elhelyezett egyéb áldozati edényeken. Tao Kan háromszor mélyen meghajolt, majd a közelében álló szerzetesek csoportja miatt úgy tett, mintha jobb kezével néhány pénzdarabot dobna a nagy, fából készült fogadalmi dobozba. Hagyta ugyanakkor, hogy a két pénzfüzért rejtő bal kabátujja jókora csattanással nekiütődjék a fadoboz oldalának. Egy ideig imára kulcsolt kézzel állt, ismét háromszor fejet hajtott, majd elhagyta a csarnokot. Jobbról megkerülte az épületet, de egy zárt ajtó megakadályozta a továbbhaladásban. Azon tanakodott magában, megpróbálja-e betaszítani, amikor egy szerzetes lépett hozzá, és megkérdezte:

„Uraságod talán a tisztelendő apát úrral kíván találkozni?”

Tao Kan gyorsan kimentette magát, és visszafordult. Ismét átvágott a csarnokon, majd a sarkon balra fordult. Itt egy széles, fedett folyosóra jutott, amely egy lefelé vivő keskeny lépcsőhöz vezetett. A lépcső alján kis kapu állt felirattal: „A templom személyzetén kívül mindenkit tisztelettel kérünk, hogy itt álljon meg.”

Az udvarias felhívást figyelmen kívül hagyva, gyorsan kinyitotta az ajtót, és egy gyönyörű kertben találta magát. A virágzó bokrok és szikladíszek között ösvény kanyargott, a messzeségben

kéken ragyogtak a mázas tetőcserepek, és a zöld lombok között meg-megvillant a kis pavilonok vörös lakkal festett tetőgerendázata.

Tao Kan érzése szerint ezen a helyen éjszakáztak azok az asszonyok, akik a templomban maradtak imádkozni. Gyorsan beosont két nagy bokor közé, levetette köpenyét, majd kifordítva újra magára terítette. Tao ezt a köpenyt úgy varratta magának. Bélése durva anyagból készült, ahhoz hasonlított, amelyet a munkások viselnek: néhány nagy pecsét éktelenkedett rajta. Levette selyemsapkáját is, amelyről kiderült, hogy összehajtható, és köpenye ujjába rejtette. Egy piszkos rongydarabot tekert a feje köré, és ruháját feltúrta, hogy lábszárvédője kilátszódjék. Végül egy vékony kék vászontekercset vett elő ruhaujjából. Ez egyike volt Tao Kan számos elmés találmányának. Amikor széttekerte, kiderült, hogy az nem más, mint egy durván megvarrt zsák, olyan kék anyagból, amelyet az emberek általában csomagjaik burkolására használnak. Négyszögletes alakú volt, de mindenféle zsebek és rejtkehelyek lapultak meg benne. A zsákot, a benne elhelyezett tucatnyi vékony bambuszpálcika segítségével, különböző formájúra tudta alakítani – a mosott holmit tartalmazó négyszögletes batyutól a könyvek szállítására szolgáló ovális alakú csomagig mindent csinálhatott belőle. Változatos pályafutása során ez a találmány gyakran bizonyult rendkívül hasznosnak számára.

Tao Kan úgy helyezte el a bambuszmerevítőket, mintha a csomagban asztalosszszámok lennének. Átalakulása alig néhány percet vett igénybe, és hamarosan már az ösvényen haladt, vállá kissé meggörnyedt, mintegy a hóna alatti súlyos csomagtól. Az ösvény egy öreg, göcsörtös fenyőfa árnyékában álló elegáns kis pavilonhoz vezetett. Vörös lakkfából készült, rézverettel díszített dupla ajtaja nyitva volt, két szerzetesnövendék a padlót söpörte benn. Átlépte a magas küszöböt, és egy szó nélkül egyenesen a hátsó falnál álló nagy díványhoz sietett. Nyögve letérdelt, elővette az egyik asztalosszszámot, és elkezdte méregetni a díványt. Az egyik fiatal szerzetes megjegyezte: „Micsoda, csak nem kell újra cserélni a berendezést?” „Törődj a magad dolgával – mordult rá Tao – , csak nem sajnálsz néhány rézpénzt egy szegény asztalostól?” A két fiatal növendék nevetve elhagyta a pavilont. Amint eltávoztak, Tao Kan felállt és körültekintett. A szobában nem voltak ablakok, csak egy kerek nyílás a hátsó falon, de ezen még egy kisgyerek is nehezen mászott volna át. A dívány, amelyen a munkát színelte, jófajta ébenfából készült, díszesen faragták, és gyöngyházberakás díszítette. Nehéz selyembrokát takarók és párnák voltak rajta. Mellette rózsafából faragott asztalka állt, hordozható teafőzővel és finom porcelán teáskészlettel. Az egyik falat egy Kuan-jin istennőt ábrázoló, nagyon szép színekkel megfestett gyönyörű selyemtekercs kép borította. A fallal szemben elegáns rózsafa öltözőasztalkát helyeztek el, rajta egy füstölő és két nagy gyertyatartó. Ezen kívül a szoba berendezéséhez mindössze egy alacsony lábtartó tartozott. Bár a növendékek épp hogy felsepertek és kiszellőztettek, a levegőben még mindig nehéz füstölőillat érződött.

„Most pedig – mondta magában Tao Kan – meg kell találnunk a titkos bejáratot!” Először is a legvalószínűbb helyet, azaz a festmény mögötti falrészt vette szemügyre. Végigtapogatta, megpróbált felfedezni valamilyen rést vagy egy titkos bejáróra utaló nyomot, de minden hiábavaló volt. Aztán a másik falat vizsgálta végig centiről centire. Elhúzta a díványt a faltól, és rendkívül alaposan ott is körülnézett. Fölállt az öltözőasztalkára is, körültapogatta a kis ablakot: nincs-e álkerete, ami kisebbé tenné, mint amilyen a valóságban. Erőfeszítései ez alkalommal is eredménytelenek voltak.

Tao Kan ettől nagyon dühbe gurult, hiszen büszke volt a titkos fondorlatokban szerzett szakértelmére. „Régi házakban – gondolta – a padlón található csapóajtókat. Ezeket a pavilonokat azonban csupán a múlt évben építették. Az még csak elképzelhető, hogy a szerzetesek titkos ajtót építettek a falba, de hogy föld alatti alagutat ástak volna a külvilág tudomása nélkül, az lehetetlen.” Mégis ez látszott az egyetlen lehetőségnek. Föltekerte hát a dívány előtti padlórészt takaró vastag szőnyeget, négykézlábra ereszkedett. Egyenként megvizsgálta a kőkockákat, a réseket késével kutatta át. Minden hiába azonban, semmi eredmény. A pavilonban nem maradhatott túl sokáig, ezért felhagyott a kutatással. Kifelé mentében még sietve megvizsgálta a nehéz kétszárnyú ajtó pántjait, hátha azok rejtenek valamilyen trükköt. A pántokkal azonban minden rendben volt. Tao Kan sóhajtott, és behajtotta maga után a kétszárnyú ajtót. Még néhány pillanatot szentelt a zárnak

is, de azok a lehető legmegbízhatóbbnak látszottak. Végigsétált a kerti ösvényen, s találkozott három szerzetessel, akik azonban csak egy reszketeg öreg asztalost láttak benne, szerszámoszákjával a hóna alatt. A bejárati ajtó melletti bokorban ismét visszavedlett előző öltözékébe. Könnyed természetességgel végigjárta az egyes udvarokat, és felderítette a szerzetesek lakóhelyeit, valamint azokat a vendégszobákat, amelyek a templomi látogatásra érkező hölgyek férjeinek szállásául szolgáltak.

Amikor a főkapuhoz visszatért, besétált a kapusszobába. Ugyanazt a három szerzetest találta ott, akikkel érkezésekor találkozott.

„Kérem, fogadják mélységes hálámat a kölcsönért” – fordult udvariasan a legidősebb szerzeteshez, de láthatóan esze ágában sem volt elővenni a kabátujjába tett pénzfüzérek. Udvariatlanságnak tűnhetett, hogy állni hagyják, ezért a rangidős szerzetes helytel kínálta, és érdeklődött, nem kívánna-e egy csésze teát.

Tao Kan hálásan elfogadta. Hamarosan mind a négyen a négyszögletes asztal körül üldögéltek, és a buddhista kolostorokban szokásos keserű teát itták.

„Maguk itt – jelentette ki Tao Kan társalgási hangnemben –, úgy tűnik, nem nagyon szeretik költeni a pénzt. Nem tudtam felhasználni azt a két pénzfüzért, amit kölcsönadtak nekem. Amikor ugyanis néhány rézpénzt leemeltem volna, hogy fizessek a füstölőkért, kiderült, hogy a füzéren nincs csomó. Hogyan tudtam volna kioldani a füzért?”

„Nagyon különös dolgot állítasz, idegen mondta az egyik ifjú szerzetes –, mutasd csak azt a füzért!”

Tao Kan elővette a füzért a kabátujjából, és átadta a szerzetesnek, aki gyorsan végigfuttatta a keze között. „Itt lesz! – kiáltott fel diadalittasan. – Ha ez itt nem csomó, akkor akármi legyen!”

Tao visszavette a füzért, rá sem pillantott, és ezt mondta az idősebb szerzetesnek: „Ez valamiféle fekete mágia! Hajlandó velem fogadni ötven rézpénzben, hogy ezen a füzéren nincs csomó?”

„Tartom a fogadást!” – kiáltott közbe az egyik fiatal szerzetes. Tao Kan felemelte a füzért, néhányszor megforgatta a levegőben. Aztán visszaadta a szerzetesnek, és így szólt: „Most pedig mutasd meg nekem a csomót!” A három szerzetes izgatottan futtatta végig a füzért a keze között, de bárhogy is keresték, nem tudták felfedezni a csomót a pénzek között. Tao Kan nyugodtan visszahelyezte a pénzfüzért a kabátujjába. Egy garast vetett az asztalra: „Lehetőséget adok nektek arra, hogy visszaszerezzétek a pénzeteket. Dobjátok föl ezt a pénzérmét, és fogadok ötven rézpénzben, hogy az írott oldalára esik!”

„Tartom!” – mondta az idősebb szerzetes, és feldobta a pénzérmét. Az érme a fordított oldalára esett. „Ezzel az adósságomat kiegyenlítettem – mondta Tao Kan. – Hogy kárpótoljalak benneteket a veszteségetekért, hajlandó vagyok eladni az ezüstrudamat ötven rézpénzért.” így szólt, ismét elővette az ezüstrudat, és a tenyerébe helyezte. Mostanra a szerzetesek már teljesen összezavarodtak. Az idősebb azt gondolta, hogy Tao Kan elméjével valami nincs rendben, de nem akarta elveszíteni az ezüstrudat, főleg, hogy a tényleges érték egy százalékáért hozzájuthat. Elővett hát egy újabb ötven rézpénzes füzért, és az asztalra helyezte. „Nagyon jó üzletet csinálsz! – állapította meg Tao Kan. – Ez nagyon szép rúd, s mi több, nagyon könnyű tartani!” Ráfújt a rúdra, s az darabokban hullott az asztalra. Egy nagyon ügyes, ezüstpapírból készült imitáció volt csupán. Tao Kan kabátujjába csúsztatva a pénzfüzért, és elővett onnan egy másikat. Megmutatta a szerzeteseknek, hogy a füzérré egy különleges csomót kötött. Ujjhegyei között összenyomva ez egy csúszó csomóvá alakult át, ami pontosan beillett a rézpénz közepén lévő négyszögletes lyukba. Ha valaki átfuttatta ujjai között a füzért, a csomó láthatatlan maradt, és együtt mozgott a pénzérmével, amibe beszorították. Végül megfordította a pénzérmét, amit néhány perccel ezelőtt dobtak fel; mind a két oldala egyforma volt.

A szerzetesek nevetésben törtek ki. Most értették meg, hogy Tao Kan hivatásos csaló. „Az a lecke, amit most kaptatok – jegyezte meg Tao nyugodtan –, megért százötven rézpénzt. Most pedig rátérek az üzletre. Az emberek sokat beszélnek arról a vagyonról, amely ebbe a templomba folyik be. Úgy gondoltam, körülsétálok itt, megnézem, hogyan is fest a tényleges helyzet. Hallottam az ide érkező nagyon előkelő látogatókról is. Ami azt illeti, én nagyon jó mesélő vagyok, és kitűnő emberismerő. Miért ne foglalkoztathatnának itt engem? Az én segítségemmel megállapíthatnák, kik

azok, akik, mondjuk úgy, »jó ügyfélnek« bizonyulhatnak. Segíthetnék az ingadozó ügyfelek rábeszélésében, hogy hagyják itt feleségeiket éjszakára."

Amikor az idősebb szerzetes megrázta a fejét, Tao Kan gyorsan folytatta. „Nem tartok igényt nagy fizetésre. Mondjuk, tíz százalékot kapnék abból a pénzből, amelyet az általam rábeszélte látogatók fizetnek a füstölőkért."

„Barátom – mondta az idősebb szerzetes hűvösen –, téged teljesen tévesen tájékoztattak. Tudom, vannak féltékeny, irigy emberek, akik alkalmasint csúnya pletykákat terjesztenek erről a templomról. De ez csupán mihaszna fecsegés. El tudom képzelni, hogy egy olyan szélhámos, mint te, a lehető legrosszabbat feltételezi mindenhol, mindenről és mindenkiről, de jelen esetben ez teljes mértékben alaptalan. Minden áldás, amiben részünk van, a mi kegyes Kuan-jin asszonyunktól ered. Ámen."

„Nem akartam senkit megsérteni – mondta Tao Kan vidáman –, de az én szakmámban az emberek érthetően kissé gyanakvóak. Feltételezem, hogy kellő elővigyázatossággal őrzik a hölglátogatók tisztességét?"

„Természetesen – jelentette ki az idősebb szerzetes –, mindenekelőtt a mi apátunk, Szellemi Erény ötisztelendősége, rendkívül óvatos a tekintetben, hogy kiket enged be ide. Elsőnek is elbeszélget az újonnan jöttéssel a fogadószobában, és ha bármilyen kétség is felmerül benne istenünk, Buddha iránt érzett hitüket, esetleg pénzügyi helyzetüket vagy mondjuk társadalmi háttérüket illetően, akkor nem engedi meg, hogy itt maradjanak. Miután a feleség elmondja imáját férjével együtt a főcsarnokban – az utóbbitól elvárják, hogy vacsorát adjon az apát és az idősebb szerzetesek tiszteletére. Ez általában nem olcsó mulatság, de hadd jegyezzem meg illő szerénységgel, konyhánk kitűnő. Végül maga az apát vezeti el a házaspárokat a hátsó kertben lévő vendégpavilonok egyikébe. Nem láttad ezeket, de elhiheted nekem, hogy a legkényesebb ízlést is kielégítik. Hat ilyen pavilonunk van. Mindegyikben megtalálható annak a csodatévő szantálszobornak a festett, életnagyságú másolata, amelyet a templom főcsarnokában láthattál, így a hölgyek a mi kegyes Kuan-jin asszonyunk erényei feletti meditációval tölthetik az éjszakát. Ámen! Amikor a feleség a pavilonba lép, férje rázárja az ajtót, és magánál tartja a kulcsokat. Sőt, mi több! Apátunk mindig ragaszkodik ahhoz, hogy egy papírszalagot ragasszunk az ajtóra, amelyre a férj rányomja saját pecsétjét. Ezeket a pecséteket kizárólag a férfiak törhetik fel, másnap reggel ők nyitják ki az ajtót. Látod most már, hogy itt nincs semmiféle alapja a sötét gyanúnak?"

Tao Kan szomorúan megrázta a fejét, s így szólt: „Nagyon sajnálom, de tényleg minden a legtökéletesebb rendben van. És mi történik akkor, ha az imádság és a templomi éjszakázás nem hozza meg a kívánt eredményt?"

„Ez – felelte a szerzetes elégedetten – csak akkor történhet meg, ha a hölgy gondolatai nem tiszták, vagy ha nem hisz igazán istenünkben, Buddhában. Bizonyos hölgyek másodszor is visszatérnek ide, másokat soha többé nem látunk."

Az arcán meredező szőrszálakat húzogatva Tao Kan megkérdezte: „És igaz-e, amit állítanak, hogy ha az idelátogató házaspárok a megfelelő időben részesülnek az óhajtott gyermekáldásban, nem feledkeznek meg a Végtelen Kegyelem templomáról?"

„Valóban így áll a dolog – mosolygott a szerzetes –, néha külön hordszék kell a sok ajándéknak. Ha pedig mégis elfeledkeznének erről a kis figyelmességről, apátunk általában egy hírnököt küld az érintett hölgyhöz. Csak azért, hogy emlékeztesse a templomunk iránti hálaadóságra." Tao Kan még fecsegett egy ideig a szerzetesekkel, de több információt nem sikerült kiszednie belőlük. Egy idő után távozott, és kerülő úton visszatért a bíróságra.

HATODIK FEJEZET

*Egy idős hölgy Kantonból rettenetes
gonosztetről tesz jelentést; Ti bíró nyugtalanító
híreket közöl az őrmesterrel.*

Tao Kan dolgozószobájában találta Ti bírót, amint a főírnokkal és az irattár vezetőjével épp egy birtokháborítási per részleteit vitatták. A belépő hadnagy láttán a bíró elbocsátotta a többieket, és Hung őrmestert hívatta. Tao Kan részletesen beszámolt a templomban tett látogatásáról, még a hamis ezüstrúddal és a pénzfűzérrel bemutatott kis trükkjének részleteit sem felejtette ki. Beszámolója után a bíró kijelentette:

„Nos, ezzel a dolog megoldódott. Miután nem találtad a titkos bejárót a pavilonban, el kell fogadnunk a szerzetesek állítását. Kuan-jin istennő szobra valóban csodatevő erejű, gyermekáldásban részesíti mindazokat az ájtatos asszonyokat, akik buzgón imádkoznak hozzá.” Kijelentése mélységesen megdöbbsentette mind az őrmestert mind Tao Kant.

„Az egész városban – mondta Tao – hírek keringenek a templomban folyó dicstelen dolgokról! Könyörgök, méltóságos uram, engedje meg, hogy még egyszer odamenjek. Vagy küldje el Hung őrmestert, vizsgáljuk meg a helyzetet még alaposabban.”

Ti bíró azonban megrázta a fejét. „A vagyon és a gazdagság irigységet szül – mondta –, sajnos ez általános jelenség. A Végtelen Könyörület templomával kapcsolatos vizsgálat lezárult!”

Hung őrmester még egy kísérletet tett volna, hogy rábeszélje, de ismerve arckifejezésének jelentését, meggondolta magát.

„Továbbá – tette hozzá a bíró –, ha Ma Csungnak szüksége lenne segítségre a Félhold utcai gyilkos felderítésében, Tao Kannak készenlében kell állnia, hogy bekapcsolódjék a nyomozásba.”

Tao Kan csalódottan látszott, még mondott volna valamit, de a bíróság épületén végigzúgott a megkondított gong hangja. Ti bíró felemelkedett, hogy a délutáni ülésre felöltse hivatali ruháját.

A bírósági teremben ismét sok érdeklődő gyűlt össze, hiszen mindenki azt várta, hogy most folytatják az abbamaradt kihallgatásokat Vang tudósjelölt ügyében. Az ülés megnyitása után a bíró körültekintett a teremben lévő sokaságon, és így szólt:

„Miután Pu Jang polgárai nagyfokú érdeklődéssel követik a bíróságon történő eseményeket, megragadom az alkalmat, és mindenkit figyelmeztetek. Tudomásomra jutott, hogy néhány gonosz ember a körzetben rosszindulatú híreket terjeszt a Végtelen Könyörület templomáról. Én, a magisztrátusotok, szeretnék emlékeztetni benneteket arra a tényre, hogy a büntető törvénykönyv világosan rendelkezik a rosszindulatú pletykák terjesztésével és a megalapozatlan vádaskodásokkal kapcsolatban! Mindazokkal szemben, akik megsértik a rendelkezéseket, a törvény szellemében fogok eljárni!”

Ezt követően a birtokháborítási per résztvevőit szólította maga elé. A Félhold utcai ügy szereplői közül senkit sem hívatott.

Az ülés vége felé az ajtó felől zaj hallatszott. Ti bíró felpillantott a dokumentumból, amit éppen tanulmányozott. Egy idős hölgyet látott meg, aki megpróbált átvergődni a tömegen. Jelére a parancsnok két csendbiztossal az asszony elé ment, és az emelvényhez vezette. A főírnok Ti bíró füléhez hajolva ezt suttogta: „Méltóságos uram, ez az öregasszony bolond. Hónapokon át zaklatta Feng öméltóságát valamiféle kitalált panasszal. Tisztelettel ajánlom, hogy küldje el.”

Ti bíró nem fűzött megjegyzést ehhez, éles pillantással szemügyre vette az emelvény felé közelgő asszonyt. Jóval túl volt már a középkoron, botra támaszkodva, nehezen lépkedett. Ruhája viseltes, de tiszta és rendesen vasalt volt. Arca előkelőséget sugárzott. Már éppen letérdelt volna, de Ti bíró jelt adott a csendbiztosoknak.

„Ezen a bíróságon a betegeknek és az időseknek nem kell letérdelniük. Maradjon állva, asszonyom! Mondja meg nevét, és ismertesse panaszát!”

Az idős hölgy mélyen meghajolt, majd halkán a következőket mondta: „E bíróság előtt álló méltatlan személyt Liangnak hívják, született Vu Jang. Liang Ji-jeng özvegye vagyok, aki életében Kanton városában kereskedett.” Hangja elcsuklott, arcán nagy könnycseppek gördültek alá, törekeny testét zokogás rázta. Ti bíró felismerte az asszony kantoni dialektusát, de elég nehezen

értette. Mi több, a hölgy szemmel láthatóan nem volt olyan állapotban, hogy előadja panaszát, ezért így szólt hozzá: „Asszonyom, nem engedhetem meg, hogy túl sokáig álldogáljon itt. Dolgozószobámban fogom kihallgatni önt.” A karosszéke mögött álló őrmesterhez fordult: „Vezesd a hölgyet a kis fogadószobába, és szolgáljanak fel neki teát!”

Az idős hölgy távozása után néhány jelentéktelen rutinüggel foglalkozott, majd berekesztette a tárgyalást. Hung őrmester a dolgozószobában várta. „Méltóságos uram – mondta –, a hölgy kissé zavarosnak tűnik. Amikor elfogyasztott egy csésze teát, néhány pillanatra elméje kitisztult. Elmondása szerint ő és családja valamiféle rettenetes gonosztett áldozatai. Aztán ismét sírva fakadt, és összefüggéstelenül beszélt. Bátorkodtam idehívatni méltóságod háztartásából az öreg cselédasszonyt, hogy lecsillapítsa.”

„Nagyon bölcsen cselekedtél, őrmester mondta –, megvárjuk, amíg a hölgy teljesen rendbe jön, és akkor kiderül, mit hallhatunk tőle. A legtöbb esetben azok a gonosztettek, amelyeket az ilyen emberek elmesélnek, csupán zavarodott elméjükben léteznek. De erről a bíróságról senkit nem küldünk el, aki ide fordul igazságért, anélkül, hogy világos képet kapnék ügyéről!”

Felkelt karosszékéből, ide-oda járkált a szobában, kezét háta mögé kulcsolta. Hung őrmester már majdnem megkérdezte, mi nyugtalanítja, amikor a bíró megállt, és így szólt: „Minthogy most magunk között vagyunk, neked mint hűséges barátomnak és tanácsadómnak szeretném kifejtetni álláspontomat a Végtelen Könyörület templomával kapcsolatban. Maradj itt a közelemben, nehogy meghallják, amit mondok. – Hangját halkra fogva így folytatta: – Megértheted, hogy céltalan lenne a vizsgálat lefolytatása. Először is szinte lehetetlennek tűnik határozott bizonyítékokat szerezni. Tao Kan, akinek képességeiben tökéletesen megbízom, nem tudta felfedezni a titkos bejáratot. Ha a szerzetesek valamilyen általunk nem ismert módon szégyenteljes dolgokat művelnének, nem bízhatunk abban, hogy áldozataik valamikor is hajlandók lennének ellenük tanúskodni. Ezzel önmagukat és férjüket nevetségessé tennék, arról nem is beszélve, hogy kérdésessé válna gyermekük származásának törvényessége. Van egy másik nyomós érv is, amelyet kizárólag neked, a legteljesebb titoktartás mellett mondok el. – Hangját suttogóra fogva közel hajolt az őrmester füléhez, és ezt mondta: – Nyugtalanító híreket kaptam az utóbbi időben a fővárosból. A buddhista egyház, amely mindig is hatalmának növelésére törekedett, úgy tűnik, most beférközött a császári udvar körébe is. A dolog néhány, az udvarhoz tartozó hölgy áttérítésével kezdődött, most pedig a feketecsuhásoknak sikerült megnyerniük égi uralkodónkat is. Öfensége kegyeskedik tanulmányozni hamis tanaikat.

A fővárosi Fehér Lo kolostor főapátját kinevezték a Nagytanács tagjává: ő és klikkje beavatkozik a birodalom bel- és külügyeibe. Kémeik és ügynökeik mindenütt jelen vannak. Mindez rendkívül aggasztja a trón hűséges szolgáloit.”

Összeráncolta szemöldökét, majd még halkabban hozzátette: „A dolgok jelenlegi állásából könnyen megértheted, mi történne, ha nyíltan vizsgálatot indítanék a Végtelen Könyörület temploma ellen. Most nem egyszerű bűnözőkkel van dolgunk; hatalmas, országos méretű szervezettel kell harcolnunk. A buddhista klikk haladéktalanul az apát segítségére sietne, és teljes támogatásában részesítené. Kampányt indítanának az udvarban, befolyásuk elérne ide, ebbe a tartományba is; természetesen a megfelelő helyekre ajándékokat küldenének. Még ha megdönthetetlen bizonyítékokat tudnék is felmutatni, jóval az ügy befejezése előtt egykettőre egy távoli, határ menti állomáshelyen találnám magam. Még az sem kizárt, hogy láncra verve, vád alá helyezve vinnének a fővárosba.”

„Ez azt jelenti, méltóságos uram – szólalt meg Hung őrmester felháborodva –, hogy semmit sem tehetünk?”

Ti bíró szomorúan rázta meg fejét. Rövid gondolkodás után sóhajtva megszólalt: „Tán tehetnénk, ha az ügyet egy nap leforgása alatt oldanánk meg, s a bűnösöket pedig elítélnénk és kivégeztetnénk. Azt azonban te is tudod, hogy törvényeink kizárják az ilyen önkényes eljárást. Még ha teljes beismerést is tudnánk kicsikarni, a halálos ítéletet a fővárosi bíróságnak jóvá kellene hagynia. Amíg viszont az én jelentésem a körzeti, majd a tartományi hatóságok útján eljut a fővárosba, hetekbe telik. Ez épp elég időt és lehetőséget adna a buddhista-klikknek, hogy a jelentést érvénytelenítsék, az ügyet semmissé tegyék, engem pedig eltávolítsanak hivatalomból, méghozzá dicstelenül. Ami

engem illet, én boldogan kockáztatnám pályafutásomat, még életemet sem kímélném, ha a legkisebb reményt is látnám arra, hogy sikerül eltávolítani ezt a kelevényt társadalmunkból. Meglehet azonban, ilyen esély sohasem adódik.

Most pedig, őrmester, megparancsolom: mindabból, amit hallottál, soha egyetlen szót ne adj tovább. Megtiltom, hogy bármikor is újra előhozakodj ezzel a kérdéssel. Meggyőződésem szerint az apátnak vannak kémei a bírósági személyzet körében is. A Végtelen Könyörület templomáról kiejtett minden egyes szó csak bajt szülhet! Most menj, és nézd meg, kikérdezhetjük-e az idős hölgyet?"

A Hung őrmesterrel belépő idős asszonyt Ti bíró egy kényelmes karosszékbe ültette, íróasztalával szemben. Aztán kedvesen megszólította: „Rendkívüli módon sajnálom, asszonyom, hogy ilyen elkeseredett állapotban kell látnom. Azt már említette, hogy férjét Liangnak hívták. Nem mondott még el azonban minden részletet arról, miként halt meg, sem arról, hogy milyen gonosztett érte önöket."

Az idős asszony remegő kezekkel kotorászott köntösének ujjában, majd elővett egy kifakult bársonyba csomagolt kéziratkeercset. Két kézzel nyújtotta át a bírónak. Elcsukló hangon mondta: „Ha lenne olyan kedves, méltóságos uram, áttanulmányozni ezeket a dokumentumokat. Ma már elmém annyira zavarodott, hogy néhány percnél tovább nem tudok világosan gondolkodni. Soha nem tudnám elmondani összefüggően annak a gaztettnek a történetét, amit ellenem és egész családommal szemben elkövettek. Méltóságos uram, mindent megtalál ezekben az iratokban." A karosszékben hátradőlve ismét zokogásban tört ki. Ti bíró megparancsolta Hung őrmesternek, hogy adjon neki egy újabb csésze teát, majd széthajtogatta a csomagot. Egy az időtől és a használattól megsárgult vastag iratköteget talált benne. Az első széthajtott papírtekercs egy hosszú vádiratnak bizonyult. Nyilvánvalóan képzett tudós írta, nagyon szép stílusban, elegáns kalligráfiával. Az iratból két gazdag kantoni kereskedőcsalád, a Liang és a Lin család véres viszályának részletei tárultak fel. A történet azzal kezdődött, hogy Lin elcsábította Liang feleségét. Majd ezt követően Lin kíméletlenül üldözte Liang családját, kifosztotta őket. A dokumentum végére érve megpillantotta a dátumot, és meglepetéssel tekintett föl, majd így szólt: „De, asszonyom, ez az irat több mint húsz évvel ezelőtti keltezésű!"

„A kíméletlen gonosztettek – felelte az idős hölgy erőtlenül – nem évülnek el az idő múlásával."

A bíró végigfutott az iratokon, és megállapította, hogy valamennyi az ügy későbbi fejleményeire vonatkozott. A legutóbbit két évvel ezelőtti dátummal keltezték. Mindegyik irat végén, függetlenül attól, hogy régi vagy új volt, lila tintával írott mondat állt a magisztrátusi döntést hirdetve: „Elegendő bizonyíték hiányában az eljárás beszüntetve."

„Úgy látom – jegyezte meg Ti bíró –, hogy mindez Kanton városában történt. Miért hagyta el régi családi otthonát?"

„Azért jöttem Pu Jangba – mondta az öreg hölgy –, mert a fő bűnös, Lin Fan ebben a körzetben telepedett le."

Ti bíró számára a név ismeretlen volt. Összetekerte a dokumentumokat, és kedvesen így szólt: „Nagy figyelemmel fogom tanulmányozni ezeket a feljegyzéseket, asszonyom. Amint valamilyen következtetésre jutok, ismételten kérni fogom látogatását, további megbeszélések céljából."

Az idős hölgy lassan felemelkedett, mélyen meghajolt, és így szólt: „Sok-sok éven át vártam egy olyan magisztrátusra, aki igazságot tesz ebben a rettenetes bűnyűben. Adja a mindenható Isten, hogy ez most így legyen!"

Hung őrmester elvezette az asszonyt. Amikor visszatért, Ti bíró így szólt hozzá: „Első látásra azt mondanám, hogy ez egyike azon sajnálatos ügyeknek, amikor egy ravasz és ügyes gazfickó mások bőrén meggazdagszik s mindig sikerül elkerülnie az igazságszolgáltatást. A bánat és az elkeseredés kétségtelenül megzavarta az idős hölgy elméjét. A legkevesebb, amit tehetek érte, hogy gondosan áttanulmányozom az ügyét. De kétlem, hogy találnék bármilyen részt a vádlott védekezésében. Az ügygel egy olyan magisztrátus is foglalkozott már, aki híres, kiemelkedő jogász, és most a fővárosi bíróságnál van."

Ezt követően Tao Kant hívatta magához. Hadnagyának elkeseredett arca láttán elmosolyodott: „Vidulj fel, barátom. Jobb munkám van most számodra, mint hogy a buddhista népség közé

keveredj. Menj el arra a helyre, ahol az idős Liang asszony lakik. Gyűjts össze minden lehetséges információt róla és családjáról. Aztán keresd meg azt a gazdag embert, akit Lin Fannak hívnak és ebben a városban lakik valahol. Róla is jelentést kérek. Segítségére lehet, ha tudod: mind a két személy kantoni, és néhány évvel ezelőtt telepedtek le itt."

Ti bíró elbocsátotta beosztottjait. A főírnokkal néhány, a körzeti adminisztráció rutinügyeivel kapcsolatos iratot kéretett be magához.

HETEDIK FEJEZET

*Ma Csung egy elhagyott taoista szentélyre
bukkan; kegyetlen verekedés zajlik le
a templomkertben.*

Ma Csung délután, miután Ti bíró irodájából eltávozott, szálláshelyére ment, és néhány egyszerű trükk segítségével elváltoztatta a külsejét. Levette sapkáját, leeresztette a haját, majd összefűzte egy bíbor szalaggal. Buggyos nadrágot öltött, szárát térdénél szalmamadzaggal kötötte meg. Vállára rövid, pecsétetes kabátot vetett, és végül filc lábbelijét szalmapapucsra cserélte. Ebben a siralmas öltözékben egy oldalajtón kisurrant a bíróság épületéből, és elvegyült az utcán nyüzsgő tömegben. Elégedetten vette észre, hogy a járókelők egy pillantás után gyorsan kitérnek előle. Közeledtére az utcai árusok ösztönösen hónuk alá szorították árujukat. Ma Csung fenyegetően tekingetett körbe-körbe, és egy darabig egészen jól szórakozott.

Rövid idő után azonban rájött, hogy feladata nehezebb, mint gondolta. Nyomorúságos ételt rendelt egy vagányok által látogatott utcai kifőzdében, seprős bort ivott egy ócska kocsmában, amelyet áthatott a szemétdomb büze, amire építették. Körülötte csupa nyomorúság, kéregetők serege. Ezek azonban viszonylag ártatlan gazfickók voltak, akikkel tele van minden város mellékutcája – kis tolvajok, zsebmetszők. Jól tudta, hogy ezek még nem azok az alacsonyabb osztályhoz tartozó gengszterek, akik jól szervezettek és pontosan tudják, mi történik az alvilágban.

Már éjfél felé járt, amikor egy halvány nyomra bukkant. Újabb pohár rettenetes italt erőszakolt le a torkán egy utcai kocsmában, ahol kihallgathatta két ott étkező koldus beszélgetését. Az egyik olyan hely után érdeklődött, ahol ruhákat lehet lopni. A másik így válaszolt: „A Vörös-templomban lévő népség biztosan tudja majd!”

Ma Csung tudta, hogy az alacsonyabb osztályhoz tartozó bűnözők gyakran elhagyatott templomokban tanyáznak. Minthogy azonban a legtöbb templomnak vörös lakkfából készült oszlopai és kapui voltak, nehezen tudta elképzelni, miként tudná megtalálni éppen az említettet egy olyan városban, ahová csak néhány nappal ezelőtt érkezett. Nem maradt más, a vakszerencsére bízta magát. A város északi kapujánál lévő vásárra ment. Nyakon ragadott egy kis csirkefogót, és zordan ráparancsolt, hogy vezesse el a Vörös-templomhoz. A kis csibész minden kérdés nélkül, kanyargós, szűk sikátorok tekervényén át elvezette egy sötét térre. Itt aztán kiszabadította magát, és teljes sebességgel elinalt.

Közvetlenül Ma Csung előtt egy taoista templom hatalmas, vörös kupolája tornyosodott. Jobbról és balról régi épületek falai emelkedtek vészjóslóan. A falaknál dűledező faviskók lapultak. A templom virágkorában ezek kis üzletek voltak, ahol az árusok az odalátogató hívőknek kínálták portékáikat. Most azonban a város számkivetettjeinek búvóhelyéül szolgáltak. A templomudvart szemét és piszok borította. A bűz elkeveredett az olcsó olaj szagával, amellyel egy rongyokba burkolt öregember sütogetett valamit egy ócska tűzhelyen. A fal repedésébe szúrt fáklya bizonytalan fényénél Ma Csung egy szerencsejátékba merült, körben ülő csoportot látott. Odasétált a sötét alakokhoz. Meztelen felsőtestű, hatalmas pocakú, kövér fickó ült a falnak dőlve egy felfordított borosköcsögön. Hosszú haja, kusza szakállá merev volt a zsírtól és a kosztól. Félig behunyt szemmel követte a játékot, bal kezével a hasát vakargatta. Árbocrúd vastagságú jobb karját egy göcsörtös bunkósboton nyugtatta. Három jól megtermett fickó hevert a földön a kockajátéktábla körül, a többiek kissé távolabb, az árnyékban kuporogtak.

Ma Csung elálldogált egy ideig, figyelte a kocka forgását. Úgy tűnt neki, a legkisebb figyelmet sem fordítják rá. Azon törte a fejét, miképpen elegendhetne szóba velük, amikor a borosköcsögön ülő hatalmas fickó hirtelen, fel sem pillantva, megszólalt:

„Tudnám használni a kabátodat, testvér!”

Ma Csung egyszerre a figyelem középpontjába került. Az egyik játékos összeszedte a kockákat, és feltápázkodott kuporgó helyzetéből. Nem volt olyan magas, mint ő, de meztelen karja erőt sejtetett, és nadrágszárából egy kés nyele állt ki. Vigyorogva Ma Csunghoz somfordált, ujjával kése körül matatott. A kövér ember felemelkedett a borosköcsögről, rántott egyet a nadrágján, nagyot köpött, majd szorosan megragadta bunkósbotját, és elé állt. Hangja kihívóan csengett:

„Üdvözlünk a Végtelen Bölcsesség templomában, testvér. Nagyot tévedek, ha úgy gondolom, ájtatos szellemed készített eme szent hely meglátogatására, hogy fogadalmi ajándékban részesíts engem? Biztosíthatlak, barátom, a kabátodat hálásan elfogadom!”

Ütni készült, ez látszott rajta. Ma Csung egy szempillantással felmérte a helyzetet. A legnagyobb veszélyt a kövér ember kezében lévő bunkósbot és a jobbján elhelyezkedő fickó kése jelentette. Amint a kövér ember elhallgatott, Ma Csung bal karja villámgyorsan lesújtott. Megragadta a fickó jobb vállát, és ujjával pontosan azt a helyet szorította el, amitől a bunkót tartó karja egy időre megbénult. A dagadt bal kezével gyorsan Ma bal csuklója felé kapott: előre akarta rántani, hogy térdével ágyékába rúghasson. Ma Csung ekkor azonban felemelte jobb karját, könyökét behajlította. Teljes erejéből hátrasújtott. Könyöke a késes fickó arcába vágódott, s az fájdalmas kiáltással hátrahanyatlott. Aztán ugyanazzal a mozdulattal jobb karja előrelendült, és újabb hatalmas ütéssel eltalálta a kövér ember fedezetlenül maradt rekeszizmát. A kövér fickó elengedte a hadnagy bal csuklóját, s kétrét görnyedve a földre zuhant, levegőért kapkodott.

Ma Csung éppen hátra akart fordulni, hogy lássa, mi van a késes emberrel, amikor hatalmas súly nehezedett a hátára. Hátról egy izmos kar kulcsolódott fojtogatón a torka köré. Megfeszítette erős nyakát, arcát ellenfele alkarjához szorította, egyidejűleg hátrafelé nyúlva fogást keresett. Bal kezével mindössze egy darabot tépett ki a támadó ruhájából, de jobbájával sikerült megragadnia az egyik lábát. Minden erejével előrehúzza, s egyben jobb oldalra dönt. Mindketten a földre zuhantak, de Ma került fölültre. Csípőjével, testének egész súlyával a másikra nehezedett, csaknem eltörte annak medencéjét. A fojtó szorítás elhalt. Felugrott, még időben ahhoz, hogy elkerülje a magas fickó késdőfését, aki időközben talpra vergődött. Elhajolt a döfés elől, majd megragadta a kést tartó kéz csuklóját. Kicsavarta a támadó karját, és áthúzta a válla fölött. Aztán gyorsan lehajolt, és széles ívben áthajította magán ellenfelét. Az nekicsapódott a falnak, rázuhant az üres borosköcsögre, és darabokra törte. Többé meg sem nyikkant.

Ma Csung felkapta a kést, és átdobta a falon. Hátrafordulva megszólította a háttérben álló sejtelmes fickókat: „Lehet, hogy egy kicsit durvának látszom, testvéreim, de igen türelmetlen vagyok azokkal, akik kést emelnek rám.” Kivehetetlen mormogás volt a válasz. A kövér ember még mindig a földön feküdt, hangosan okádott, nyögött, s közben átkozódott. Ma Csung szakállánál fogva felrántotta és a falhoz lökte. A kövér ember nagyot puffant, összegörnyedten Ma Csungra meredt. Még mindig levegőért kapkodott. Kis idő múltán némileg magához tért, és megtört, rekedt hangon így szólt: „Most, hogy a kölcsönös udvariassági szertartáson, túlestünk, megmondaná-e tisztelt testvérünk nevét és foglalkozását?”

„Nevem – válaszolta Ma Csung hanyagul – Jung Pao, foglalkozásom szerint becsületes utcai kereskedő vagyok, az országutakon kínálok portékámat. Ma reggel a nap éppen felkelőben volt, amikor találkoztam egy gazdag kereskedővel. Annyira megtetszettek neki az áruim, hogy az egész készletemet felvásárolta, harminc ezüstöt fizetett érte. Ezért siettem ide, hogy hálám kifejezéséül füstölőt gyűjtsak az istenségek tiszteletére.”

A csoport hahotában tört ki. Aki előbb fojtogatta, megkérdezte tőle, vacsorázott-e már. A nemleges válasza a kövér alak átkiáltott a lángossütőhöz, és hamarosan valamennyien a parázsló tűz körül ültek, fokhagymával bőségesen megszórt lángost faltak.

A kövér embert Seng Pának hívták. Büszkén mutatta be magát mint a város kóborló gazembereinek a választott fejét és egyben a koldusok céhének tanácsosát. Ő és emberei mintegy két évvel ezelőtt vertek tanyát a templomudvarban. Valamikor ez a templom is virágzott. De aztán valamilyen rejtélyes ügy miatt a szerzetesek mind eltávoztak, és a templom kapuját a hatóságok lepecsételték. Seng Pa szerint nagyon kedves és csendes zug volt ez, ráadásul még a városközponttól sem esett messze.

Ma Csung megvallotta neki nagyon kényelmetlen helyzetét. A harminc ezüstöt ugyan biztos helyre rejtette, de szeretné elhagyni a várost, amilyen gyorsan csak lehet. A kirabolt kereskedő minden bizonnyal jelentést tesz majd a bíróságon. Nem nagyon akarózik neki a kabátujjában harminc súlyos ezüsttel járkalni a város utcáin. Szívesen átváltaná a pénzt valami kis ékszerre, amit könnyebben elrejthetne magánál. Még azt se bánná, ha veszítene az üzleten. Seng Pa megértően bólintott, és ezt mondta: „Nagyon bölcs elővigyázatosság, testvérem. Az ezüst azonban ritka jószág

mifelénk. Nekünk általában rézpénzekkel akad dolgunk. És hogyha valaki ezüstöt szeretne átváltani valami kisebb tömegű, de azonos értékű tárgyra, akkor az csak arany lehet. Az igazat szólva, testvérem, a mi köreinkben ez a drága sárga anyag egyszer fordul elő az életben, ha egyáltalán megesik ilyesmi!"

„Az arany valóban ritka kincs – helyeselt Ma Csung –, de azért az sem kizárt, hogy egy koldus valahol az úton talál egy kis arany ékszert, amelyet egy előkelő hölgy leejtett hordszékéből. Az ilyen szerencsés esetekről szóló hírek – tette hozzá – hamar eljutnak mindenhová, és te, mint a koldusok céhének tanácsosa, gyorsan értesülnél róla!" Seng Pa elgondolkodva vakargatta hasát. Nem zárta ki egy ilyen eset lehetőségét. Ma Csung határozottan érezte a másik vonakodását. Kabátujjában kotorászott, majd egy ezüstpénzt emelt ki. Az érmét a tenyerén tartotta, és hagyta, hogy a fáklya fénye megvillanjon rajta. „Amikor elrejtettem a harminc ezüstöt – mondta –, egyet kiemeltem szerencsepénznek. Elfogadnátok-e előlegként az üzletben vállalt közvetítő szerepetekért?"

Seng Pa meglepő gyorsasággal ragadta ki a pénzérmét Ma Csung kezéből. Arcán széles vigyorral jegyezte meg: „Testvérem, meglátom, mit tehetek érted. Gyere vissza holnap éjszaka!"

Ma Csung köszönetet mondott neki, és néhány kedves megjegyzéssel elbúcsúzott új barátaitól.

NYOLCADIK FEJEZET

Ti bíró elhatározza, hogy látogatást tesz kollégáinál; elmagyarázza a Félhold utcai gyilkosságot.

A bíróságra visszaérő Ma Csung gyorsan átöltözött, majd az épületbe ment. A bíró dolgozószobájában még égett a gyertya. Ti bírót és Hung őrmestert tárgyalás közben találta. A belépő hadnagy láttán Ti bíró félbeszakította a beszélgetést, és megkérdezte: „Nos, barátom, milyen hírekkel jössz?” Ma Csung röviden ismertette találkozását Seng Pávai, és beszámolt annak ígéretéről. Ti bíró elégedett volt. „Rendkívüli szerencse lett volna – állapította meg –, ha rögtön az első napon ráakadsz a tettesre. Nagyon jól kezdted a dolgot. Az alvilág csatornáin keresztül a hírek gyorsan terjednek, és úgy vélem, hogy most a megfelelő emberrel léptél kapcsolatba. Barátod, Seng Pa a megfelelő időben bizonyára az eltűnt hajtúk nyomára vezet majd téged, és eljuthatunk a gyilkoshoz. Mielőtt megérkeztél, éppen arról beszélgettünk, hogy helyes lenne, ha holnap udvariassági látogatást tennék a kollégáimnál a szomszédos körzetekben. Előbb vagy utóbb mindenképpen eleget kellene tennem a szokásoknak, és a mostani időpont megfelelőnek tűnik. Két-három napra leszek távol Pu Jangtól. Ezalatt ti tovább kutattok a Félhold utcai gyilkos után. Ha szükségesnek találod, parancsot adok Csiao Tajnak, hogy segítsen neked a nyomozásban.”

Ma Csung alkalmasabbnak látta, ha egyedül nyomoz. Két személy, aki egyidejűleg ugyanazon dolog után szimatol, gyanút kelthet. A bíró egyetértett ezzel, és Ma Csung eltávozott.

„Nagyszerű alkalom lenne – mormolta Hung őrmester –, ha méltóságos uram két-három napos távolléte alatt a bíróságot bezárhatnánk, így elfogadhatóan megindokolhatnánk a Vang jelölt elleni ügy vizsgálatának felfüggesztését. A pletykák szerint Méltóságod azért védi Vangot, mert a tudósok osztályához tartozik, míg áldozata csak egy egyszerű boltos lánya volt.”

Ti bíró vállat vont, és megjegyezte: „Akárhogyan is áll a dolog, én holnap reggel mindenképpen elutazom Vu Jébe. A következő nap továbbmegyek Csin Huába, és a harmadik napon térek vissza ide. Az viszont előfordulhat, hogy Ma Csungnak vagy Tao Kannak utasításokra lesz szüksége távollétemben. Ezért jobb lenne, ha nem kísérel el engem, őrmester. Maradj itt, és vedd át a bírósági pecsétet. Te fogod kiadni a szükséges utasításokat, és gondoskodsz arról, hogy megfelelő ajándékokat készítsenek elő kollégáimnak, Pan bírónak Vu Jében és Lo bírónak, Csin Hua magisztrátusának. Gondoskodj róla, hogy az úti hordszékem felmálházva útra készen álljon holnap reggel a főudvaron!”

Hung őrmester ígéretet tett az utasítások hiánytalan végrehajtására. Ti bíró előrehajolt karosszékében, és átfutott néhány dokumentumot, amelyet a főírnok helyezett íróasztalára ellenőrzésre. Az őrmester láthatóan még nem kívánt távozni, nem mozdult az íróasztal elől. Egy idő után a bíró felemelte tekintetét, és megkérdezte: „Mire gondolsz, őrmester?”

„Méltóságos uram, gondolataim a kéjgyilkosság körül forogtak, újra és újra átolvastam az idevágó jegyzőkönyveket. Akárhogyan is próbálom azonban, nem tudom követni az ön gondolatmenetét. Késő van már ugyan, de ha holnapi elutazása előtt szíveskedne néhány további felvilágosítást adni az ügyben, legalább aludni tudnék azon a két éjszakán, ameddig távol lesz!”

Ti bíró elmosolyodott, és egy papírnehézetet tett az asztalán fekvő iratokra. Aztán hátradőlt karosszékében, „őrmester – mondta –, utasítsd a szolgálókat, hogy hozzanak egy kanna friss teát, és ülj le ide, erre a kis összehajtható székecskére. Elmagyarázom neked, hogy véleményem szerint mi is történt azon a végzetes, tizenhatodiki éjszakán.”

Egy csésze erős tea után Ti bíró belevágott elbeszélésébe:

„Miután megismertetted velem az ügy fő adatait, én kizártam Vang jelöltet a Tiszta Jáde megerőszkolásával gyanúsítható férfiak közül. Igaz, hogy a nők időnként különös és kegyetlen gondolatokat ébresztenek a férfiakban: mesterünk, Konfucius nem alaptalanul nevezi helyenként »elátkozott teremtményeknek« őket a »Változások könyvében«.

Az embereknek azonban két olyan csoportja van, amely képes ezeket a sötét gondolatokat tettekké változtatni. Az első csoport az alacsonyabb osztály: ide a megrögzött bűnözők tartoznak. A másodikba azok a kéjencek sorolhatók, akik évek hosszú során át folytatott bujálkodásukkal perverz

ösztöneik rabszolgáivá válnak. Azt még elképzelhetőnek tartom, hogy egy olyan tanult, józan szokásokat követő fiatal ember, mint Vang jelölt, a félelemtől korbácsolva megfojtson egy lányt. Az viszont teljesen kizárt, hogy megerőszakolja azt az asszonyt vagy lányt, akivel több mint hat hónapja intim kapcsolata volt. Ezért gondolom, hogy az igazi bűnöst az említett két csoporthoz tartozó személyek között kell keresnünk.

A vagyonos, elfajzott tettes lehetőségét azonnal kizártam. Ezek a személyek olyan titkos helyeket látogatnak, ahol mindenfajta bűn és perverzió megtalálható, ha valakinek elegendő pénze van rá. Gazdag embernek valószínűleg fogalma sem lett volna, hogy létezik egy olyan szegény boltosnegyed, mint a Félhold utcai. Szinte kizárt, hogy tudomást szerezhetett volna Vang titkos légyottjairól. A leengedett kötélén végrehajtott akrobatikus mutatványokra pedig végképp alkalmatlan lett volna. Ebben az esetben marad az alacsonyabb osztályhoz tartozó, megrögzött bűnöző."

Egy pillanatra szünetet tartott. Majd keserűbb hangon folytatta: „Ezek az alávaló gazemberek úgy járnak-kelnek az egész városban, mint az éhes kutyák. Ha egy sötét sikátorban összeakadnak egy védtelen öregemberrel, leütik, és elveszik tőle azt a néhány füzérnyi rézpénzt, ami nála van. A magányos asszonyokat megtámadják, eszméletlenre verik, megerőszakolják. Kitépik fülbevalóikat, és végül a csatornába lökik őket. A szegény emberek házai között osonva egy nyitott ajtó vagy egy tárva maradt ablak láttán azonnal besurrannak, és ellopják az egyetlen rézedényt, vagy ha más nem, egy pecsétes, viseltes öltözéket. Nem tételezhetjük-e fel, hogy egy ilyenfajta ember a Félhold utcába tévedve felfedezhette Vang titkos látogatásait Tiszta Jádénál? Egy ilyen gonosztevő rögtön felismerné a kínálókozó lehetőséget: olyan asszonyt birtokolhat, aki még védekezni sem tudna az ellen, hogy valaki más bitorolja titkos szeretőjének a helyét. Tiszta Jáde azonban ellenállt. Lehetséges, hogy kiabálni akart, vagy az ajtóhoz szaladt, esetleg megpróbálta a szüleit felébreszteni. Ezért fojtotta meg a gyilkos. Gonosztettének elkövetése után nyugodtan átkutatta az áldozat szobáját, és eltűnt a lány kis ékszerével."

Szünetet tartott, és felhajtott egy újabb csésze teát. Hung őrmester lassan bólogatott, majd megjegyezte: „Méltóságos uram elbeszéléséből teljesen világos, hogy Vang jelölt nem követte el a kettős bűntényt. Nem látok azonban semmi határozott bizonyítékot, amit felhasználhatnánk mellette a bíróság előtt."

„Ha megdönthetetlen bizonyítékot szeretnél – válaszolt Ti bíró –, meg fogod kapni! Először: te is hallottad a halottkém tanúvallomását. Ha Vang fojtotta volna meg Tiszta Jádét, hosszú körmei minden bizonnyal mély sebeket ejtettek volna a lány nyakán; a halottkém azonban csupán felületi, rövid körmök által okozott sérüléseket talált. Igaz, a lány bőre egy-két helyen beszakadt. Ez egy kóbor gazfickó rövid, egyenetlen körmeire utal. Másodszor: Tiszta Jáde teljes erejéből védekezett megerőszakolásakor. Rövidre koptatott körmei azonban nem okozhatták azokat a mély, csúnya karmolásokat Vang mellkasán és karján. Sebei egyébként nem tüskéktől származnak, ahogy ő hiszi; ez azonban lényegtelen, majd megfelelő időben visszatérek rá. Vang fizikumából, valamint a halottkémnek a lányról adott személyleírásából arra a meggyőződésre jutottam, hogy ha Vang megpróbálta volna megfojtani a lányt, egyhamar kirepült volna az ablakon! Ez azonban nem történt meg. Harmadszor: tizenhetedikén, a gyilkosság felfedezésének reggelén az a vászondarab, amelyen Vang szokott felmászni az ablakba, a lány szobájában, a padlón hevert egy kötegetben. Ha azonban ő követte el a bűntényt, vagy egyáltalán megfordult a szobában azon az éjszakán, hogyan távozhatott a kötél nélkül? Nem atléta alkat, szüksége volt a lány segítségére, hogy fölmászhasson az ablakba. Egy izmos, a betörésben jártas fickónak azonban sietős távozásához nem volt szüksége a kötélre. Ugyanazt tette volna, amit szemünk láttára Csiao Taj hajtott végre: az ablakpárkányba kapaszkodva leereszkedne, majd lehuppanna a földre. Én ekképpen alakítottam ki magamban a bűnöző képét."

Hung őrmester elégedett mosollyal bólintott. „Most már teljesen világos számomra – mondta –, hogy méltóságos uram érvelése megalapozott tényekre épül. Ha a bűnöst elfogjuk, megfelelő bizonyítékokkal szembesíthetjük és vallomásra kényszeríthetjük; ha szükséges, kínvallatással. Valószínűleg még mindig a városban tartózkodik, nincs ugyanis oka, hogy pánikba essen és egy

távoli helyre szökjön. A városban közismert Feng bíró meggyőződése Vang bűnösségéről, és hogy Méltóságod is egyetértett az ítéletével."

Oldalszakállát simogatva Ti bíró lassan bólintott, és megjegyezte: „Ez a gazfickó igyekszik majd megszabadulni az arany hajtűktől, és ezzel fogja elárulni magát. Ma Csung kapcsolatba lépett azzal az emberrel, aki minden bizonnyal megtudja, ha a hajtűket eladásra felkínálják a titkos tolvajpiacon. Te is tudod, hogy egy bűnöző sohase merne aranyműveshez vagy zálogoshoz fordulni, hiszen a rablott ékszereket a bíróság rutinból körözteti. Ezért a hasonszőrűek között kell szerencsét próbálnia, s így az ügyes Seng Pa hamarosan hallani fog róla. Egy kis szerencsével Ma Csung elfoghatja az emberét."

Ti bíró kortyolt a teából, aztán felvette a bíborszínű ecsetet, és egy irat fölé hajolt. Hung őrmester felállt. Elgondolkodva tépegette a bajuszát. Egy kis idő után megszólalt: „Van azonban még két kérdés, amelyet méltóságos uram nem magyarázott el. Miből gondolja, hogy a tettes egy kóborló szerzetes ruhájába öltözött személy? És mi a jelentősége az éjszakai őrjáratral kapcsolatos esetnek?"

Ti bíró néhány pillanatig hallgatott. Az előtte fekvő iratra koncentrált. Egy megjegyzést vetett a papírlap szélére, majd letette az ecsetet és összetekerte az iratot. Bozontos fekete szemöldöke alól felpillantott az őrmesterre, és közölte: „Az éjszakai őrjáratral történt különös eset, amelyről Vang jelölt beszélt ezen a reggelen, teljes képet adott a bűnözőről.

Az alacsonyabb osztályhoz tartozó bűnözők előszeretettel álcázzák magukat kóborló taoista vagy buddhista szerzetesnek. Ebben az álöltözékben feltűnés nélkül, éjjel-nappal járhatják a várost. Vang tehát nem az éjszakai őrjárat fakereplőjét hallotta másodszer, hanem..."

„...a kóborló szerzetesek fából készült kézi gongját!" – kiáltott fel Hung őrmester.

KILENCEDIK FEJEZET

Két szerzetes fontos üzenetet hoz Ti bírónak; Ti egy balladát idéz Lo magisztrátussal elköltött ebédjén.

A következő reggel az útiöltözőkbe öltözött bíróhoz a főírnok lépett be, és jelentette, hogy a Végtelen Könyörület templomából két szerzetes érkezett, akik üzenetet hoztak az apáttól. Ti bíró visszaöltözött hivatalos ruhájába, és íróasztala mögé ült. Egy idősebb szerzetes és fiatalabb kísérője lépett be. Miközben térdre borultak és fejükkal háromszor megérintették a padlót, a bíró megfigyelte, hogy sárga öltözüik a legfinomabb damasztból készült, vörös selyemmel volt bélelve. Borostyánköves rózsafüzért tartottak kezükben.

„Ötisztelendősége, Szellemi Erény, a Végtelen Könyörület templomának apátja – kántálta az idősebb szerzetes – utasított minket, méltatlan szerzeteseket, hogy adjuk át Méltóságodnak tiszteletteljes üdvözlését. Ötisztelendősége teljes mértékben tisztában van a hivatali tisztségből önre háruló nehéz feladatok súlyával, különösen most, az első napokban. Éppen ezért nem merészelte egy hosszabb látogatással személyesen zavarni. Megfelelő időben megragadja majd az alkalmat, hogy megjelenjék Méltóságod színe előtt, az ön hasznos utasításaiért. Addig is azonban, nehogy úgy tűnjék, nem tiszteli kellőképpen magisztrátusát, ezt a kis ajándékot küldi. Reméli, hogy Méltóságod baráti érzelmeinek kifejezését látja ebben, amivel ez a csekélység aligha érhet fel.”

Beszéde végeztével jelt adott az ifjú szerzetesnek, aki felállt, és egy drága brokátba burkolt kis csomagot helyezett Ti bíró asztalára. Az őrmester arra számított, hogy gazdája visszautasítja az ajándékot. Legnagyobb meglepetésére azonban a bíró elhadarta a szokásos udvariassági fordulatokat: miszerint érdemtelen a nagy megtiszteltetésre; s a szerzetesek ösztökélésére nem utasította vissza a csomagot. Felállt karosszékéből, mélyen meghajolt: „Kérem, tudassák Ötisztelendőségével, hogy mélységesen meghat figyelmessége. Továbbítsák köszönetemet a kedves ajándékért, amelyet megfelelő időben viszonzni fogok. Biztosítsák tisztelendőségét, hogy bár én nem vagyok Sákjamuni isten útjának követője, nagyon érdekel a buddhista vallás. Izgatottan várom a lehetőséget, hogy egy olyan kiváló szaktekintélytől, mint Ötisztelendősége, Szellemi Erény, további ismereteket szerezhessenek ezekből a mélyenszántó tanításokból.”

„Tisztelettel engedelmeskedünk méltóságos uram utasításainak. Ugyanakkor Ötisztelendősége szeretne az ön tudomására hozni egy tényt, amely apróság ugyan, de mégis méltó a bíróság figyelmére: annál is inkább, mert tegnap a délutáni ülésen méltóságos uram volt olyan kedves, és világosan kifejezésre juttatta, miszerint a mi templomunk ugyanolyan mértékben élvezi az ön magas védelmét, mint a körzet valamennyi becsületes polgára. Nemrégiben templomunkban csalók jártak, akik megpróbálták megfosztani szerzeteseinket néhány, a templom jogos tulajdonát képező pénzfüzértől, és arcátlan kérdéseket tettek fel. Ötisztelendősége bízik abban, hogy Méltóságod lesz olyan kedves megtenni a megfelelő intézkedéseket a szemtelen gazfickók tevékenységének beszüntetésére.”

Ti bíró meghajolt, és a két szerzetes távozott. A bíró nagyon bosszús volt. Tisztában volt azzal, hogy ismét Tao Kan játszotta el régi trükkjeit: s ami még rosszabb, nyomon követték egészen a bíróságig. Söhajtva adott parancsot Hung őrmesternek a csomag kibontására. A díszes csomagolás három ragyogó, tiszta aranyrudat és ugyanannyi nehéz ezüstrudat rejtett. Ti bíró mindet visszacsomagoltatta, és az értékeket köpenye ujjába rejtette. Hung őrmester első alkalommal lehetett tanúja annak, hogy a bíró nyilvánvalóan megvesztegetési ajándékot fogadott el, és ez mélységesen bosszantotta. A korábbi utasítás miatt nem volt bátorsága megjegyzést fűzni a szerzetesek látogatásához, csendben segédkezett a bírónak, hogy útiruhát öltön.

A bíró lassan végigsétált a főudvaron a nagy fogadócsarnok előtt. Hivatalos kíséretét útra készen találta. Utazó hordszéke a lépcsőfeljárónál állt, előtte és mögötte hat-hat csendbiztossal; az elől állók egy hosszú, téglalap alakú táblát tartottak „Pu Jang magisztrátusa” felirattal. Hat megtermett legény várakozott a hordszék rúdjaival. A bíró poggyászát tizenkét málhás lóra pakolták. Miután mindent rendben talált, a bíró beszállt a hordszékbe, a teherhordók pedig kerges vállukra emelték a hordszék rúdjaikat. Lassan végighaladtak az udvaron, majd a kettős szárnyú kapun át távoztak. A

bíróság elé érő menetét a nyíllal és karddal felfegyverzett Csiao Taj fogadta, és lovát Ti bíró hordszékének jobbára irányította. A csendbiztosok parancsnoka, ugyancsak nyeregben, a hordszék bal oldalán helyezkedett el. A menet ezután átvonult Pu Jang utcáin. Két hírnök haladt előttük, akik rézgongyukat verve ezt kiabálták: „Utat! Tegyük szabaddá az utat! Őexcellenciája a magisztrátus közeledik!” Ti bírónak feltűnt, hogy a tömegből nem hallatszik a megszokott üdvözlés. A hordszék faragott ablakrácsán kitekintve látta, hogy nagyon sok járókelő mogorva pillantással méregeti a menetet. Sóhajtva hátradőlt a párnákon, és elővette Liang asszony iratait a köpenye ujjából. Áttanulmányozta őket. Miután Pu Jangot elhagyták, az országúton órákon keresztül lapos rizsföldek között haladtak. Ti bíró hirtelen az ölébe ejtette az iratköteget. Kipillantott az egyhangú tájakra, de szemei nem fogadták be a látványt. Megpróbálta mérlegelni valamennyi következményét annak az akciónak, amit éppen fontolgatott, de nem tudott dönteni. A hordszékvivők ringatózó járásától végül is elálmosodott és elszenderedett. Már szürkület volt, amikor felébredt; Vu Jé városához érték.

Pan bíró, a körzet magisztrátusa a bíróság nagy fogadócsarnokában üdvözölte Ti bírót, és vacsorán látta vendégül. Ezen részt vettek a helyi nemesség legkiválóbb képviselői. Pan magisztrátus néhány évvel idősebb volt nála, de miután két irodalmi vizsgán megbukott, nem léptették elő. Szigorú, de nagy tudású, önálló gondolkodású embert ismert meg benne, és hamarosan rájött, hogy Pan nem annyira a tudatlansága miatt bukott meg a vizsgákon, hanem azért, mert nem volt hajlandó követni az irodalmi divatot.

Az étel egyszerű volt, és a legnagyobb szórakozást a házigazda ragyogó társalgása jelentette. Ti nagyon sok mindent megtudott a tartomány adminisztratív ügyeiről. Késő volt már, amikor a vacsorának vége lett. Ti a számára előkészített vendéglakosztályba vonult vissza.

Ti bíró már kora reggel eltávozott, és kíséretével Csin Huába indult. Az út dimbes-dombos vidéken át vezetett, lágyan ringatózó bambuszligetek váltakoztak szőlővel borított hegyekkel. Nagyon szép őszi nap volt, ezért a bíró feltekerte a hordszék ablakán a függönyöket, hogy élvezhesse az elbűvölő tájképet. A látvány ellenére sem tudott megfeleledkezni azonban a gondolataiban kavargó problémákról. Egy idő után belefáradt a Liang asszony ügyével kapcsolatos jogi részletekbe, és visszadugta az iratköteget köpenye ujjába. Gondterhelt elméjéből éppen hogy sikerült kiszorítani ezt az ügyet, amikor azon kezdett el rágódni, vajon sikerül-e Ma Csungnak megfelelő időn belül megtalálnia a Félhold utcai gyilkost. Most kezdte sajnálni, amiért nem hagyta Csiao Tajt Pu Jangban, hogy ő is, függetlenül társától, a tettes felkutatásával foglalkozzon.

A gondoktól és kételyektől gyötört magisztrátus meglehetősen nyugtalan volt, amikor a menet Csin Huába érkezett. Mindennek a tetejébe még a kompot sem érték el, amely a város melletti folyón vitt át. Emiatt több mint egy órát késtek. Már jócskán beesteledett, mire elérték a várost. Égő lampionos csendbiztosok fogadták őket, és segítettek Ti bírónak kiszállni a hordszékéből a fő fogadócsarnok elé.

Lo magisztrátus ünnepélyesen köszöntötte, és a tágas, rendkívül gazdagon berendezett fogadószobába vezette kollégáját. Ti bíró megfigyelése szerint Lo pontosan ellenkező természetű ember volt, mint kollégája, Pan. Alacsony termetű, kövér, joviális fiatalember volt; nem viselt oldalszakállt, helyette vékony, hegyesre pödört bajuszt és rövid szakállt növesztett, ami fővárosi divat volt.

A megszokott kölcsönös udvariassági fordulatok közepette Ti bíró a szomszédos udvarból halk muzsikaszót hallott. Lo magisztrátus körülményesen bocsánatot kért, és elmagyarázta, hogy meghívta néhány barátját a vendég üdvözlésére. Az idő jóval későbbre járt, mint amikorra várták. Úgy vélték, hogy Ti bírót valami visszatartotta Pu Jében, és elkezdték a vacsorát. Lo magisztrátus azt javasolta, hogy ők ketten a főcsarnok egyik oldalhelyiségében fogyasszák el estebédjüket, és nyugodtan beszéljék át a kölcsönös érdeklődésre számot tartó hivatalos ügyeket. Udvarias szavai ellenére azonban nagyon könnyű volt észrevenni, hogy a kellemes estét illetően Lo magisztrátus nem kifejezetten egy csendes beszélgetésre gondolt. Minthogy maga Ti bíró sem volt egy újabb, komoly társalgáshoz szükséges hangulatban, így szólt: „Az igazat szólva, meglehetősen fáradt vagyok. Ha nem vennék rossz néven, azt szeretném, ha csatlakoznánk a vacsorához, amit már elkezdtek, és megismerkedhetnék az ön barátaival.”

Lo magisztrátus kellemes meglepődéssel vette ezt tudomásul, és azonnal a második udvarban lévő fogadócsarnokba vezette kollégáját. Három úriembert találtak a teremben, akik ünnepi lakomát ültek körül, vidáman koccintgattak borospoharaikkal. Mindannyian felálltak és meghajoltak; Lo magisztrátus bemutatta Ti bírót. A legidősebb vendég, Lo Pin-vang jól ismert költő volt, a házigazda távoli rokona. A második egy festő, akinek munkái igencsak divatba jöttek a fővárosban; míg a harmadik az első tudományos fokozat birtokosa volt, aki a tartományokat járta ismeretei bővítésére. Ez a három férfi nyilvánvalóan a magisztrátus állandó baráti köréhez tartozott. Ti bíró belépése kijózanítólag hatott a társaságra. A szokásos udvariaskodások után a társalgás elakadt. Ti bíró körbepillantott, majd felszólítására egymás után három pohárral hajtott fel. A meleg bortól ő is jobb kedvre derült. Előadott egy régi balladát, ami megnyerte a társaság tetszését. Lo Pin-vang elénekelt egyik versét, majd egy újabb kör ital után Ti bíró néhány szerelmes verset idézett. Lo magisztrátus elragadtatásban tapsolt. Erre a jelre négy különlegesen öltözött éneklő lány jelent meg a terem végében álló spanyolfal mögül, ahová diszkréten visszahúzódtak, amikor Lo magisztrátus és vendége belépett. Ketten a boroscsészék töltögetésével foglalatoskodtak, egyikük ezüsfuvolán játszott, a negyedik pedig egy rendkívül kedves táncot adott elő; ruhájának ujjai a levegőben kavargtak. Lo magisztrátus boldogan mosolygott, és így szólt barátaihoz: „Nos, láthatjátok, testvéreim, micsoda álnok dolog is a pletyka! Képzeljétek csak el: a fővárosban a mi Ti bírónk egy aszkéta hírében áll. Most pedig saját szemetekkel láthatjátok, milyen életvidám ember ő valójában!” Ezt követően bemutatta a négy lányt. Modoruk felért szépségükkel. Ti bírót meglepte, hogy nagy hozzáértéssel válaszoltak verseire saját költeményeikkel, jól ismert dallamokra új versszakokat improvizáltak.

Az idő gyorsan elrepült, már jól benne jártak az éjszakában, amikor a vendégek felkerekedtek. Kiderült, hogy a bort töltögető két lány Lo Pin-vang és a festő barátnői voltak; ők együtt távoztak barátaikkal. Az ifjú tudós a muzikus lányt és a táncost egy másik házban tartott rendezvényre vitte, így aztán Ti bíró és Lo magisztrátus egyedül maradt az ünnepi asztalnál. A magisztrátus vendégét kebelbarátjává fogadta, és túláradó jókedvében ragaszkodott ahhoz, hogy minden üres formalitást mellőzve, Idősebb, illetve Ifjabb testvérnek szólítsák egymást. Felálltak az asztaltól, és kísérték a teraszra, hogy élvezzék a hűvös fuvallatot és megcsodálják az őszi teliholdat. A márványból faragott párkány mellett álló kis székecskékre telepedtek. Innen gyönyörű kilátás nyílt az alatt elterülő elegáns kertre. Miután kitérítették az éppen eltávozott énekes lányok szépségét, Ti bíró megjegyezte: „Bár csak ma találkoztunk először, Testvérem, úgy érzem, mintha egész életemben ismertelek volna téged! Engedd meg hát, hogy a tanácsodat kérjem egy nagyon bizalmas ügyben.”

„Boldogan állok szolgálatodra – válaszolta a másik komolyan –, bár az én értéktelen tanácsom aligha lesz hasznára egy ilyen mély bölcsességű embernek, mint amilyen te vagy!”

„Az igazság az – jelentette ki Ti bíró halk, bizalmasra tompított hangon –, hogy én rendkívül szeretem a bort és a nőket. Ugyanakkor imádom a változatosságot.”

„Pompás! Egyszerűen csodálatos! – kiáltott fel Lo magisztrátus. – Én teljes mértékben osztom ezt a komoly véleményt! Még a legválogatottabb különlegesség is elveszti az ízét, ha mindennap ugyanazt szolgálják fel az embernek!”

„Sajnos azonban – folytatta Ti bíró – jelenlegi pozícióm miatt a saját körzetemben nem látogathatom a »Virágok és fűzfák pavilonjai«-t, hogy alkalmanként kiválasszak magamnak egy gyengéd virágszálat pihenőóráim megszépítésére. Elképzelheted, milyen gyorsan terjedne a pletyka a városban. Nem szeretném lejártni hivatalom tekintélyét.”

„Ez a tény – mondta nagyot sóhajtva beszélgetőtársa – meg a bírósági taposómalom az egyik legnagyobb hátránya magas tisztségűnknek.”

Ti bíró előrehajolt, és halkán így szólt: „És mi lenne, ha itt bukkannék egy ritka virágszálra, a te jól igazgatott körzetedben? Túlságosan nagy próbára tenné barátságunkat, ha feltételezném, hogy ezeket a gyengéd virágszálakat megfelelő diszkrécióval az én kietlen kertembe át tudnád ültetni?”

Lo magisztrátus azonnal tűzbe jött. Felugrott helyéről, és mélyen meghajolt Ti bíró előtt, majd szavait gondosan megválogatva így szólt: „Idősebb testvérem, egészen nyugodt lehetsz. Rendkívül hízelgő rám nézve a körzetemet illető megtisztelő kérésed. Maradj néhány napig itt szerény

otthonomban, hogy közösen megvitathassuk ezt a komoly kérdést, méghozzá kellemes körülmények között."

„Sajnos, az a helyzet – válaszolt Ti bíró –, hogy néhány fontos hivatali ügy holnapra Pu Jangba szólít. Hanem most még fiatal az este, és ha nem tagadnád meg tőlem segítségedet és tanácsodat, akkor hajnalig még nagyon sok mindenre jutna időnk."

Lo magisztrátus izgatottan csapta össze kezét, és felkiáltott: „Ez a lelkesedés méltó bizonyítéka romantikus természetednek! Férfiasságodra bízunk, sikerül-e ilyen rövid idő alatt valakit meghódítanod. A legtöbb lány ilyenkorra már partnert talált magának, ezért nem lesz könnyű őket elcsábítani. A te vonzó lényeddel azonban még ez is lehetséges. Bár, ha szabad őszintén megjegyezmem, a legutóbbi tavaszon ezek a hosszú oldalszakállak teljesen kimentek a divatból a fővárosban. Nagyon ki kell ám tegyél magadért! Én gondoskodom arról, hogy a legszebb lányok közül is a leggyönyörűbbek jöjjenek ide."

A csarnok felé fordult, és a szolgálakért kiáltott: „Hívjátok ide az inast!" Nemsokára egy középkorú, erős arcvonású férfi jelent meg. Mélyen meghajolt Ti bíró és gazdája előtt.

„Azt akarom – mondta Lo magisztrátus –, hogy haladéktalanul távozz egy hordszéken, és hívj meg négy vagy öt hölgyet a társaságunkba. Ódákat akarunk velük énekelni az őszi holdhoz."

Az inas, aki láthatóan hozzászokott az ilyen parancsokhoz, még mélyebben meghajolt.

„Most pedig, ha lennél olyan kedves – fordult Lo magisztrátus a bíróhoz –, tájékoztass a becses ízlésedről. Milyen hölgytípust kedvelsz általában: a szép testűeket, a szenvedélyes természetűeket avagy talán a szertartásokban jártasakat? Lehet, hogy ízlésed főként az elmés társalgást kedveli? Késő van, a legtöbb lány már otthon lesz, és nagy választék áll rendelkezésünkre. Mondd hát el a kívánságodat, Idősebb testvérem, és az inas tetszésed szerint intézkedik!"

„Ifjabb testvérem – mondta Ti bíró –, közöttünk nem lehetnek titkok! Hadd mondjam el egészen őszintén, hogy fővárosi tartózkodásom során belefáradtam a hivatalos szórakoztatók társaságába, kifinomult modorukba. Most inkább, kissé szégyellem is megvallani, valami vulgárisabbat kívánnék. Hadd valljam meg őszintén, mostanában azok a virágszálak érdekelnek a leginkább, amelyek azokban a negyedekben nyiladoznak, ahová a mi osztályunk-béli emberek nem járnak."

„Aha! – kiáltott fel Lo magisztrátus. – Nem állapították-e meg filozófusaink, hogy végső soron a végletes, az egymással tökéletesen szemben álló pólusok vonzzák egymást? Te, Idősebb testvérem, a kifinomult gondolkodás olyan magaslatára emelkedtél már, ami lehetővé teszi, hogy felfedezd a szépséget ott, ahol a kevésbé művelt emberek csak vulgaritást látnának. Az Idősebb báty parancsol, Ifjabb testvére pedig engedelmeskedik!"

Közelebb intette magához az inast, és néhány szót súgott a fülébe. Az inas felhúzta szemöldökét meglepetésében, még egyszer mélyen meghajolt, majd eltűnt. Lo magisztrátus visszavezette vendégét a terembe, és újabb fogásokat hozatott a szolgálókkal, majd egy csésze borral kínálta Ti bírót. „Idősebb testvérem – mondta –, eredetiségedet nagyon izgalmasnak találom. Rendkívül felajzoltan tekintek az újfajta kaland elé!"

Viszonylag rövid idő után az ajtófüggöny kristály kőöntvényű megcsendültek, s négy lány lépett be a terembe. Öltözkük rikító volt, arcukat túl sok festék takarta. Ketten közülük még viszonylag fiatalok voltak, s a durva kikészítés ellenére sem néztek ki rosszul, a másik két, kissé idősebb nő arca világosan mutatta szerencsétlen hivatásuk nyomait.

Ti bíró azonban elégedettnek tűnt. Látva, hogy a lányok az elegáns környezetben feszélyezetten mozognak, felállt helyéről, és udvariasan megkérdezte nevüket. A két fiatalabbat Baracknak, illetve Kék Jádénak, a másik kettőt Pávának és Bazsarózsának hívták. Ti bíró az asztalhoz vezette őket, de ők továbbra is állva maradtak, szemük lesütve: nem tudták, mitévők legyenek. Ti bíró különböző ételekkel kínálhatta őket, Lo magisztrátus megmutatta nekik, miként kell a bort tölteni. Hamarosan feloldódtak kissé, körültekintettek, és megcsodálták a számukra olyannyira szokatlan környezetet. Természetesen egyikük sem tudott énekelni vagy táncolni, és mindannyian írástudatlanok voltak. Lo magisztrátus a mártásba nyomta étkezőpálcikáit, és azzal szórakoztatta a lányokat, hogy az asztalra leírta a nevük hieroglifáit. Miután a lányok elfogyasztottak néhány csésze bort és csipegettek az ételből, Ti bíró súgott valamit barátja fülébe. Lo magisztrátus bólintott, és előszólította inasát. Néhány utasítást adott neki, és az inas hamarosan azzal az üzenettel tért vissza,

hogy Pávát és Bazsarózsát várják otthonukban. Ti bíró mindkettőjüket egy ezüstpénzzel fizette ki, és a lányok eltávoztak.

Ti bíró ezt követően egy-egy székecskére maga mellé ültette Barackot és Kék Jádét, és megtanította őket, miként kell pohárköszöntőt mondani. Közben általánosságokról fecsegett velük. Lo magisztrátus rendkívül nagy élvezettel figyelte, ahogy a bíró egyik csésze bort a másik után hajtja fel. Ti bíró hozzáértő kérdéseire Barack ekkorra már felszabadultan válaszolgatott. Kiderült, hogy ő és nővére, Kék Jáde egyszerű parasztlányok, Hunan tartományból származnak. Tíz évvel ezelőtt pusztító árvizek az éhhalál szélére sodorták az ott élő parasztokat, ezért szüleik eladták őket egy fővárosi kerítőnek. Először szobalányokként szolgáltak nála, majd miután felnőttek, eladta őket egy Csin Huában élő rokonának. Ti bíró rájött, hogy durva foglalkozásuk még nem rontotta meg velük született becsületességüket. Úgy érezte, hogy kedvességgel és megfelelő irányítással még kellemes társakká lehet őket nevelni. Éjfél közeledtével Lo magisztrátus – úgy tűnt – elérte befogadóképességének határát. Alig tudta már egyenesen tartani magát a székben, beszéde mind zavarosabbá vált. Ti bíró, állapotát látva, kijelentette, hogy vissza kíván vonulni. Lo magisztrátust, aki botladozó nyelvvél jó éjszakát kívánt, két szolga segítette fel a karosszékből. Az inas kijelentette: „Várom Ti öméltósága parancsait.” Amikor a jókedvű házigazdát elvezették, Ti bíró közelebb intette magához az inast. Halk hangon ezt mondta neki: „Meg kívánom vásárolni ezt a két lányt, Barackot és Kék Jádét. Legyél olyan kedves elrendezni a részleteket a mostani tulajdonosukkal, de nagy diszkrécióval ám! Semmiképpen sem derülhet ki, hogy az én nevemben jársz el!” Az inas megértően mosolygott. Ti bíró két aranyrudat vett elő köpenye ujjából, és átadta őket a szolgának. „Úgy hiszem, ez az arany több mint elég az üzlethez. A megmaradó pénzből a két lányt Pu Jang-i rezidenciámba kell átköltöztetni!” Aztán elővett egy ezüstrudat is: „Kérlek, fogadd el ezt a kis ajándékot a szolgálatodért.”

Az illemszabályok előírásai szerint a szolga néhányszor visszautasította az ajándékot, mielőtt elfogadta volna. Biztosította a bírót, hogy minden az utasításainak megfelelően fog történni. Megígérte, hogy saját felesége fogja elkísérni a két lányt a Pu Jang-i utazásra.

„Most pedig – zárta szavait – parancsot adok arra, hogy ezt a két lányt helyezték el Méltóságod vendégszobájában.” Ti bíró azonban megjegyezte, hogy fáradt és alapos éjszakai pihenésre van szüksége a holnapi hazautazás előtt. Barack és Kék Jáde távozott, a bíró pedig visszavonult lakosztályába.

TIZEDIK FEJEZET

*Tao Kan a régmúlt ügyeiről beszélget a körzeti
felügyelővel; kényelmetlen helyzetbe kerül
a sötét romok között.*

Ti bíró utasítása szerint Tao Kan időközben elindult, hogy további információkat szerezzen Liang asszony ügyéről. Mivel nem lakott messze a Félhold utcától, először Kao felügyelőhöz ment. Látogatását a déli ebéidőhöz időzítette, s a lehető legszívélyesebben üdvözölte a felügyelőt. Az jónak látta, hogy jó viszonyt alakítson ki az új magisztrátus hadnagyaival, különösen a Ti bírótól kapott szemrehányás után. Meghívta Taót egyszerű ebédjére. A hadnagy minden szabadkozás nélkül elfogadta a meghívást.

Miután Tao Kan jóízűen belakmározott, a felügyelő elővette naplóját, és megmutatta neki, miszerint Liang asszony két éve érkezett Pu Jangba, unokája, Liang Ko-fa kíséretében.

Liang asszony az iratokba hatvannyolc évet diktált be, és unokáját harmincévesnek mondta. A felügyelő szerint Liang Ko-fa sokkal fiatalabbnak látszott ennél az életkornál: ő úgy húsz-huszonvalahány évesnek ítélte meg. Lehetett persze akár harminc is, hiszen nagyanyja állítása szerint már túl volt a második irodalmi vizsgáján. Nagyon kedves fiatalember volt, aki idejének java részét a városban töltötte. Különösen az északnyugati negyed keltette fel érdeklődését, gyakran látták a csatorna mentén, a zsiliphez közel sétálni. Két héttel megérkezésük után Liang asszony bejelentést tett a felügyelőnek arról, hogy unokája két napja eltűnt. Félt, hogy valami baja esett. A felügyelő lefolytatta a rutinvizsgálatot, de nem sikerült nyomára bukkannia. Ezután Liang asszony a bírósághoz fordult, és feljelentést tett Feng bírónál. Azt állította, hogy Lin Fan, egy gazdag kantoni, aki ugyancsak Pu Jangban telepedett le, elrabolta unokáját. Egyidejűleg számos régi dokumentumot is bemutatott. Ezekből világosan kiderült, hogy hosszú ideje tartó családi viszály dúl a Liang- és a Lin-ház között. Mivel Liang asszony a legkisebb bizonyítékkal sem rendelkezett arról, hogy Lin Fannak köze lett volna unokája eltűnéséhez, Feng bíró megszüntette az eljárást.

Liang asszony továbbra is kis házában élt, teljesen egyedül, csak egy idős szobalány maradt vele. Idős kora és a múlt keserűségei kissé megzavarták az idős hölgy elméjét. Liang Ko-fa eltűnéséről a felügyelőnek nem volt véleménye. Őszerinte egyszerűen beleeshetett a csatornába, és megfulladt. Az említett tények birtokába jutva Tao Kan szívélyes köszönetet mondott a felügyelőnek a vendégszeretetéért, és elindult, hogy szemügyre vegye Liang asszony házát.

Egy elhagyott, keskeny utcácskában bukkant rá, nem messze a déli zsiliptől. Egyike volt az egymás mellé épült kicsi, földszintes házaknak. Megítélése szerint aligha lehetett benne több, mint három szoba. Kopogtatott a dísztelen, utcára néző kapun. Hosszú várakozás után lépések zaját hallotta, és az ajtón lévő kukucskáló kinyílt. Egy öregasszony ráncos arcát látta. Vékony, siránkozó hang szólt ki: „Mit akar itt?”

„Itthon tartózkodik Liang asszony?” – kérdezte Tao Kan udvariasan. Az öregasszony gyanakvóan végigmérte. „Beteg, és senkit sem fogadhat” – sipította, a kukucskálólyukat pedig becsapta. Tao Kan megvonta a vállát. Hátrafordult, és szemügyre vette a környéket. Rendkívül nyugodt helynek tűnt, kihalt volt, még egy koldus vagy utcai árus sem járt arra. Tao Kanban felmerült, vajon Ti bírónak igaza volt-e, hogy minden fenntartás nélkül elhitte Liang asszony jóhiszeműségét. Ő és unokája lehetnek nagyon jó színészek is, akik a családi viszályról szőtt mesével takargatják sötét terveiket. Lin Fan akár a cinkosuk is lehet. Egy ilyen elhagyatott hely kitűnő búvóhely lenne egy titkos terv kidolgozására.

Észrevette, hogy a Liang asszony házával szemközti épület nagyobb, mint a többiek, jófajta téglából épült, még emelete is volt. Az időjárás viszontagságaitól megviselt cégér szerint valamikor selyemüzlet volt. Valamennyi ajtaja zárva volt, lakatlannak látszott. „Itt nincs szerencsém! – mormogta Tao Kan. – Jobb lesz, ha megyek, és megpróbálok valamivel többet megtudni Lin Fanról és háza népéről!” Elindult az északnyugati városnegyedbe vezető hosszú gyalogútra.

Lin Fan címére a bírósági feljegyzésekben bukkant rá, de a házat nagyon nehezen találta meg. A Lin-ház a város egyik legrégebbi negyedében volt. Korábban előkelőségek éltek itt, de később átköltöztek a divatosabbá vált keleti negyedbe. Keskeny, kanyargós sikátorokból szőtt labirintus

vette körbe az egykor előkelő lakóházakat. Hosszas bolyongás után Tao Kan végre megtalálta a nagy, hatalmas kapuval díszített házat. Az erős, kétszárnyú kapu vörös lakkfából készült, gazdag réz véretekkel. A házat két oldalról körülölelő magas falak kitűnő állapotban voltak. Két kőoroszlán őrizte a bejáratot. Az egész hely valahogy baljósnak, vészjóslónak tűnt.

Tao Kan arra gondolt, hogy a fal mentén körbejárja a házat, megkeresi a konyhai bejáratot és megpróbálja felmérni a birtokot. Rájött azonban, hogy ez lehetetlen. Jobb oldalon ugyanis a szomszédos épület fala akadályozta meg a továbbhaladásban, míg a bal oldalon egy nagy romhalmaz állta útját. Visszafordult, és a sarok felé indult, míg egy kis zöldségüzlethez nem ért. Vásárolt egy unciányi savanyúságot, és fizetés közben könnyedén érdeklődött az üzletmenetről. A zöldséges kötényébe törölte kezét, és így szólt: „Nem olyan hely ez, ahol nagy haszonra lehetne szert tenni, bár panaszra nincs okom. A családom és én egészségesek, erősek vagyunk, húzzuk az igát reggeltől éjszakáig, így futja a napi csésze rizsünkre, egy kis zöldségre az üzletből és hetenként egyszer egy falatnyi sertéshúsrá. Mi többet is kívánhatna az ember az étlettől?”

„Miután az üzlete ilyen közel van ahhoz a sarok mögötti nagy házhoz – jegyezte meg Tao –, az ember azt gondolná, hogy itt nagyon jó vevője akadt.”

A zöldséges megvonta vállát. „Nincs nekem szerencsém ezzel a két szomszédos épülettel. Az egyik már évek óta üresen áll, a másikban meg valamiféle idegenek laknak. Kantonból jöttek, és még a saját beszédüket is alig értik. Lin úrnak van egy földdarabkája az északnyugati külvárosban a csatorna mellett, ahonnan a földművesek hetente egy szekérszéknyi zöldséget szállítanak nekik. Nem költenek azok egy fillért sem az én üzletemben.”

„Nos – jegyezte meg a hadnagy –, én éltem egy darabig Kantonban, és ezért tudom azt, hogy az odavalósiak nagyon is barátkozó természetű emberek. Feltételezem, hogy Lin úr szolgálói be-bekukkantanak ide egy kis tereferére.”

„Egyiküket sem ismerem! – jegyezte meg az árus megvetéssel. – A maguk útját járják, és úgy tűnik, hogy többre tartják magukat nálunk, északiaknál. De végül is mit érdekliz ez magát?”

„Az igazat szólva – felelt Tao Kan –, én szakmám szerint képkasírozó vagyok. Arra gondoltam, hogy egy ilyen hatalmas házban, ami nagyon messze esik a képkasírozók utcájától, biztos akad számos javításra váró tekerés kép.”

„Erre semmi esélyed, testvér – mondta a zöldséges. – Annak a háznak a küszöbét utcai árusok vagy vándormunkások soha nem léphetik át.”

Tao Kant azonban nem lehetett ilyen könnyen elbátortalanítani. Amikor a sarok mögé ért, a köpenye ujjából elővette a kis trükkös zsákját, és úgy igazította el a bambuszpálcikákat, mintha a zsákban festékestalak és kasírozóecsetek lennének. Aztán a lépcsőkön felsétált a kapuhoz, és hangosan kopogtatott az ajtón. Egy idő után egy kis kémlelőlyuk nyílt ki, mogorva ábrázat pillantott rá a rácsozaton keresztül.

Fiatalabb napjaiban Tao Kan bejárta az egész birodalmat, és ezért számos helyi nyelvjárást beszélt. Nem csoda, hogy egészen elfogadható kantoni dialektusban szólt a kapushoz: „Szakképzett képkasírozó vagyok, Kantonban tanultam a szakmát. Akad-e itt valami javítanivaló számomra?”

A hazai dialektus hallatára a kapus arca felderült: kitárta a nehéz kétszárnyú ajtót. „Megtudakolom a dolgot, barátom! Minthogy azonban beszéled nyelvünket, és a mi csodálatos városunkban éltél, amelyet az öt kos jelképez, bejöhetsz, és leülhetsz egy kicsit az én szobámban.” Tao Kan egy jól karbantartott előudvaron haladt át, amelyet számos alacsony épület vett körül. Amíg a kapus szobájában várakozott, meglepődve észlelte, hogy az épületben mélységes csend uralkodik. A szolgák nem kiabáltak, nem hallatszott az emberek jövés-menése.

A kapus visszatérve mogorvábbnak látszott. Nyomában egy nagydarab, széles vállú fickó lépkedett, a kantoniak kedvelt fekete damasztöltözékét viselte. Arca csúnya széles volt, bajusza vékony, egyenetlen. Tekintélyt sugárzó fellépése arra utalt, hogy ő a ház inasa. „Mire véljem ezt, te gazfickó? – vakkantott rá Tao Kanra. – Hogy csak így betörsz ide? Ha kasírozóra van szükségünk, akkor hívatunk egyet. Azonnal hordd el magad!”

Tao Kan nem tehetett mást, bocsánatkérést mormolt és távozott. A súlyos kapu nagy csattanással vágódott be mögötte. Amint lassan tovasétált, rájött, hogy világos nappal nincs sok értelme még

egyszer idejönni. Mivel friss, őszi nap volt, úgy döntött, hogy gyalogosan megy el az északnyugati külvárosba megnézni a Lin-birtokot.

Az északi kapun hagyta el a várost. Mintegy félórás gyalogséta után a csatornához jutott. Kantoniakból elég kevés van Pu Jangban. Érdeklődött néhány paraszttól, és hamarosan rábukkant Lin birtokára. Kiderült, hogy egy jókora, termékeny földbirtokról van szó, amely több mint fél mérföldnyi területen nyúlt el a csatorna mellett. Közepén szépen vakolt udvarház állt, hátul két hatalmas lépcsőfeljáráttal. Ösvény vezetett a vízpartra egy kis kikötőhöz, ahol egy dzsunka ringatózott kikötve. Hárman szalmába burkolt bálákat rakodtak a hajóra. Rajtuk kívül a terület elhagyatottnak tűnt. Tao Kan meggyőzte magát, hogy ebben a békés vidéki környezetben semmi gyanús nincs, visszafordult, s az északi kapun át visszatért a városba. Egy kis fogadóban egy tálka rizsből és húsgombóclevesből álló egyszerű ebédet rendelt. A pincértől sikerült kikunyerálnia ingyen egy tányérnyi friss hagymát. A gyaloglástól farkasétvágya támadt. Gondosan kicsipegetett minden egyes rizsszemet a tálkából, a levesescsészét pedig az utolsó cseppig kihörpintette. Az asztalra borult, összekulcsolt karját párnaként használva, hangosan horkolva elaludt.

Mire felébredt, már besötétedett. Hálás köszönetet mondott a pincérnek, majd távozott a fogadóból, de olyan kevés borraivalót hagyott ott, hogy a méltatlankodó pincér majdnem visszahívta. Egyenesen a Lin-házhoz sietett. Szerencsére ragyogó őszi hold világított, és ezért könnyen megtalálta az oda vezető utat. Éjszakára a zöldségesület már bezárt, a környék ellenségesen elhagyatott volt. Tao Kan a kaputól balra elhelyezkedő romos ház felé tartott. Óvatosan kerülgette a sűrű aljnövényzetet, a lehullott téglákat, míg sikerült megtalálnia a második udvarra nyíló régi kaput. Felkapaszkodott egy törmelékhalomra, amely elzárta az ajtónyílást, és látta, hogy az udvar falának egy része még épségben áll. Ha sikerül ennek a tetejére felmásznia – gondolta –, átleshet a Lin-birtok külső falán. Néhány sikertelen kísérlet után megvetette lábát a kihullott téglák helyén, és meglapult a fal tetején. Hasán fekve kinyújtózkodott, és rájött, hogy erről az ingatag kakasülőről kitűnően belátja az egész birtokot. Három udvar tárult elé, mindegyiket imponáló épületek övezték, díszes kapuk biztosították az átjárást köztük. Az egész birtok azonban kihaltnak tűnt. Senkit sem lehetett látni, és a kapus kuckóján kívül mindössze két ablakban világított fény a hátsó udvarban. Tao Kan mindezt furcsállotta, hiszen egy ekkora birtokon ilyen kora este általában zajlik az élet.

Több mint egy órát hasalt a fal tetején, de alant semmi sem mozgott. Egyszer rémlett neki, mintha látna valamit surranni az első udvar árnyékában, de miután semmilyen zajt sem hallott, azt hitte, a szeme csalta meg. Végül úgy döntött, hogy elhagyja megfigyelőhelyét. Leereszkedés közben egy meglazult téglá kicsúszott a lába alól. A bozótba esett, felborított egy téglarakást, ami nagy zajjal hullott szét. Tao Kan szívből átkozódott, felsértette térdét, és ruhája is cafatokra szakadt. Feltápászkodott, és megpróbált visszakapaszkodni. A balszerencse azonban nem jár egyedül; ebben a pillanatban egy felhő takarta el a holdat, koromsötét lett. Rádöbbsent, hogy egy rossz lépés, és karját vagy lábát töri. Ezért aztán leguggolt, és várta, hogy a hold újra előbújjon.

Kis idő után hirtelen olyan érzése támadt, hogy nincs egyedül. Korábbi kalandos életében kifejlődött benne a veszélyérzés ösztöne, és most biztos volt abban, hogy valahol a romok között valaki őt figyel. Mozdulatlanná dermedve, megfeszített erővel hallgatózott, fülelt. A bozótból csak valamiféle surranó zaj hallatszott, de ezt akár egy kisebb állat is üthette. Mégis, amikor a hold újra előtűnt, elővigyázatosságból egy ideig még mozdulatlan maradt, gondosan szemügyre vette környezetét. Semmi rendelleneset nem tapasztalt. Lassan, kúszva, nagy nehezen megtalálta a kivezető utat a romos épületből. A lehető legnagyobb óvatossággal mozgott, és amennyire csak lehetséges volt, az árnyékba húzódott.

Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor visszaért a sikátorba. Felgyorsította lépteit, mert a csend és az elhagyatott környék nagyon megrémítette. Legnagyobb bosszúságára hirtelen rájött, hogy téves irányban halad. Egy szűk, teljesen ismeretlen sikátorban találta magát. Körültekintett, és két álarcos alakot fedezett fel, akik az árnyékból léptek elő. Elindultak feléje. Tao Kan teljes erejéből futásnak eredt. Több utcasarkon befordult, hogy lerázza üldözőit. Ha egy népesebb helyre érne, támadói ott már nem mernék követni. Sajnos a főutca helyett egy szűk zsákutcába keveredett. Hátrafordulva meglátta követőit, akik éppen odaértek. Csapdába esett hát. „Álljatok csak meg,

legények! – kiáltotta Tao Kan. – Nincs olyan probléma, amit baráti beszélgetéssel ne tudnánk elintézni!"

A két álarcos ügyet sem vetett szavaira. Mind közelebb kerültek hozzá, és az egyik egy kegyetlen ütést irányzott a fejére. Ha bajbajutott, Tao Kan általában inkább a nyelvével, mint az öklével próbálta kivágni magát. Ökölvívó-tudománya mindössze arra a néhány baráti menetre korlátozódott, amit Ma Csunggal és Csiao Tajjal vívott. Semmiképpen sem volt azonban gyáva, amit több gazfickó is tanúsíthat, akiket fürgé elméje rászedett.

Tao Kan lehajolva elkerülte az ütést, és elszurrant az első támadó mellett, megpróbált a másodikra rontani. Lába azonban megcsúszott, és amikor megpróbálta visszanyerni egyensúlyát, a mögötte álló férfi karja hátulról rákulcsolódott. A támadók tekintetében megvillanó gonoszság ráébresztette, hogy itt többről van szó, mint a pénzéről. Ezek az életére törnek.

Amilyen hangosan csak tudott, segítségért kiáltott. A mögötte álló férfi megfordította, karját egy birkózófogással a hátához szorította, míg a másik előrántotta a kését. Tao Kan agyán egy szemvillanás alatt átfutott, hogy ez volt talán az utolsó munka, amit Ti bíró számára végzett. Minden erejét összeszedve hátrarúgott, és megpróbálta kiszabadítani karját, de minden hiábavaló volt. Ebben a pillanatban egy újabb, hatalmas termetű, kócos hajú gazfickó rontott be a sikátorba.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

*Egy ismeretlen váratlanul beavatkozik
a küzdelemben; Ti bíró hadnagyai tanácskoznak
egymással.*

Tao Kan karja hirtelen kiszabadult. A mögötte álló férfi elszurrant az újonnan érkező mellett, és a sikátor kijárata felé futott. Az idegen hatalmas csapást irányzott a kést tartó fickó feje felé, de az elhajolt, és az ütés csak a levegőt találta. Aztán ő is menekülőre fogta a dolgot, de az idegen a nyomában loholt.

Tao Kan mélyet sóhajtott, letörölte a verítéket a homlokáról és rendbe hozta a ruháját. Ez idő tájt a magas férfi visszatért, és szúrós hangon így szólt: „Szóval már megint a régi trükkökkel próbálkoztál?”

„Én mindig nagyra értékelem a társaságodat, Ma Csung – mondta Tao Kan –, de már régen örültem neked annyira, mint néhány perccel ezelőtt. Most aztán mondd meg, mit csinálsz te itt, ebben a különös öltözékben?”

Ma Csung mogorván válaszolt: „Éppen hazafelé tartottam, miután találkoztam barátommal, Seng Pávai a taoista templomban. Aztán eltévedtem ebben az átkozott utcaszövevényben. Ehhez a sikátorhoz értem, és hallottam, hogy valaki segítségért mekeg. Ezért iderfutottam, hogy felajánljam azt a segítséget, ami olyan sürgősnek tűnt. Ha tudtam volna, hogy csak rólad van szó, biztos várok még egy kicsit, míg megkapod a jól megérdemelt verést, amiért mindig megpróbálsz rászedni az embereket!”

„Ha vársz még egy kicsit – kiáltott fel Tao Kan méltatlankodva –, lehet, hogy túl késő lett volna!” Sántikálva felemelte a kést, amit a második támadó elejtett, és átnyújtotta Ma Csungnak, aki tenyerén mérlegelte a súlyát. Alaposan megvizsgálta a hosszú, gonosz külsejű kést, amelyen megcsillant a hold fénye. „Testvér – álméltkodott –, ez úgy átvágta volna a derekadat, mint a sarló a füvet! Most még jobban sajnálom, hogy nem sikerült elcsípni azokat a gazembereket. Biztosan nagyon jól ismerik ezt az átkozott környéket. Besurrantak egy sötét mellékutcába, és köddé váltak, mielőtt felfogtam volna, mi is történik egyáltalán. És mondd csak, nem találtál jobb helyet arra, hogy ilyen alakokkal vitába keveredj?”

„Én aztán egyáltalán nem bántottam senkit méltatlankodott Tao Kan. – Öméltósága parancsára ennek a kantoni kutyafejű Lin Fannak a házat kémleltem ki. Aztán onnan visszafelé jövet ez a két torokmetsző hirtelen rám támadt.”

Ma Csung ismét a kezében tartott késre pillantott. „Barátocskám, jobb, ha ezután a veszélyes emberekkel kapcsolatos vizsgálódásokat rám és Csiao Tajra hagyod. Nyilvánvalóan felfedeztek téged, amikor az épület körül szaglászta, és úgy tűnik, Lin úr nem szereti ezt. Szerintem ő küldte utánad ezt a két fickót, hogy eltegyenek láb alól. Ez nagyon jellegzetes kés, a kantoni alvilágbeli fickók használják.”

„Most, hogy mondd – kiáltott fel Tao Kan –, az egyik kutyafejű ismerősnek tűnt nekem! Arcuk alsó részét ugyan egy sállal eltakarták, de az egyikük testalkata és mozgása a Lin-házban látott mogorva inasra emlékeztetett.”

„Ha ez így van – mondta Ma Csung –, akkor azok ott valami rosszban sántikálnak. Máskülönben miért vennék annyira, zokon, ha valaki megpróbálja kitalálni, vajon mit is művelnek. Na, menjünk, indulás haza!”

Ismét kanyargós sikátorok szövevényén haladtak át, míg végül megtalálták a főutcat, és visszaballagtak a bíróságra. Hung őrmestert egyedül találták a főírnok elhagyott irodájában, éppen egy sakktábla fölé hajolt. Az őrmester teával kínálta őket. Tao Kan elmesélte a Lin-házzal kapcsolatos kalandját és barátja jókor érkezett segítségét. „Még most is sajnálom tette hozzá –, hogy öméltósága leállította a Végtelen Könyörület templomával kapcsolatos vizsgálatot. Inkább azokkal a zavaros elméjű tarfejűekkel lett volna dolgom, mint ezekkel a kantoni gazfickókkal. A templomban legalább egy kis pénzt is kerestem!”

Hung őrmester megjegyezte: „Ha öméltósága” szerint Liang asszony vádja alapján vizsgálat szükséges, akkor azt a lehető leggyorsabban meg kell kezdeni.”

„És miért olyan sietős az ügy?" – kérdezte Tao Kan:

„Ha a ma esti kalandod nem viselt volna meg ennyire – válaszolt az őrmester –, kétségtelenül magad is rájönnél az okára. Meggyőződhetél róla, hogy Lin úr háza, bár hatalmas és jól karbantartott, gyakorlatilag elhagyatott. Ez csak egyet jelenthet: ő és háza népe a város elhagyására készül. A nőket és a szolgák többségét már minden bizonnyal előreküldték. A megvilágított ablakok számából megítélve, a kapuson kívül csak ő maga és néhány nagyon közeli bizalmasa maradt a házban. Nem lepne meg, ha a dzsunka, amelyet a Lin-birtok közelében láttál, készen állna, hogy elhajózzon délre."

Tao Kan öklével az asztalra csapott, és felkiáltott: „Természetesen igazad van, őrmester! Ez mindent megmagyaráz! Nos, öméltóságának a nagyon közeli jövőben döntenie kell az ügyben, hogy értesíthessük barátunkat, Lin Fant az ellene indított bírósági eljárásról, nehogy elhagyja a várost. És milyen jó lenne, ha ezt az értesítést én adhatnám át ennek a gazfickónak! Azt azonban be kell vallanom, fogalmam sincs, hogy rejtélyes magatartásának mi köze lehet Liang asszonyhoz!"

„Öméltósága – magyarázta az őrmester – magával vitte az utazásra azokat a dokumentumokat, amelyeket Liang asszony adott át neki. Én magam még nem láttam őket, de a bíró elejtett megjegyzéseiből úgy tűnik, hogy nincs bennük semmiféle közvetlen bizonyíték Lin úr ellen. Azt azonban biztosra vehetjük, hogy az eltelt napokban öméltósága kigondolt valamilyen elmés tervet."

„Elmenjek holnap ismét a Lin-birtokra?" érdeklődött Tao Kan.

„Úgy vélem, egyelőre jobb, ha békén hagyod Lin Fant és a birtokát. Várd meg, amíg Öméltósága meghallgatja a jelentésedet!" – válaszolta az őrmester. Tao Kan helyeselt, és megkérdezte Ma Csungot, mi történt a Határtalan Bölcsesség templomában.

„Ma este – felelte Ma Csung – jó híreket kaptam. A derék jó Seng Pa megkérdezte tőlem csak úgy, mellékesen, hogy érdekelne-e egy nagyon szép arany hajtű. Elsőre úgy tettem, mintha nem nagyon izgatna a dolog. A hajtűt mondtam – csak párban érdekesek, és én inkább egy arany karkötőt vagy olyasmit szeretnék, amit a köpenyembe rejthetek. De ő egyre erősködött, hogy a hajtűből nagyon könnyen lehet karra fűzhető csatot készíteni. Végül aztán hagytam magam rábeszélni. Seng Pa holnap estére találkozót szervez az érdekelt féllel. A továbbiakban pedig: ahol megleljük az egyik hajtűt, ott bizonyára a párjának is nyomára akadunk. Ha holnap este nem is magával a gyilkossal, de annyi bizonyos, hogy olyasvalakivel lesz dolgom, aki ismeri és tudja a gyilkos tartózkodási helyét."

Hung őrmester elégedettnek látszott. „Ezt jól csináltad! Mi történt még?"

„Nem jöttem el tőlük azonnal – válaszolta Ma Csung –, hanem ott maradtam még egy kis baráti szerencsejátékra. Hagytam, hogy nyerjenek tőlem ötven rézpénzt. Seng Pa és barátai számomra ismerős apró trükköcskéket használnak, amelyeket az itt jelenlévő Tao Kan barátomtól kapott leckéből megtanultam. Barátságos légkört akartam teremteni, s ezért úgy tettem, mintha nem vettem volna észre semmit. Ezután nagyon komoly beszélgetést folytattunk, mindenféle rémtörténettel traktáltak a Határtalan Bölcsesség templomáról. Megkérdeztem Seng Pát, hogy ő és emberei miért a templom előtti nyomorúságos kunyhókban tengődnek, miért nem próbálják titokban kinyitni a templom egyik hátsó ajtaját. Kényelmes menedéket találnának a szél és az eső elől; használhatnák a szerzetesek üres celláit."

„Ez az én figyelmemet is felkeltette!" – jegyezte meg Tao Kan.

„Nos tehát – folytatta Ma –, Seng Pa kijelentette: egy pillanatig sem haboznának, ha a templomban nem járnának kísértetek. Késő éjjel gyakran hallanak nyögéseket és lánccsörgést a lepecsételt ajtók mögül. Az egyik fickó egyszer látta, amint egy ablak kinyílik, és zöld hajú, vörös szemű szörnyalak mered rá. Elhihetitek, ha mondom, hogy Seng Pa és bandája kemény legények, de a kísértetektől és a lidércektől óvakodnak!"

„Micsoda hátborzongató történet! – mondta Tao Kan. – Miért tűntek el a szerzetesek a templomból? Általában nem könnyű rávenni ezt a lusta népséget, hogy elhagyjon egy helyet, ahol egyszer már kényelmesen letelepedett. Gondoljátok, hogy tényleg a szellemek üzték ki őket, vagy pedig csalás áldozatai lettek?"

„Ezt még nem tudom – mondta Ma Csung. Az viszont tény, hogy a szerzetesek egyszerűen felkerekedtek, és a jó ég tudja, merre távoztak."

Ezután az őrmester hajmeresztő történetet mesélt egy férfiről, aki feleségül vett egy szép fiatal lányt. Ez a lány később egy igazi lidércnek bizonyult, s átharapta a férje torkát.

A történet után Ma Csung megjegyezte: „Ettől a sok kísértethistóriától valami erősebb italra támadt kedvem, mint a tea!”

„Nos – mondta Tao Kan –, erről jut eszembe! Lin Fan háza mellett, csak hogy beszélgetésbe elegyedjek a zöldséggel, vásároltam egy kis savanyúságot és szóztam zöldséget. Azt hiszem, ezekre nagyon jól csúszna egy pohár bor!”

„Nahát, ez aztán isteni alkalom – jelentette ki Ma Csung –, hogy megszabadulj attól a pénztől, amit a Végtelen Könyörület templomában szélhámoskodtál össze! Tudod te egyáltalán, hogy a templomban lopott pénz balszerencsét hoz arra, aki megtartja!”

Ez alkalommal Tao Kannak nem volt ellenvetése. Elküldött egy álmos szolgálót háropintnyi finom helyi borért. Felmelegítették az italt a teafőzőn, és sok-sok pohárral felhajtottak belőle. Csak jóval éjfél után tértek nyugovóra. Másnap, kora reggel a három barát ismét a bírósági irodában találkozott. Hung őrmester szemlét tartott a börtönben. Tao Kan bevette magát az archívumba, hogy Lin Fanra és Pu Jang-i tevékenységére vonatkozó dokumentumokat kutasson fel.

Ma Csung az őrség szálláshelyére ment, és a lézengő csendbiztosokat, a szerencsejátékba merült öröket és a kifutókat látva, mindegyiküket a főudvarra parancsolta. A katonák legnagyobb elégedetlenségére két órán keresztül keményen gyakorlatoztatta őket.

Aztán Hung őrmesterrel és Tao Kannal megebédelt, majd visszatért szálláshelyére egy jó kis délutáni szundikálásra. Meglehetősen mozgalmas estének nézett elébe.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

*Két taoista szerzetes elvont elméletekről
beszélget egy teaházban; heves harc után Ma
Csung elfogja a gyilkost.*

Amikor leszállt az éjszaka, Ma Csung ismét elővette áruháját. Hung őrmester felhatalmazása alapján a számadó a bírósági pénztárból harminc ezüstpénzt fizetett ki neki. A pénzt egy ruhadarabba göngyölte, és a csomagot köpenye ujjába rejtette. Aztán elindult a Határtalan Bölcsesség temploma felé.

Seng Pát a megszokott helyen találta; hátát a falnak támasztva, meztelen felsőtestét vakargatta. Úgy tűnt, teljesen belemerült a szerencsejátékba. Ma Csungot megpillantva azonban szívélyesen üdvözölte, és maga mellé ültette. A hadnagy lekuporodott, és így szólt:

„Azt hittem, testvérem, hogy mostanra már befektetted azt a pár garast, amit tőlem nyertél valamelyik este, s vásároltál egy szép kabátot. Mi lesz veled, ha megjön a tél, és itt állsz felöltő nélkül?”

Seng Pa megrovóan pillantott rá. „Testvér mondta –, szavaid sértenek. Nem mondtam-e neked, hogy a koldusok céhének tanácsosa vagyok? Semmi sem áll tőlem távolabb, mint hogy olyan megalázó eljárással szerezzek magamnak ruhát, mint a vásárlás. De térjünk rá a mi közös üzletünkre!” Fejét közelebb hajtotta Ma Csung füléhez, és rekedtes suttogással folytatta: „Mindent elrendeztem! Még ma este elhagyhatod a várost. Az illető, aki el kívánja adni neked az arany hajtűt harminc pénzért, nem más, mint egy kóborló, kolduló taoista szerzetes. Ma este vár téged Vang Lu teaházában, ami a dobtorony mögött van. Könnyen ráismersz majd, egyedül fog ülni egy sarokasztalnál. Két üres teáscsésze lesz a teafőző kiöntője alatt az asztalon. A teáscsészékre tett megjegyzésedről ismer majd fel téged. A többi aztán már tőled függ.”

Ma Csung szívélyes köszönetet mondott, és megígérte, ha ismét Pu Jangban jár, feltétlenül tiszteletét teszi nála. Ezt követően elment.

Fürgén a Háború Istenének templomához ment. A dobtorony sziluettje kirajzolódott az esti égbolton. Egy utcagyerek elvezette őt egy kicsi, de forgalmas vásárlóközpontba, közvetlenül a torony mögé. Végigpillantott a forgalmas utcán, és minden nehézség nélkül felfedezte Van Lu cégtábláját. Félrehúzta a mocskos ajtófüggönyt. Vagy egy tucatnyi ember zsúfolódott össze a roskatag teázóasztalkák mellett. Legtöbbjük rongyokba volt öltözve, az egész hely hányingert keltően büzlött. Az ajtótól távolabb eső sarokban felfedezett egy szerzetest, aki egyedül ült egy asztalnál. Amint azonban felé közeledett, Ma Csungot kétségek fogták el. A várakozó férfi valóban szakadozott taoista csuhát viselt. Fejére zsíros taoista sapkát tett, fából készült kézi gong lógott az övében. Nem volt azonban sem magas, sem izmos, inkább alacsony termetű és kövér. Bár piszkos, megviselt arca valóban határozottan visszataszító volt, mégsem emlékeztetett arra az erőszakos gazembertípusra, akit Ti bíró leírt. Nem lehetett azonban kétséges: ez volt az ő embere.

Ma Csung az asztalhoz lépett, és közvetlen hangon megszólalt: „Testvérem, miután két üres teáscsésze áll előtted, vajon nem ülhetnék-e le hozzád és nedvesíthetném meg kiszáradt torkomat?”

„Aha – mordult fel a kövér ember –, megjött a tanítványom! Ül le, és igyál egy csésze teát. Nálad van a szentkönyv?”

Mielőtt leült, Ma Csung kinyújtotta bal karját, és hagyta, hogy a másik megfoghassa a köpenye ujjában rejlő csomagot. Az idegen fürge ujjai gyorsan kitapogatták az ezüstpénzeket. Bólintott, és töltött Ma Csungnak egy csésze teát. Néhány korty után a kövér ember megszólalt: „Most pedig megmutatom neked azt a részt, amelyben a legragyogóbban fejtik ki a legfelsőbb út elméletét.”

Beszéd közben egy piszkos könyvet emelt ki valahonnan a mellkasa tájékáról. Ma Csung átvette a vastag, számarfüles könyvet, megnézte a címét. Egy híres taoista klasszikus könyve volt, nevezetesen a „Jade császár titkos hagyománya” című mű. Átlapozta, de semmi rendkívülit nem fedezett fel benne.

„Olvasd csak el a tizedik fejezetet” – mondta a szerzetes derűs mosollyal.

Ma Csung megtalálta az említett részt. Közelebb emelte a szeméhez, mintha jobban szemügyre akarná venni. Egy hosszú arany hajtűt szúrtak bele a közepébe, a könyv gerince mellett. A tú feje

repülő fecskét ábrázolt; pontosan olyat, amelyet a bíró mutatott neki a vázlatos rajzon. Ma megfigyelte a tú műves kiképzését. Gyorsan becsukta és köpenye ujjába sülyesztette a könyvet.

„Ebből a műből – mondta – kétségtelenül rendkívül sokat fogok tanulni! Most visszaadhatom azt a könyvet, amit a napokban volt olyan kedves kölcsönadni nekem.”

Beszéd közben elővette a pénzeszsomagot, és átnyújtotta a kövér embernek, aki azt gyorsan csuhája alá rejtette.

„Most mennem kell – mondta Ma Csung –, de holnap este újra találkozunk itt, és folytassuk beszélgetésünket!”

A kövér ember néhány udvarias mondatot mormolt, Ma Csung pedig felállt, és elhagyta a teaházat. Az utcán végigpillantva báméskodó tömeget látott, amely egy vándorló jövendőmondó körül tolongott. Csatlakozott a csoporthoz, de úgy helyezkedett, hogy szemmel tarthassa Vang Lu teaházának az ajtaját is. Rövid idő elteltével a kövér szerzetes feltűnt az ajtóban, s fürgén végigsietett a keskeny utcán. Ma Csung távolról követte, elkerülve az utcai árusok lámpáinak fénykörét.

A követett személy sietett, ahogy csak rövid lábai engedték; az északi városkapu irányába tartott. Hirtelen befordult egy szűk mellékutcába. Ma Csung körülkémlelt a saroknál. Senki más nem volt látható. Az alacsony emberke egy kis ház előtt állt meg, és már éppen kopogtatni akart az ajtón. Hangtalanul mögé került. Kezét a kövér ember vállára csapta, hátrafordította, torkon ragadta, és ráfordult: „Egy hang, és a halál fia vagy!” Aztán beljebb vonszolta a sikátorba, mígnem talált egy sötét sarkot, ahol a szerzetest a falhoz szorította. A kövér ember egész testében remegett, és nyüszítve mondta: „Visszaadom az ezüstödet! Csak ne ölj meg!”

Ma Csung elvette tőle a csomagot, és visszahelyezte köpenye ujjába. Aztán keményen megrázta az idegent. „Most pedig megmondod, honnan szerezted a hajtút?!” – követelte.

A másik elcsukló hangon szólalt meg: „Egy csatornában találtam. Lehet, hogy egy hölgy...” Ma Csung ismét torkon ragadta, és fejét a falhoz ütötte. Tompa puffanással csapódott a kőnek. A hadnagy foga között szűrte a szót: „Az igazat mondd, te kutyafejű, ha kedves az életed!”

„Rendben van, beszélek” – nyögte ki a másik levegőért kapkodva. Ma Csung elengedte a torkát, és fenyegetően tornyosult fölé.

„Én – nyöszörögte a kövér szerzetes – egy hat főből álló bandához tartozom, amelynek tagjai kolduló taoista szerzeteseknek álcázzák magukat. Egy elhagyott házban lakunk, a keleti városrészben, közel a városfalhoz. A főnökünk kemény fickó, Huang Sannak hívják. A múlt héten, délutáni pihenésünk idején, véletlenül kinyitottam a szememet, és megláttam Huang Sant, amint egy pár aranyhajtút vett elő ruhájának a redőjéből, és nézegette őket. Becsuktam a szememet, alvást színleltem. Már egy ideje szakítani akarok a bandával, mert túl erőszakosak az én ízlésemhez. Úgy éreztem, most eljött a megfelelő alkalom, hogy a szükséges pénzt megszerezsem, így aztán két nappal ezelőtt, amikor Huang San részegen jött haza, megvártam, míg horkolva elaludt. Aztán végigtapogattam ruhájának a redőit, s megtaláltam a hajtút. Ekkor azonban megmozdult, így nem volt merszem megkeresni a párját, hanem azonnal kerekelt oldottam.”

Ma Csung lélekben rendkívül megörült ennek az információnak. Fenyegető arckifejezése azonban nem változott. „Vezess el engem hozzá!” mordult rá a szerzetesre.

A kövér ember ismét remegni kezdett, mint a kocsonya, és könyörgőre fogta: „Kérlek, ne adjál át engem annak az embernek! Agyonüt, ha ezt megtudja.”

„Az egyedüli személy, akitől félned kell, az én vagyok! – figyelmeztette Ma Csung. – Ha bármilyen jelét tapasztalom annak, hogy el akarsz árulni, egy csöndes zugban azonnal átvágom a mocskos torkodat! Na, lódulj, indulás!”

A kövér ember visszavezette őt a főutcára. Rövid gyaloglás után egy sikátorlabirintushoz értek, s végül egy sötét, elhagyatott területre jutottak a városfal mellett. Ma Csung alig tudta kivenni azt a roskadozó kunyhót, amely a falhoz simult.

„Szóval itt van” – motyogta a kövér ember, s már fordult is, hogy elfusson. Ma Csung azonban a gallérjánál fogva megragadta, és magával húzta a kunyhó elé. A hadnagy berúgta az ajtót, és így kiáltott: „Huang San, egy arany hajtút hoztam neked!”

Kapkodó zajok hallatszottak belülről, felgyulladt a fény, majd egy jól megtermett, csontos fickó tűnt fel az ajtóban. Olyan magas volt, mint Ma Csung, de nem annyira súlyos. Felemelte az olajlámpát, és kicsi, gonosz szemével végigmérte a látogatókat. Azután hangosan káromkodott, és felmordult:

„Szóval ez a mocskos patkány lopta el a hajtút. És neked mi közöd van ehhez?”

„Meg akarom venni a párját. Amikor ez a gazfickó csak egyet mutatott, tudtam, hogy be akar csapni. Ezért gyengéden rábeszéltem, hogy mutassa meg nekem, hol található a másik.”

A szemben álló fickó hangosan hahotázott. Előtűntek egyenetlen, sárga fogai. „Minden bizonnyal üzletet kötünk, testvér! – mondta. Először azonban hadd rúgjam ki a bordáit ennek a kövér tolvaj kígyónak. Csak megmutatom neki, hogyan viselkedjen a feletteseivel!”

Előkészületül letette az olajlámpát, de a kövér ember meglepő gyorsasággal felrúgta. Ma Csung elengedte a gallérját, és a megrettent gazfickó úgy elinalt, mintha puskából lőtték volna ki. Huang San káromkodott, és utána akart szaladni. Ma Csung azonban megragadta a karját, és gyorsan ezt mondta: „Hadd mentse az irháját ez a senkiházi! Később is elbánhatsz vele. Nekem sürgős üzleti ügyem van veled!”

„Nos – morgott Huang San –, ha van nálad készpénz, akkor köthetünk üzletet. Egész életemben balszerencsés voltam, és az az érzésem, hogy ha ezektől az átkozott hajtúktól nem szabadulok meg minél gyorsabban, bajt hoznak rám. Láttad az egyiket, a másik pontosan ugyanilyen. Mennyit kínálsz értük?”

Ma Csung óvatosan körülpillantott. Az újra előtűnt hold fényénél teljesen elhagyatottnak látszott ez a hely. „És hol vannak a többiek? – kérdezte. – Nem szeretek üzletet kötni tanúk jelenlétében!”

„Ne aggódj – nyugtatta meg Huang San –, valamennyien kint vannak a városban, az üzleti központokat járják körbe.”

„Nos, ebben az esetben – jegyezte meg Ma Csung hűvösen – megtarthatod a hajtúket, te átkozott gyilkos!” Huang San gyorsan hátraugrott.

„Ki vagy te, gazfickó?” – kiáltotta dühösen.

„Én öméltósága Ti bíró hadnagya vagyok – felelte Ma Csung –, és a bíróság elé állítalak mint Tiszta Jáde gyilkosát! Jössz-e magadtól, vagy előbb verjelek pépesre?”

„Sohasem hallottam erről a gazemberről – vakkantotta Huang San –, de ismerem a csendbiztosoknak és a korrump bíróknak a piszkos fajtáját, akiknek a láncos kutyája vagy! Ha egyszer a bíróság elé állítasz, valami megoldatlan ügyet varrtok a nyakamba, és addig kínoztok, amíg mindent bevallók. Ezért inkább megpróbálok elbánni veled!” Utolsó szavait követően hatalmas csapást irányzott Ma Csung gyomrára. A hadnagy elhárította az ütést, és Huang San fejét vette célba. Az utóbbi azonban annak rendje-módja szerint kivédte a csapást, majd egy gyors ütést mért Ma szívére. Csapást csapás követett, ám egyiküknek sem sikerült igazán eltalálni a másikat.

Ma Csung rádöbrent, hogy a verekedés művészetében vele egyenlően jártas ellenfélre talált. Huang San vékony volt, de szokatlanul erős csontjai miatt testsúlyuk nagyjából egyenlő lehetett. Ökölvívótudása alapján Ma Csung legalább a nyolcadik vagy az azt követő, még magasabb fokozatba sorolta ellenfelét. Ő maga a kilencedik fokozatot érte el ebben a sportban, de ezt ellensúlyozta az a tény, hogy a másik alaposan ismerte a terepet. Folytonosan arra kényszerítette a hadnagyot, hogy az egyenetlen, csúszós ösvényen próbáljon pozíciót keresni magának.

Kimerítő küzdelem után Ma Csung egy könyökütéssel végül eltalálta a másik bal szemét, akinek a rúgása viszont az ő combját érte. – A rúgás nagymértékben csökkentette a hadnagy láb munkájának hatékonyságát. Huang gyors rúgása Ma Csung ágyékát vette célba. A hadnagy hátraugrott, és jobb kezével megragadta ellenfele lábát. Bal kezével igyekezett leszorítani Huang San térdét, s ezzel lábát kinyújtva tartani. Egyidejűleg megpróbálta ellenfele másik lábát távol tartani magától. Elcsúszott azonban, és rúgása célt tévesztett. Huang San azonnal behajlította térdét, és rendkívüli erővel a nyakába rúgott. Ez az ütés egyike volt az ökölvívásban ismert kilenc végzetes csapásnak. Ha Ma Csung nem fordítja el a fejét, hogy a csapást részben állkapcsa fogja fel, minden bizonnyal azonnal vége lett volna, így azonban elengedte Huang San lábát, és visszahátrált. A lelassult vérkeringéstől szemei elvakultak. Ebben a pillanatban teljesen ki volt szolgáltatva ellenfelének.

A régmúlt idők egy nagy ökölvívója azonban egyszer kijelentette: a harcot két ember között, akiknek az ereje, súlya és technikája egyenlő, az akarat dönti el. Huang San ugyan rendelkezett az ökölvíváshoz szükséges valamennyi fizikai adottsággal, de elméje egyszerű, állatias volt. Miután Ma Csung védtelen volt, tetszése szerint választhatott volna a kilenc, egyértelműen halálos csapás bármelyike közül. Alantas ösztöneitől vezérelve alattomosan Ma Csung ágyéka felé rúgott. Ám az ökölvívásban kétszer megismételni ugyanazt a rúgást súlyos hibának számít. Ma Csung lelassult vérkeringése miatt képtelen volt bármilyen bonyolult mozdulatra; az egyetlen fogáshoz folyamodott, amit a körülmények között tehetett. Megragadta a másik előrenyújtott lábát, és teljes erejéből megcsavarta. Huang Sanból éles fájdalomkiáltás tört fel, amikor térdében az ízület elszakadt. Ma Csung teste előrelelendült, együtt zuhant a földre Huang Sannal, térdét ellenfele gyomrába mélyesztette. Ezzel aztán minden ereje elhagyta. Arrébb görgette magát, egészen addig, míg kívül nem került Huang San hadonászó karjai közeléből. A hátán fekvé azokra a titkos légzőgyakorlatokra koncentrált, melyek segítségével helyreállítható a normális vérkeringés. Amikor érezte, hogy feje kitisztult és idegrendszere is visszatért a normális állapotba, feltápáskodott, és Huang Sanhoz lépett. Ellenfele kétségbeesett igyekezettel próbált talpra, állni. Ma Csung egy pontos rúgást helyezett el állkapcsán, amitől feje hátracsuklott és a talajhoz csapódott. Aztán a dereka tájáról lecsatolta azt a hosszú, vastag láncot, amellyel a bűnözőket szokta megjutalmazni, és hátrakötötte vele Huang San kezét. Ellenfele kezeit olyan szorosan láncolta össze, amennyire csak lehetett, majd a lánc egyik végét hurokban a gazfickó nyaka köré tekerte. Ha csak a legkisebb kísérletet is tette volna kezei kiszabadítására, a vastag lánc azonnal átvágta volna a torkát. Ma Csung ellenfele elé kuporodott. „Majdnem elkaptál, te gazember! – mondta. – Most pedig az lesz a legjobb, ha megkíméled öméltóságát s engem a további bosszúságtól, és bevallód bűnödöt!”

„Ha a balszerencse nem sújtott volna le rám ismét – lihegett Huang San –, akkor már halott lennél, te kutyafejű csendbiztos! Azt pedig, hogy én beismerjek bármiféle bűntényt, hagyd a korrupciós gazdádra.”

„Ahogy gondolod!” – mondta Ma Csung hűvösen.

Elsétált a legközelebbi sikátorhoz, és addig verte az egyik ház kapuját, amíg egy álmos férfi ki nem nyitotta. Igazolta magát, és utasította a férfit, hogy azonnal kerítse elő a körzet felügyelőjét. Négy emberével és néhány bambuszrúddal azonnal jöjjön a helyszínre, szólta parancsa. Aztán visszament őrizni a foglyot, akiből csak úgy özönlöttek a legdurvább szidalmak.

A helyszínre érkező felügyelő és emberei a bambuszrudakból egy hordágyat állítottak össze Huang San elszállítására. Ma Csung egy régi ruhadarabot hajított rá, amit a kunyhóban talált, és így tértek vissza a bíróságra. A foglyot átadták a börtönfelügyelőnek. Ma Csung egy csontkovácsot hívatott, hogy rakja rendbe Huang térdét. Hung őrmester és Tao Kan az irodában várták. Nagy örömmel értesültek a bűnöző elfogásáról. Az őrmester szélesen vigyorogva jegyezte meg: „Most aztán tényleg rászolgáltunk egy kis harapnivalóra és néhány pohár italra!” Hármasban a főutcára mentek, és betértek egy egész éjjel nyitva tartó étterembe.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Ti bíró megoldja a Félhold utcai kéjgyilkosság ügyét; az irodalmi tudományok tudósjelöltje a sors kegyetlensége miatt siránkozik.

Másnap késő délután Ti bíró visszaérkezett Pu Jangba. A dolgozószobájában elköltött gyors ebéd után, amely alatt Hung őrmester összefoglalta számára a legutóbbi fejleményeket, a bíró Ma Csungot és Tao Kant hívatta jelentéstételre.

„Nos, ez derék dolog – mondta Ti bíró Ma Csungnak –, úgy hallom, elkaptad az emberünket. Meséld el az egész történetet!”

Ma Csung elmondta az előző két éjszaka történet kalandjait, és így zárta elbeszélését: „Ez a Huang San nevű fickó mindenben megfelel méltóságos uram leírásának. Továbbá, az itt látható két hajtű teljesen azonos az ügyiratokban található vázlattal.”

Ti bíró elégedetten bólintott. „Ha nem tévedek túl nagyot, holnap lezárhatjuk ezt az ügyet. Gondoskodj róla, őrmester, hogy a Félhold utcai kéjgyilkosságban érintett valamennyi személy megjelenjen a bíróság holnap reggeli ülésén. Most pedig, Tao Kan, halljuk, mit tudtál meg Liang asszonyról és Lin Fan úrról?”

Tao Kan részletesen beszámolt vizsgálatáról, nem hagyta ki az élete elleni merényletet s Ma Csung időben történt közbelépését sem.

Ti bíró egyetértett döntésével, hogy visszaérkezéséig felfüggesztette a Lin-birtokkal kapcsolatos vizsgálatot. „Holnap – jelentette ki – mindannyian összeülünk, és megbeszéljük a Liang kontra Lin-per anyagait. Ezután elmondom, hogy milyen következtetésekre jutottam az iratok tanulmányozásából, és megmagyarázom, milyen akciókat tartok szükségesnek.”

Ezzel elbocsátotta hadnagyait, és utasította a főírnokot, hogy hozza be a távolléte alatt felgyűlt hivatalos leveleket. A Félhold utcai gyilkosság tettesének elfogása futótűzként terjedt el Pu Jangban. Már kora reggel jóval az ülés megkezdése előtt, hatalmas tömeg várakozott a bíróság előtt. Miután Ti bíró elfoglalta helyét az asztal mögött, felemelte a bíborvörös ecsetet, és utasítást írt a börtön felügyelőjének. Két csendbiztos berángatta Huang Sant, és térdre lökték az emelvény előtt. A vádlott fájdalmában felnyögött, amint behajlította térdét, de a csendbiztosok parancsnoka ráüvöltött:

„Fogd be a szád, és hallgasd őexcellenciáját!”

„Neved? – kérdezte Ti bíró. – Milyen bűn miatt állsz a bíróság előtt?”

„Nevem...” – kezdte Huang San. A parancsnok botjával fejbe vágta, és rárivallt:

„Te kutya, beszélj kellő tisztelettel a magisztrátusod előtt!”

„Ez a méltatlan személy itt – folytatta mogorván – a Huang névre hallgat, személyneve San. Becsületes kolduló barát vagyok, aki visszavonult minden világi ügytől. A múlt éjszaka váratlanul megtámadott egy a bíróság személyzetéhez tartozó ember, és számomra ismeretlen okok miatt börtönbe vetett.”

„Te kutyafejű! – kiáltott Ti bíró –, tagadod-e Tiszta Jáde meggyilkolását?”

„Nekem aztán fogalmam sincs, hogy azt a némbert Tiszta Jádénak vagy Tisztátlan Jádénak hívták – válaszolt Huang kelleetlenül. – Azt viszont már most megmondom, hogy annak a szajhának a halálát, aki Pao mamánál nyiffant ki, nem fogja rám varrni! Felakasztotta magát és kész. Én meg ott sem voltam akkor. Ezt több tanú is bizonyíthatja.”

„Kímélj meg a kegyetlen történeteidtől! mondta Ti bíró haragosan. – Én, a magisztrátusod azt állítom, hogy tizenhatodikán éjjel gonoszul meggyilkoltad Tiszta Jádét, Hsziao mészáros egyetlen lányát!”

„Méltóságos uram – válaszolta Huang San –, én nem vezetek naplót, és fogalmam sincs, hogy mit tettem vagy nem tettem a nevezett időpontban. És azok a nevek, amelyeket említett, semmit sem jelentenek számomra.”

Ti bíró hátradőlt karosszékében. Elgondolkodva simogatta a szakállát. Huang San személye teljes mértékben megfelelt a kéjgyilkosságról kialakított koncepciójának, és megtalálták nála a hajtűket is. Tagadásából azonban félreérthetetlenül érződött az igazmondás is. Hirtelen egy

gondolat villant fel a bíróban. Előrehajolt karosszékeiben, és így szólt: „Nézz fel magisztrátusodra, és nagyon figyelj, mert megpróbálom felfrissíteni az emlékezetedet. Ennek a városnak a délnyugati részében, a folyón túl van egy kis utca, ahol kis üzlettulajdonosok élnek. Félhold utcának hívják ezt a helyet. Ennek az utcának és egy szűk sikátornak a sarkán áll a mészáros üzlete. A mészáros lánya az üzlet mögött, a lépcső feletti padlásszobában lakott. A kérdésem az, hogy nem másztál-e be a szobájába egy vászondarab segítségével, amely az ablakából lógott ki? Megerőszakoltad-e s megfojtottad-e őt, eltulajdonítottad-e arany hajtűit?”

Ti bíró észrevette az emlékezés felvillanását Huang San egyetlen ép, fűrge pillantású szemében. Ebből tudta, hogy minden bizonyossággal a megfelelő ember áll előtte.

„Bevallod bűnösségedet – kiáltott rá –, vagy kínváltásnak vesszelek alá?”

Huang San először mormogott valamit, majd hangosan, tisztán ezt mondta: „Bármivel megvádolhatsz engem, te átkozott, kutya hivatalnok! Azt azonban várhatod, hogy én bevalljak olyan bűnt, amelyet nem követtem el!”

„Verjete rá ötven csapást nehéz korbáccsal!” – parancsolta Ti bíró. A csendbiztosok letépték Huang San ruháját, feltárva izmos felsőtestét. A súlyos korbács megsuhant a levegőben, és lesújtott a vádlottra. Huang San háta hamarosan vérző húsmasszává változott, vére a padlókövekre csöpögött. Nem kiabált, mindössze mély nyögéseket hallatott. Az ötvenedik csapás után elvesztette eszméletét, és arccal a kőpadlóra bukott. A csendbiztosok parancsnoka égetett ecetet szagoltatott vele, hogy eszméletre keltse, majd egy csésze erős teát kínált neki, amelyet Huang San méltatlankodva visszautasított.

„Ez csak a kezdet – jegyezte meg Ti bíró –, ha nem vallasz, valódi kínváltásban lesz részed. Tested erős, és még előttünk az egész nap.”

„Ha vallomást teszek – mondta Huang San rekedten –, akkor leütteti a fejemet. Ha nem vallok, akkor a váltásba halok bele. Én az utóbbit választom! Készséggel elviselek egy kis fájdalmat azért az élvezetért, hogy gondokat okozhatok neked, te kutyafejű hivatalnok!”

Erre a csendbiztosok parancsnoka a korbács nyelével szájon vágta. Másodszor is ütni készült, de a bíró felemelte kezét. Huang néhány fogát a padlóra köpte, és cifrán káromkodott.

„Hadd nézzem csak meg közelebbről ezt az arcátlan kuttyát!” – mondta Ti bíró. A csendbiztosok talpra rángatták Huang Sant, és Ti bíró belenézett az épen maradt kegyetlen szemébe. Másik szeme dagadt húsmasszává változott attól a csapástól, amit tegnap este a Ma Csunggal vívott küzdelemben kapott. Ti bíró belátta, hogy ez csakugyan az a fajta elvetemült, megrögzött bűnöző, aki állja a szavát, és inkább belepusztul a kínváltásba, de nem tesz vallomást. Gondolatban gyorsan végigfutott még egyszer mindazon, amit Ma Csung Huang Sannal történt tegnap esti találkozásáról és beszélgetéséről elmondott.

„Térdepeltesselek le ismét a bűnöst” – parancsolta. Felvette az előtte fekvő aranyhajtű-párt, majd lelökte őket az asztaláról. Csattanva zuhantak a padlóra Huang San elé, aki konokul bámulta a csillogó aranyat. Ti bíró megparancsolta a parancsnoknak, hogy vezesse elé Hsziao mészáros. A, Huang San mellé térdeplő mészároshoz Ti bíró így szólt: „Tudom, hogy ezekhez a hajtűkhöz gonosz végzet kapcsolódik. Nem hallottam azonban még a teljes történetet ezekről az ékszerekről.”

„Méltóságos uram – kezdte elbeszélését Hsziao mészáros –, régen, amikor családom még anyagilag meglehetősen jól állt, nagyanyám vásárolta ezeket a tüket egy zálogházban. Ezzel a szerencsétlen cselekedetével borzasztó átkot hozott házunkra. Ezek az ékszerek rettenetes végzetet hordanak magukban, talán égy a múltban elkövetett véres bűnügy miatt. Néhány nappal azután, hogy nagyanyám megvásárolta őket, két betörő hatolt be a szobájába; megölték őt, és ellopták tőle a hajtűket. A rablókat elfogták, amikor megpróbálták eladni a tüket, és a kivégzőhelyen lefejezték őket. Ó, bárcsak apám akkor megsemmisítette volna ezeket a végzetes ékszereket! Ő azonban nagyon erényes ember volt áldott legyen az emléke! –, és hagyta, hogy a fiúi alázat érzése úrrá legyen józan ítéletén.

A rákövetkező évben anyám megbetegedett, rejtélyes fejfájásra panaszkodott, és hosszas szenvedés után meghalt. Apám elvesztette összekuporgatott kis pénzét, és röviddel ezután ugyancsak elhalálozott. Nekem szándékomban állt eladni a hajtűket, de a feleségem, az ostoba pára ragaszkodott hozzájuk. Nagy bajban mondta – még jól jöhetnek. Ahelyett, hogy ezeket a gonosz

dolgokat gondosan elzárta volna, még azt is megengedte, hogy a lányunk viselje őket. És tessék, micsoda szörnyű végzet érte őt!"

Huang San nagy érdeklődéssel hallgatta a számára érthető, egyszerű nyelven előadott történetet.

„Ezer ördög és pokol! Ez csak én lehettem, aki ellopta a hajtűket” – tört ki belőle. A nézősereg felmorajlott.

„Csendet! – kiáltott Ti bíró. Elbocsátotta a mészárost, és társalgási hangnemben fordult Huang Sanhoz. – Sorsát senki el nem kerülheti. Teljesen mindegy, hogy vallomást teszel vagy sem. A mennyei hatalom ellened fordult. Itt vagy a másvilágon, sorsodat el nem kerülheted!”

„Mit érdekel ez engem, essünk túl az egészen minél hamarabb! – válaszolt Huang San. Aztán a csendbiztosok parancsnokához fordulva így szólt: – Adj egy csészével a bűdös teátokból, te átkozott!”

A parancsnok nagyon felháborodott, de a bíró figyelmeztető jelére teljesítette a kérést. A vádlott kortyolt egyet, majd a padlóra köpött, és így szólt:

„Nem érdekel, elhiszik-e vagy sem, de ha valakit balszerencse üldözött egész életében, akkor az én vagyok. Egy ilyen erős fickóból, mint amilyen én vagyok, legalább egy nagy rablóbanda vezére lehetett volna! És mi történt valójában? Én vagyok az egyik legjobb ökölvívó a birodalomban. Mesterem minden trükkre megtanított. A balszerencse azonban itt is közbeszólt. Mesteremnek nagyon szép lánya volt, aki nagyon tetszett nekem. Ő viszont nem kedvelt engem. Nem tudom elviselni, ha egy nő visszautasít, ezért megerőszkoltam a bolond párát, és elmenekültem, hogy mentsem az életemet. Az úton egy kereskedővel akadtam össze. Úgy nézett ki, mint a gazdagság földreszállt istene. Csak egyszer ütöttem meg, hogy kezessé tegyem. A nyomorult féreg meg ott helyben kimúlt. És mit találtam a holmija között? Semmi mást, csak értéktelen recepteket. S ez mindig így volt.”

Huang San letörölt néhány, a szája sarkából kibuggyanó vércseppet, és így folytatta: „Vagy egy héttel ezelőtt a délnyugati negyed kisebb utcáin kószáltam, kései járókelőre lestem, akire ráíjeshettem volna némi alamizsnáért. Egyszer csak azt láttam, hogy egy fickó surran át az utcán, és eltűnik egy keskeny sikátorban. Azt hittem, tolvaj, követtem hát, hogy megosztozzunk a zsákmányon. Amire azonban a sikátorba értem, a fickó teljesen köddé vált; minden sötét és nyugodt volt. Néhány nappal később – és ha azt mondják, hogy ez tizenhatodika volt, akkor biztos úgy is van – ismét csak erre a környékre keveredtem. Azt gondoltam magamban, miért is ne vetnék még egy pillantást arra a sikátorra. Teljesen elhagyatott volt, de észrevettem, hogy az egyik emeleti ablakból egy hosszú vászondarab lóg ki. Azt hittem, valami mosott holmiról van szó, amit elfelejtettek bevenni éjszakára. Odasétáltam, hogy elvigyem, gondoltam, ez is több a semminél. A falhoz közel álltam, és finoman megrántottam, hogy a vászondarab leessen. Erre azonban kinyílt az ablak, egy finom női hangot hallottam, és észrevettem, hogy a vászondarabot lassan felhúzzák. Ebből gondoltam, hogy ennek a néembernek légyottja van egy titkos szeretővel, és felvillant bennem: itt a nagy lehetőség, hogy ellopjak, amit csak találok: a nő úgysem merne segítségért kiabálni. Megragadtam hát a vászondarabot, és felkapaszkodtam az ablakpárkányig. Már a szobába léptem, de a nő még mindig húzta a kötelelet.”

Huang San kihívóan felpillantott, és tovább folytatta: „Nagyon helyrevaló fehérnép volt, amit nem volt nehéz megállapítani, minthogy úgyszólván teljesen meztelenül készült a találkára. Én meg aztán nem az a férfi vagyok, aki egy ilyen lehetőséget kihagy. Gyorsan a szájára szorítottam a kezemet, és ezt suttogtam: »Fogd be a szád! Csukd be a szemed, és képzeld azt, hogy én vagyok az a fickó, akit vártál.« Ez a lány azonban úgy küzdött, mint egy tigris, és beletellett egy kis időbe, amíg legyűrtem. Még akkor sem akart csendben maradni, amikor már végeztem vele. Az ajtó felé rohant, és kiabálni kezdett. Nem maradt más hátra, megfojtottam. Teljesen behúztam a szobába a vászonkötelelet, hogy távol tartsam a szeretőjét, aztán átkutattam a holmiját, pénzt kerestem. Az én balszerencsémrel azonban tudhattam volna, mire jutok. Egy árva fityinget sem találtam, csak azokat az átkozott hajtűket. Most pedig hadd nyomjam rá az ujjlenyomatomat arra a papírfecnyre, amin a tollnoka dolgozik. Nem akarom még egyszer hallani ezt a történetet! Ami a lányt illeti, olyan nevet írnak a jegyzőkönyvbe, amelyet akarnak. Hadd menjek vissza a börtönbe! Fáj a hátam.”

„A törvény szerint a vádlottnak végig kell hallgatnia a vallomásáról készült jegyzőkönyvet, mielőtt rányomjuk ujjlenyomatát” – jegyezte meg Ti bíró hűvösen. Megparancsolta a főírnoknak, hogy hangosan olvassa fel Huang San vallomását jegyzeteiből. Amikor a vádlott komoran megerősítette a jegyzőkönyv helyességét, eléje helyezték, és rányomta ujját.

A bíró ünnepélyes hangon szólalt meg: „Huang San, megállapítom bűnösségedet a kettős bűntényben: azaz a kéjgyilkosságban. Mentő körülmények nincsenek, és a gyilkosságot különös kegyetlenséggel követted el. Kötelességem figyelmeztetni téged, miszerint a magasabb hatóságok feltehetően a legsúlyosabb büntetést mérik ki rád, annak is az egyik legszigorúbb formáját.” Intésére a csendbiztosok visszavezették Huang Sant a cellájába.

Ti bíró még egyszer maga elé hívatta Hsziao mészáros. „Néhány nappal ezelőtt – jelentette ki a magisztrátus – azt ígértem neked, hogy megfelelő időben az igazságszolgáltatás elé állítom leányod gyilkosát. A magasságos ég valóban rettenetes átokkal sújtotta azokat az arany hajtűket. Lányodat egy olyan gazember erőszakolta meg és gyilkolta meg, aki még a nevét sem tudta, és nem is törődött vele. A hajtűket itt hagyhatod. Egy aranyművessel leméretem őket, és a bíróság kifizeti az értéküket ezüstben. Mivel ennek az elvetemült gyilkosnak semmije sincs, ezért nem tudunk neked vérdíjat fizetni. Mindazonáltal hallgasd meg, miként rendelkezem a téged ért veszteség megtérítéséről.”

Hsziao mészáros sűrű hálálkodásba kezdett, de a magisztrátus leintette és hátrább parancsolta. Utasítást adott a parancsnoknak Vang tudósjelölt elővezetésére. A bíró alaposan szemügyre vette az elé lépő férfit. Megfigyelte, hogy a kéjgyilkosság vádjától való megmenekülése egy cseppet sem enyhítette gyászát. Ellenkezőleg, Huang San vallomása mélységesen megrázta, arcán könnyek csorogtak.

„Vang tudósjelölt – mondta Ti bíró komolyan –, szigorúan megbüntethetnélek Hsziao mészáros lányának elcsábításáért. De már kaptál harminc korbácsütést, és mivel meg vagyok győződve az áldozat iránt érzett mélységes szeretetedről, úgy vélem, hogy a tragédia emléke sokkal súlyosabb büntetés lesz, mint amelyet ez a bíróság bármikor is kiróhatna rád. A gyilkosságot azonban meg kell torolni, és az áldozat családját kártalanítani kell. Ezért úgy rendelkezem, hogy Tiszta Jádét posztumusz vedd nődül, méghozzá Első Feleségedként. A bíróság megelőlegezi neked a megfelelő hozományt, és a házassági szertartást a szokásoknak megfelelően megtartjuk. A menyasszony helyére Tiszta Jáde emléktábláját helyezük. Ha letetted a vizsgáidat, havi törlesztésekkel visszafizeted adósságodat a bíróságnak. Továbbá, minden hónapban egy meghatározott összeget fizetsz majd Hsziao mészárosnak, amit én állapítok meg a hivatalos fizetésed alapján, egészen addig, amíg az összeg el nem éri az ötszáz ezüstpénzt. Amikor annak rendje-módja szerint visszafizetted mindkét adósságodat, engedélyt kapsz a másodszori nőülésre. De sem újabb asszonyod, sem más nők nem bitorolhatják Tiszta Jáde helyét. Ő életed végéig Első Feleségednek fog számítani. Hsziao mészáros becsületes ember, s te tisztelni és szolgálni fogod őt és feleségét, mint kötelességtudó vő. Ők viszont a maguk részéről megbocsátanak neked, és melletted állnak majd, ahogy szüleid tennék, ha még élnének. Most pedig menj, és szenteld magad tanulmányaidnak!”

Vang tudósjelölt többször a padlóhoz érintette fejét, hangosan zokogott. Hsziao mészáros mellé térdelt, így köszönte meg a bíró bölcs döntését, amivel helyreállította családjának becsületét. Amikor felálltak, Hung őrmester a bíróhoz hajolt, és valamit a fülébe súgott. Ti bíró finoman elmosolyodott, és így szólt: „Vang tudósjelölt, mielőtt eltávoznál, maradt még egy kis részlet, amit tisztázni kell. A tizenhatodikáról tizenhetedikére virradó éjszakáról elmondott vallomásod minden részletében igaz, egy dolgot kivéve. De a tévedést jóhiszeműen követted el...”

...Megismerkedvén az ügy irataival, számomra rögtön kizártnak tűnt, hogy azokat a mély karcolásokat a testeden valamiféle tüskés bokor okozta volna. Amikor a hajnali homályban téglahalmokat és bozótot láttál, természetesen azt gondoltad, hogy egy régi ház romjai közé keveredtél. A valóságban azonban egy olyan telken voltál, ahol új ház épül. A kőművesek téglahalmokat hagytak szerteséjjel, ebből építették a kerítést és előkészítették a belső fal vakolását. A szokásos módon bambuszpálcákat szúrtak egymás mellé, amelyek keretül szolgáltak a vakoláshoz. Valószínűleg ezeknek a pálcáknak a kihegyezett végére eshettél, és ezek okozhatták

mély sebeidet. Ha gondolod, megkeresheted ezt a birtokot az Öt ínyencség vendégfogadó közelében. Nincs kételyem afelől, hogy megtalálod a helyet, ahol azt a végzetes éjszakát töltötted. Most pedig eltávozhatsz."

Ti bíró ezután felállt, és hadnagyai kíséretében elhagyta az emelvényt. Amint félrehajtotta a bírósági üléstermet és a dolgozószobáját elválasztó függönyt, még hallotta a nézők elismerő morajját.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

*Ti bíró elmeséli egy régi vizsály történetét;
kifejti elképzeléseit a gyilkos csapdába ejtésére.*

A délelőtt hátralévő részében Ti bíró részletes jelentést írt a felettes hatóságoknak a Félhold utcai gyilkosságról, és a legsúlyosabb büntetést javasolta. Mivel minden halálos ítéletet magának a császárnak kellett jóváhagynia, még néhány hét hátra volt Huang San kivégzéséig. A délutáni ülésen néhány, a körzeti adminisztrációval összefüggő rutinüggyel foglalkozott. Ebédre rezidenciájába vonult vissza.

Dolgozószobájába visszatérve magához hívatta Hung örmestert, Tao Kant, Ma Csungot és Csiao Tajt. Fogadta tiszteletteljes köszöntésüket, majd így szólt: „Négyötöknek most elmesélem a Liang kontra Lin-ügy teljes történetét. Hozassatok teát, és helyezkedjete el kényelmesen. Ez hosszú történet lesz.”

Valamennyien helyet foglaltak íróasztala előtt. Miközben teájukat kortyolgatták, a bíró széthajtotta a Liang asszonytól kapott iratcsomót. Amikor a megfelelő iratokat kiválogatta, papírnehezéket helyezett rájuk, és hátradőlt karosszékében.

„Gonosz gyilkosságokról és kegyetlen erőszakról szóló hosszú történetet fogtok hallani kezdte elbeszélését. – Gyakran felmerül majd bennetek, miként tűrhet a magasságos ég ilyen kegyetlen igazságtalanságokat. Ami engem illet, én még soha nem olvastam ilyen megrázó történetet.”

Elhallgatott, lassan simogatta szakállát. Hadnagyai várakozással néztek rá. Aztán felegyenesedett a székében. „Az érthetőség kedvéért mondta gyorsan – e bonyolult dokumentumokat két részre osztom. Az első csoporthoz azok az anyagok tartoznak, amelyek megvilágítják a kantoni vizsály keletkezésének és fejlődésének a történetét. A második csoportot az itt, Pu Jangban lejátszódott eseményekkel kapcsolatos iratok alkotják, melyek a Lin Fan és Liang asszony ideérkezését követő időszakot ölelik fel. Igazság szerint az első időszakhoz tartozó események felülvizsgálata nem a mi hatáskörünk. A kantoni helyi bíróság, majd a Kuangtung tartományi bíróság az eljárást ezekben az ügyekben beszüntette, és én nem bírálhatom felül ítéletüket. Mindazonáltal a vizsály első szakasza közvetlenül nem érint bennünket. Mégsem hagyhatjuk figyelmen kívül, mert ez világítja meg az itt lejátszódott események hátterét...

...Ezért tehát az első szakasz összefoglalásával kezdem, elhagyva a jogi-technikai részleteket, neveket és más tényeket, amelyek nem tartoznak szorosan a tárgyhoz. Mintegy ötven évvel ezelőtt élt Kantonban egy Liang nevű gazdag kereskedő. Vele egy utcában lakott egy másik vagyonos kereskedő, neve Lin. A lehető legszorosabb barátságban álltak. Mindketten becsületesek és nagyon szorgalmasak voltak, kiemelkedő üzleti érzéssel megáldottak. Házaik virágoztak, és hajóik még a Perzsa-öbölbe is eljutottak. Liangnak egy fia volt, Liang Hung, és egy lánya, akit Lin barátja egyetlen fiához adott feleségül. Ezt követően az idős Lin úr meghalt. Halálos ágyán még ünnepélyesen megeskette fiát, Lin Fant, hogy örökre ápolni fogja a Lin- és a Liang-ház közötti baráti szálakat...

...Az elkövetkező években azonban kiderült, hogy míg Liang Hung teljesen az apjára ütött, Lin Fan megátalkodott, kegyetlen, kicsinyes, mohó jellemű embernek bizonyult. Liang Hung azt követően, hogy apja visszavonult az üzlettől, folytatta a cég józan kereskedelmi politikáját, Lin Fan viszont különböző kétes és megalapozatlan üzelmekbe bonyolódott a gyors meggazdagodás reményében. Mindez oda vezetett, hogy míg a Liang-ház továbbra is virágzott, Lin Fan fokozatosan elvesztette az apjától örökölt tőke nagyobb részét. Liang Hung mindent megtett barátja megsegítésére, mindig hasznos tanácsot adott, neki, védte őt más kereskedőktől, akik szerződésszegéssel vádolták, és nemegyszer jelentős pénzüsszegeket kölcsönzött neki. Nagylelkűsége azonban csak gyűlöletet és megvetést ébresztett Lin Fanban...

...Liang Hungnak két fia és egy lánya született feleségétől, míg Lin Fan gyermektelen maradt. Az irigységtől Lin Fan Liang Hung iránti haragja mély gyűlöletté változott. Az a meggyőződés alakult ki benne, hogy minden hátrányának és bajának oka és forrása a Liang-házban rejlik. Minél többet segített rajta Liang Hung, annál mélyebbé vált a gyűlölet Lin Fanban. A dolog akkor fordult válságosra, amikor Lin Fan egyszer megpillantotta Liang Hung feleségét, s mélységes szenvedélyre

gyulladt iránta. Egyidejűleg egy kockázatos üzleti vállalkozása kudarcot vallott, és súlyos adósságba keveredett. Miután tisztában volt azzal, hogy Liang asszony erényes hölgy, aki még álmában sem csalná meg férjét, egy gonosz tervet agyalt ki. Ennek segítségével akarta egy csapásra, erőszakkal megszerezni Liang Hung feleségét és vagyonát. Sötét üzelmei során kapcsolatba került a kantoni alvilággal. Tudomására jutott egyszer, hogy Liang Hung az egyik szomszédos városba készül nagy értékű aranyösszeg átvételére. A pénz részben sajátja, de nagyjából három kantoni kereskedőcége volt. Lin banditákat bérelt fel, akik elfogták a hazatérő Liang Hungot a városon kívül. Megölték, és ellopták az aranyat."

Ti bíró komoran hadnagyaira pillantott, majd gyorsan továbbfolytatta: „Az ármányos terv végrehajtásának napján Lin Fan látogatást tett a Liang-birtokon, és kijelentette: egy nagyon sürgős és személyes ügyben találkoznia kell Liang asszonnyal.

Az asszonynak elmondta, hogy férjét megtámadták az úton, és az aranyat ellopták. Állítása szerint Liang Hung megsebesült ugyan, de élete nem forgott veszélyben. Szolgái ideiglenesen az északi külváros egyik elhagyott templomába vitték. Onnan Liang Hung titkos megbeszélésre magához hívatta őt. Liang Hung azt kívánta, hogy a szerencsétlenséget tartsák titokban, amíg felesége és apja – tőkéjük egy részének eladásával – elégséges pénzt tudnak összegyűjteni a három cég számára felvett arany elvesztéséből származó kár megtérítésére. A veszteség nyilvánosságra hozatala ártana mind a saját, mind pedig a megbízói hitelének. Azt állította, hogy Liang Hung kívánságára feleségének vele együtt azonnal a templomba kell sietnie, így együtt megbeszélhetnék a teendőket, és eldöntenék, milyen értékeket kell a lehető legrövidebb időn belül eladni. Liang asszony elhitte a történetet, hiszen az teljes mértékben összhangban állt férjének tiszta jellemével. Azonnal útra kelt Lin Fannal, titokban hagyta el a házat egy hátsó ajtón...

...Amikor az elhagyatott templomhoz érkeztek, Lin Fan nyíltan közölte Liang asszonnyal, hogy a történet csak részben igaz. Tájékoztatta az asszonyt férje haláláról, s megvallotta neki szerelmét. Azt ígérte, hogy gondoskodni fog róla. Liang asszony magánkívül volt a dühtől, és azonnal megpróbált elszökni, hogy feljelentse Lin Fant. A férfi azonban nem engedte el, és az éjszaka során az asszonyt akarata ellenére magáévá tette. Másnap kora reggel Liang asszony egy tüvel sebet ejtett az ujján, és vérével írt bocsánatkérő levelet sógorának a zsebkendőjére. Majd öve segítségével felakasztotta magát az egyik fagerendára. Lin Fan átkutatta a holttestet. Megtalálta a zsebkendőt, amire a következő üzenet volt írva. Ebből merítette ötletét büntetésének leplezésére. Az üzenet így szólt:

»Lin Fan elcsalt erre a magányos, elhagyatott helyre, és megerőszakolt. Ezzel az Ön házát szégyen érte, és az Ön rabszolgája, aki most már nem több, mint egy szerencsétlen özvegy, csak a halálával teheti jóvá bűnét.«

Lin Fan letépte a zsebkendő jobb sarkát, amelyen az üzenet első sora állt, és elégette a vászondarabot. Az üzenetnek »Az Ön házát szégyen érte« mondattal kezdődő részét visszarakta a halott asszony köpenyébe. Ezután Lin Fan visszatért a Liang-birtokra, ahol az öreg Liang urat és feleségét mély gyászban találta fiuk meggyilkolása és az arany elvesztése miatt. Egy járókelő felfedezte Liang Hung holttestét, és jelentette a bűntényt. Lin Fan látszólag osztozott az idős szülők gyászában, és az özvegy után érdeklődött. Válaszából »értesült« az asszony eltűnéséről. Hosszas, színlelt habozás után, úgymond kötelességét teljesítve, elmondta: tudomása szerint Liang asszony szeretőt tart, akivel egy elhagyatott templomban szokott találkozni. Azt sugallta, hogy az asszonyra ezen a találkahelyen bukkanhatnak rá. Az idős Liang asszony a templomba sietett, és felfedezte menyének gerendán függő holttestét. Elolvasta az üzenetet, s ebből azt a következtetést vont le, hogy az asszony, férje haláláról értesülve, hirtelen támadt büntudatában ölte meg magát. Az idős Liang úr képtelen volt elviselni ennyi gyászt, és még aznap este megmérgezte magát."

Ti bíró szünetet tartott, és teát kért Hung örmestertől. Néhány korty után folytatta az elbeszélést: „Ettől kezdve válik az ügy kulcsszereplőjévé az idős Liang asszony, aki most Pu Jangban él. – Így folytatta: – Az öreg Liang úr felesége intelligens és nagyon energikus asszony volt, aki mindig aktív szerepet játszott férje családjának ügyeiben. Ismerve megboldogult menyének erényességét, gonosztettre gyanakodott. Kiadta a megfelelő utasításokat a Liang-tőke egy részének eladására, hogy a három céget ért veszteséget megtérítsék. Bizalmas háziinasát pedig elküldte az elhagyatott

templom kivizsgálására. Liang asszony az üzenetet írva zsebkendőjét párnájára terítette, amelynek huzata kissé véres lett. Ezekből a halvány nyomokból olvashatóvá vált az üzenet első sora is. Az inas jelentéséből Liang asszony számára világossá vált, hogy Lin Fan nemcsak megerőszkolta Liang Hung feleségét, de ő rendezte meg a gyilkosságot is. Ez nyilvánvaló volt abból, hogy ő már akkor közölte vele Liang Hung halálát, még mielőtt a holttestet megtalálták volna...

...Liang asszony vádat emelt Lin Fan ellen ebben a kettős bűnügyben a kantoni bíróság előtt. Lin Fan ekkor, gonosztette révén, jelentős arany mennyiséghez jutott. Megvesztegette a helyi hivatalnokokat, "és tanúkat szerzett, akik készek voltak hamis tanúvallomásra. Még egy elzúllott fiatalembert is lefizetett, aki tanúsította, hogy az elhunyt Liang asszony szeretője volt. Az eljárást beszüntették."

Ma Csung kérdésre nyitotta száját, de Ti bíró felemelt keze belefojtotta a szót. A történet így folytatódott: „Ugyanebben az időben Lin Fan felesége, aki Liang Hung nővére volt, eltűnt, és sehol nem akadtak nyomára. Férje mélységes aggodalmat színlelt, de a közvélemény őt gyanúsította az asszony titkos megölésével és holttestének elrejtésével. Lin Fan ugyanis gyűlölte a Liang család minden tagját, beleértve feleségét is, aki nem szült neki gyereket.

Ezek azok az adatok, amelyeket a Liang asszonytól kapott iratok első csoportja tartalmaz. Ezek húsz évvel ezelőtti keltezésűek. Most pedig rátérek a viszály további fejleményeire. A Liang családból immáron csak az idős hölgy, két fiúunokája és a lányunokája maradt. Bár a tőkájük mintegy egytizedére csökkent azáltal, hogy jótétet fizettek a három kereskedőcégnek, a ház hírneve sértetlen maradt, és a cég különböző alvállalatai tovább virágoztak. Liang asszony hozzáértő irányítása alatt a fővállalat is gyorsan kiheverte a veszteségeket, és a család újra virágzásnak indult...

...Ez idő tájt Lin Fan, aki állandóan arra törekedett, hogy gonoszul szerzett vagyonát növelje, egy hatalmas csempészszervezetet hozott létre. Tevékenysége a helyi hatóságokban is gyanút keltett. Lin Fan tisztában volt azzal, hogy a csempészség olyan bűncselekmény, amely nem tartozik a helyi hatóságok hatáskörébe. Ebben az ügyben a tartományi bíróság illetékes vádemelésre, ahol viszont befolyása nem volt. Kigondolt hát egy másik gonosz tervet, amely egyrészt a hatóságok figyelmének elterelésére, másrészt a Liang-ház tönkretételére irányult...

...Megvesztegette a kikötő felügyelőjét, és titokban néhány csempészett áruval megrakott ládát juttatott a Liang-céghez tartozó két dzsunka rakományá közé. Aztán egy általa fölbérelt férfival feljelentette Liang asszonyt. A végzetes bizonyítékot minden kétséget kizáróan megtalálták, s így a Liang-cégnek és alvállalatainak minden vagyonát elkobozta a kormány. Liang asszony ismét vádat emelt Lin Fan ellen, de az eljárást először a helyi, majd azt követően a tartományi bíróság is felfüggesztette...

...Liang asszony rájött, hogy Lin Fan nem nyugszik, amíg egész családját ki nem irtja. Ezért a városon kívül, egy birtokon keresett menedéket, amely az egyik unokatestvéréé volt. Ez a birtok egy lerombolt erődítmény közelében feküdt. Az egyik régi bástya még mindig állt, a birtokos gabonatarolónak használta. Az özvegy szerint ez a bástya kellő védelmet nyújthatott arra az esetre, ha Lin Fan banditákat bérelne fel megtámadásukra, s ezért felkészült minden váratlan eseményre...

...Néhány hónappal később Lin Fan tényleg küldött néhány gazfickót, hogy rombolják le a birtokot és öljk meg lakóit. Liang asszony három unokájával, az idős háziinassal és hat megbízható szolgálóval azonban elbarikádozta magát a kőbástya falai mögött, ahová vizet és élelmiszert raktároztak el. A banditák megpróbálták betörni az ajtót, de az erős vaskapu kiállta az ostromot. Ezután száraz fából égő fáklyákat készítettek, és bedobták a rácsozott ablakokon."

A bíró egy kis szünetet tartott. Ma Csung hatalmas öklével térdére csapott. Hung őrmester dühösen rántott egyet bajszán.

„A bástyában tartózkodók már közel álltak a füstmérgezéshez – folytatta a történetet Ti bíró –, ezért mindenképpen el kellett hagyniuk az épületet. Liang asszony fiatalabb fiúunokáját, lányunokáját, az öreg háziinast és a hat szolgálót a banditák felkoncolták. Az általános zűrzavarban azonban az asszonynak sikerült megszöknie idősebb fiúunokájával, Liang Ko-fával...

...A banditák vezére azt jelentette Lin Fannak, hogy mindenkit megöltek, s ő úgy hitte, hogy az egész Liang-házzal végzett. A kilencszeres gyilkosság nagy felháborodást keltett Kantonban, és

egyes kereskedők, akik ismerték a két család közötti viszályt, gyanították, hogy ezért a rettenetes büntetért Lin Fant terheli a felelősség. Lin Fan akkorra már a város egyik leggazdagabb kereskedője lett, senki sem mert szembeszállni vele. Ő meg ráadásul úgy tett, mintha az ügy rendkívüli mértékben lesújtana, és jelentős pénzjutalmat tűzött ki annak, aki a banditák hollétéről tájékoztatást ad. A banditák vezére titkos megállapodást kötött Lin Fannal, amelynek értelmében négy emberét feláldozta. Letartóztatták, bűnösnek nyilvánították, majd nagy csinnadratta és hűhó közepette lefejezték őket.

Liang asszony és unokája, Liang Ko-fa egy távoli rokonnál talált menedéket Kantonban. Egy ideig nála rejtőztek, más nevet vettek fel. Az idős hölgynek sikerült bizonyítékot is szereznie Lin Fan ellen. Egy bizonyos napon, öt évvel ezelőtt elhagyta rejtkehelyét, és vádat emelt Lin Fan ellen a kilencszeres gyilkosság ügyében. Ez a büntett olyan nagy port kavart fel, hogy a helyi magisztrátus habozott Lin Fant védelmébe venni; a közvélemény is ellene fordult. Lin Fannak hatalmas pénzébe került, míg sikerült elérnie, hogy az eljárást ez alkalommal is beszüntessék. Mégis bölcsebbnek látta, ha néhány évre eltűnik, különösen azért, mert egy új tartományi kormányzót neveztek ki, aki híres volt megvesztegethetetlenségéről. Ügyeit egy megbízható szolgálóra hagyta, néhány inast és ágyast három nagy folyami dzsunkára ültetett, és titokban elhagyta a várost. Liang asszonynak három évébe került, míg kiderítette, hová menekült.

Amint felfedezte Lin Fan Pu Jang-i rejtkehelyét, úgy döntött, hogy követi, és megpróbál bosszút állni. Unokája, Liang Ko-fa elkísérte őt. Nincs-e megírva, hogy a fiú nem élhet egyazon égbolt alatt apja gyilkosával? Nagyanya és unokája két évvel ezelőtt érkezett a városba."

Ti bíró itt ismét szünetet tartott, és megivott még egy csésze teát. Aztán folytatta az elbeszélést: „Most értünk el a történet második részéhez. Ez tartalmazza azt a vádat, amelyet Liang asszony emelt két évvel ezelőtt ezen a bíróságon. Ebben az iratban – mondta a bíró az előtte fekvő dokumentumtekercsre koppintva – Liang asszony unokájának elrablásával vádolja ellenségét. Azt állítja, hogy közvetlenül ideérkezésük után Liang Ko-fa érdeklődött Lin tevékenységéről. Unokája szerint elégséges bizonyítékra lelt, hogy vádat emelhessenek Lin Fan ellen. Sajnos ez idő tájt felfedezéséről semmi többet nem mondott nagyanyjának. Az asszony véleménye szerint Lin Fan akkor fogta el unokáját, amikor a Lin-birtok közelében érdeklődött. A vádemeléshez viszont újra fel kellett elevenítenie a két család közötti régi viszály történetét. Az asszony nem tudta ténylegesen bizonyítani Lin szerepét unokájának eltűnésében. Ezért aztán senki sem tehet szemrehányást" elődömnök, Feng bírónak, amiért beszüntette az eljárást.

Most pedig elmondom nektek, milyen lépéseket tervezek az ügyben. A Pu Je és Csin Hua közötti hosszú úton hordszékemben ülve végiggondoltam az egész ügyet. Meggyőződésem, hogy Lin Fan bűnös tevékenységet folytat itt Pu Jangban. Ez az elméletem Tao Kan jelentésének néhány adatára épül. Először is azt kérdeztem magamtól, vajon miért választotta ezt a kis Pu Jang-i körzetet menedékhelyéül? Egy olyan vagyonos és befolyásos ember, mint ő, nyilvánvalóan egy nagyobb várost, akár a fővárost részesítette volna előnyben, ahol észrevétlenül járhatna-kelhetne, ugyanakkor minden kényelemben és élvezetben része lehetne. Felidézve azonban kapcsolatát a csempészettel, és szem előtt tartva mohó természetét, arra a következtetésre jutottam, hogy azért esett a választása erre a városra, mert a sócsempészetre rendkívül kedvező helyen fekszik."

Tao Kan arcán megértés villant át. Elgondolkodva bólintott, miközben a bíró folytatta: „A mi dicsőséges Han-dinasztiánk óta a só a császári kormány monopóliuma. Pu Jang a csatorna mellett fekszik, és nincs messze a tengerparti sólepárló helyektől. Lin Fan tehát azért döntött Pu Jang mellett, mert sócsempészettel is növelni kívánta vagyonát. Ez teljesen megfelel kicsinyes, mohó jellemének. Inkább a magányos, de haszonnal járó száműzetést választotta, mintsem a fővárosbeli kényelmes, ám költséges életet.

Tao Kan jelentése megerősítette gyanúmat. Lin Fan azért választotta a zsilip közelében, azon az elhagyatott környéken lévő öreg épületet, mert fekvése rendkívül kedvező a titkos sószállításokhoz. A tervéhez tartozik az a földterület is, amelyet a városfalon kívüli részen vásárolt. Nem kis időbe telik, ha valaki gyalog akar eljutni a Lin-birtokig, mivel kerülni kell tennie az északi városkapun keresztül. De ha megnézik a város térképét, láthatjátok, hogy vízen a távolság nagyon is rövid. Igaz, a zsilipen elhelyezett súlyos vasrácsok miatt a csónakok nem kelhetnek át itt, de kisebb

csomagokat könnyen át lehet rakodni egyik csónakból a másikba a vasrácsra keresztül is. A csatorna biztosítja, hogy dzsunkáin odaszállítsa a sőt, ahová neki tetszik. Mostanra sajnos már nyilvánvalóan felfüggesztette csempésztevékenységét, és hazakészülőben van. Kétlem, hogy bizonyítékra bukkanhatnánk ellene. Illegális kereskedelmi tevékenységének minden nyomát megsemmisíthette már."

Hung őrmester közbeszólt: „Nyilvánvalónak látszik, méltóságos uram, hogy a fiú a csempésztevékenységgel kapcsolatban fedezett fel valamilyen bizonyítékot, és ebből az irányból kívánt támadást intézni Lin ellen. Nem indíthatnánk még egy alapos nyomozást Liang Ko-fa után? Lin Fan esetleg bebörtönözve tartja?!”

Ti bíró megrázta fejét. „Attól tartok – mondta komoran –, hogy a fiatalember már nincs az élők között. Lin Fan könnyörtelensége nem ismer határt, mint azt Tao Kan is jól tudhatja. Azon a bizonyos napon Liang asszony ügynökének vélte hadnagyunkat, akit csak egy szerencsés véletlen mentett meg attól, hogy a helyszínen meggyilkolják. Lin Fan megölte Liang Ko-fát, én legalábbis ettől tartok.”

„Így sajnos nagyon kevés remény marad elfogására – jegyezte meg az őrmester. – Gyakorlatilag lehetetlen lesz bizonyítékot szerezni a gyilkosságra, hiszen már két év telt el azóta.”

„Ez sajnos igaz – válaszolt Ti bíró. – Éppen ezért a következő akcióttervet határoztam el. Lin Fan egyedüli ellenfelének Liang asszonyt tartja, s pontosan tudja, milyen ellenlépésekkel hiúsítsa meg az asszony terveit. Eddig még egyetlen hibát sem követett el. Én viszont most értésére adom, hogy mostantól kezdve velem is számolnia kell. Rá fogok ijeszteni, addig gyötröm és préselem, amíg valamilyen elkeseredett lépésre nem szánja el magát. Akkor aztán támadhatunk. Most pedig hallgassátok figyelmesen az utasításaimat...”

...Először: ma délután az őrmester elviszi névjegyemet Lin úrhoz, és bejelenti, hogy holnap nem hivatalos udvariassági látogatást teszek nála. Ez alkalommal sejtetem vele, hogy egy bizonyos bünténnyel gyanúsítom őt, s megtiltom neki a város elhagyását.

Másodszor: Tao Kan kideríti, hogy ki a tulajdonosa a Lin-birtok melletti földterületnek. Aztán közli a tulajdonossal a bíróság parancsát: takarítsa el az ottani romhalmazt, miután az banditák búvóhelyéül szolgál. A munkálatok költségeinek a felét a körzeti adminisztráció fedezi. Tao Kan, te bérled majd fel a munkásokat, és gondoskods az arról, hogy holnap reggel a te felügyeletteddel, két csendbiztos közreműködésével elkezdődjék a munka...

Harmadszor: Hung őrmester a Lin-birtokon tett látogatás után egyenesen a helyőrség parancsnokságára megy, és átadja a parancsnoknak az írásos utasításomat. Ebben elrendelem, hogy a város négy kapujánál az örök valamilyen indokkal tartóztassanak fel minden kantonit, aki belép a városba vagy távozik innen. Néhány katonával éjjel-nappal őriztetni fogom a zsilipet is.”

Kezeit dörzsölve, elégedetten foglalta össze mondanivalóját: „Azt hiszem, Lin Fannak lesz min töprengenie! Van más javaslatotok is?”

Csiao Taj mosolyogva jegyezte meg: „Kezdhethénk valamit azzal a birtokkal is! Mi lenne, ha holnap kimennék arra az állami földterületre, amely a városfalon kívül terül el, szemben Lin Fan birtokával? Felverhetnék ott egy katonai sátrat, és eltölthetnek két-három napot, horgászhatnék a csatornában. Ezalatt megfigyelés alatt tarthatnám a zsilipet is és a birtokot is, s mindezt olyan feltűnően, hogy a birtokon tartózkodóknak okvetlenül szemet szúrjon. Kémtevékenységemet természetesen jelentenék Lin Fannak, és ez még jobban aggasztaná!”

„Nagyszerű ötlet! – kiáltott fel a bíró. Tao Kanhoz fordult, aki elgondolkodva húzogatta az arcán meredező hosszú szőrszálakat. – Van valami javaslatod, Tao Kan?”

„Lin Fan veszélyes ember – jegyezte meg Tao. – Ha rájön, hogy kutyaszorítóba került, egykönnyen kitervelheti Liang asszony meggyilkolását. Ha vádlója halott lesz, összeomlik az ellene indított eljárás is. Azt javaslom, hogy biztosítsunk őrséget az asszony számára. A házában tett látogatáskor megfigyeltem, hogy a szemközti selyemüzlet elhagyatott. Méltóságos uram odaküldhetné Ma Csungot és néhány csendbiztost, nehogy valami baja essék az öreg hölgynek.”

Ti bíró ezen elgondolkodott egy ideig, majd így válaszolt: „Nos, igaz ugyan, hogy Lin Fan mind ez ideig nem kísérelt meg támadást Liang asszony ellen itt, Pu Jangban. De jobb, ha nem bízunk semmit a véletlenre. Ma Csung, holnap ott a helyed!”

Utolsó intézkedésként egy köriratot küldök a várostól északi és déli irányban elhelyezkedő valamennyi csatorna menti katonai őrhelyre, azt kérve, hogy a Lin-cég jelét viselő dzsunkákat tartóztassák fel és kutassák át csempészés gyanúja miatt."

Hung őrmester elmosolyodott: „Nos, néhány nap múlva Lin Fan valóban úgy érzi majd magát, mint az a közmondásbeli hangya, amelyik a forró serpenyő közepébe pottyant."

Ti bíró bólintott. „Amikor tudomást szerez ezekről az intézkedésekről, csapdában érzi magát. Itt messze van Kantontól, ahol igazi hatalma van, s mi több, elküldte a legfőbb cinkosait is. Ráadásul fogalma sincs róla, hogy a legkisebb bizonyítékom sincs ellene. Nyilván felteszi majd magának a kérdést. Vajon nem Liang asszony hozott a tudomásomra olyan tényeket, amelyekről ő nem tud? Netán én jöttem rá csempésztevékenységére? Esetleg kantoni kollégámtól kaptam újabb, ellene szóló információkat? Bízom benne: ezek a kételyek olyannyira aggasztani fogják, hogy elhamarkodott lépésre szánja magát, amit kihasználhatunk ellene. Bevallom, kicsi az esélyünk. De ez az egyetlen lehetőségünk!"

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

*A bíró látogatást tesz a kantoni úriembernél;
váratlanul két fiatal hölgy érkezik a bíró
házába.*

Másnap, a bíróság déli ülése után, Ti bíró kék hétköznapi ruhába öltözött, fejére kis fekete sapkát tett. Ezt követően hordszéken a Lin-birtokra távozott, mindössze két csendbiztos kísérte. Amikor a hatalmas első kapuhoz érkezett, Ti bíró felemelte a hordszék függönyét, s tucatnyi munkást látott, akik a fal bal oldalán lévő romokat takarították. A munkára felügyelő Tao Kan egy téglarakáson üldögélt a kapun lévő kémlelőlyuk teljes látószögében, és rendkívül elégedettnek látszott. Amint a csendbiztosok bekopogtattak, a Lin-birtok kétszárnyú ajtaja kitárult, és Ti bíró hordszékét bevitték a főudvarra. A bíró kiszállt, és egy magas, szikár, imponáló külsejű férfit látott várakozni a lépcső alján, amely a fogadóterembe vezetett. Egy zömök, széles vállú férfin kívül, akit Ti bíró háziinasnak vélt, más szolga nem volt látható. A magas férfi mélyen meghajolt, és halk, érzelemmentes hangon így szólt: „Az Ön előtt álló személy Lin kereskedő, neve Fan. Méltóságos uram rendkívül megtisztel engem, ha belép szegény hajlékomba.”

Fellépkedtek a lépcsőkön, és egy egyszerűen, de elegánsan berendezett tágas terembe jutottak. Faragott ébenfa karosszékekben foglaltak helyet. Az inas teát és kantoni édességeket szolgáltat fel. A szokásos udvariassági fordulatok hangzottak el. Lin Fan folyékonyan beszélt az északi nyelvet, de a kantoni dialektus átütött kiejtésén. Beszélgetés közben Ti bíró feltűnés nélkül szemügyre vette házigazdáját. Ötven év körülnek tűnt. Arca hosszúkas, sovány volt, vékonyka bajusszal és őszülő kecskeszakállal. Ti bíróra különösen a szeme gyakorolt mély benyomást. Pillantása különösnek, merevnek tűnt, és úgy látszott, mintha követné a fejének mozgását. Ha nem lennének ezek a szemek – töprengett magában a bíró –, ki hinné el, hogy ez a méltóságteljes, udvarias úriember legalább egy tucat gonosz gyilkosságért felelős.

Lin Fan komoly, egyszerűséget sugárzó sötét ruhát viselt; a kantoniak kedvelt fekete damasztkabátját, fején hétköznapi fekete selyemsapkát.

„Látogatásom kifejezetten nem hivatalos jellegű – kezdte Ti bíró. – Szeretnék véleményt cserélni önrel, teljesen kötetlenül, egy bizonyos kérdérről.”

Lin Fan mélyen meghajolt, és halk, monoton hangján így szólt: „Ez a tudatlan személy csak egy kis kereskedő, de egész lényével, fenntartások nélkül méltóságos uram rendelkezésére áll.”

„Néhány nappal ezelőtt – folytatta a bíró egy idős kantoni hölgy, akit Liangnak hívnak, megjelent a bíróságon, és elmondott egy hosszú, összefüggéstelen történetet, mindenféle büntettekéről, amelyeket – állítása szerint – ön követett el ellene. Nem tudtam teljesen felfogni, miről is van szó. A későbbiekben az egyik munkatársam közölte velem, hogy a hölgy elméje megháborodott. Hagyott ugyan nálam egy köteg ügyiratot, de ezek elolvasására nem vettem a fáradságot. Úgysem lehet azokban más, mint szegény, elborult elméjének zavaros szüleményei. Sajnos a törvény szerint legalább egy formális kihallgatást kell tartanom; anélkül az eljárást nem szüntethetem meg. Ezért döntöttem úgy, hogy baráti látogatást teszek itt, és nem hivatalosan megvitatom önrel, miként lehetne befejezni ezt az ügyet. Valahogy az idős hölgyet is le kellene csillapítani, s a mi időnket sem kellene hiábavalóságokra pazarolni.

Bizonyára megérti, hogy ez részemről teljesen szabályellenes eljárás. De az idős hölgy elméje annyira zavaros, ön pedig egy minden kétséget kizáróan jeles férfi, ezért úgy éreztem, hogy ebben az esetben kivételt tehetek.”

Lin Fan felkelt karosszékéből, és köszönete jeleként mélyen meghajolt a bíró előtt. Aztán visszaült, lassan megrázta a fejét, és így szólt:

„Nagyon-nagyon szomorú történet ez. Néhai atyám a legjobb barátja volt Liang asszony megboldogult férjének. Én hosszú éveken át erőmet nem kímélve próbáltam fenntartani és erősíteni a két ház közötti hagyományos barátság szálait, bár ez időnként nagyon kellemetlen feladatnak bizonyult. Tudatnom kell Méltóságoddal, hogy míg az én ügyeim jól alakultak, addig a Liang-ház folyamatosan hanyatlott. Ez részben számos balszerencsés eseménynek és szerencsétlenségnek volt köszönhető, amelyeket nem lehetett elhárítani, részben viszont abból adódott, hogy Liang Hung,

apám barátjának a fia nem rendelkezett jó üzleti érzéssel. Időről időre segítettem rajtuk, de az ég nyilvánvalóan ellenük fordult. Liang Hungot rablók ölték meg, az idős hölgy maga vette át a birtok irányítását. Döntéseiben azonban, sajnálatos módon, nagyokat tévedett, és súlyos veszteségek érték. A hitelezők kemény nyomásától kényszerítve különböző csempészbándákkal lépett kapcsolatba. Minderre fény derült, és a család teljes vagyonát elkobozták. Ezután az idős hölgy vidékre vonult vissza. Ottani birtokukat egy haramiákból álló banda felgyújtotta, két unokáját és néhány szolgáját meggyilkolták. Bár a csempészési ügy nyilvánosságra jutása után kapcsolatainkat meg kellett szakítanom, a hozzánk oly közel álló családot ért baj feletti haragot alig tudtam elviselni. Nagy összegű pénzzutalmat tűztem ki. A gyilkosokat az igazságszolgáltatás elé állíthattam, ami nagy elégtételt jelentett számomra. Ezekről a sorscsapásokról Liang asszony elméje megháborodott. Minden bajért engem okolt, ez lett a rögeszméje."

„A gondolat is felháborító! – vágott közbe Ti bíró. – Hiszen maga volt a legjobb barátja!"

Lin Fan lassan bólintott, és felsóhajtott: „Ez így van! Méltóságod bizonyára megéri, mennyire nyomasztott engem az egész ügy. Az idős hölgy üldözött, vádaskodott, és minden lehetséges eszközzel megpróbálta ellenem fordítani az embereket. Bizalmasan bevallhatom Méltóságodnak, hogy főként Liang asszony üzelmei miatt hagytam el Kantont néhány éve. Bizonyára megéri helyzetemet. Nem vehettem igénybe a törvény védelmét a hölgy ellenem felhozott hamis vádjai ügyében, hiszen annak a háznak volt a feje, amelyhez a házasság szálaival kötődtem. Másrészt válasz nélkül sem hagyhattam a vádakát, mert ez súlyosan ártott volna kantoni tekintélyemnek. Itt, Pu Jangban pihenőhelyre lehetek – legalábbis ezt reméltem –, de ide is követett engem. Itt meg unokájának az elrablásával vádolt meg. Öccsellenciája Feng bíró azonnal megszüntette a vizsgálatot. Feltételezem, hogy Liang asszony most ugyanezzel a váddal fordult önhöz is?"

Ti bíró nem válaszolt rögtön a kérdésre, néhány kortyot ivott a teából, és megízlelte az inas által felkínált édességeket. Aztán így szólt: „A lehető legnagyobb sajnálatomra nem zárhatom le a vizsgálatot ebben a kényes ügyben. Végtelenül sajnálom, ha kényelmetlenséget okozok, de megfelelő időben be kell rendelnem önt a bíróságra, hogy meghallgassam védekezését. Természetesen mindez pusztán formalitás. Az eljárást akkor majd minden bizonnyal megszüntethetem."

Lin Fan bólintott. Kíváncsi tekintete mereven Ti bíróra szegeződött. „Mikor tervezi Méltóságod a kihallgatásokat ebben az ügyben?"

Ti bíró egy ideig oldalszakállát simogatta, majd így válaszolt: „Nehéz lenne ezt most megmondani. Számos egyéb ügyem is függőben van még, és az elődöm néhány apró hibát vétett az adminisztratív ügyekben. Továbbá – a látszat kedvéért – a főírnokomnak majd tanulmányoznia kell a Liang asszony által átadott iratokat, s erről egy összefoglalót kell készítenie számomra. Éppen ezért nem mondhatok határozott időpontot. De egészen nyugodt lehet, mindent megteszek, ami csak tőlem telik!"

„Végtelenül hálás leszek – mondta Lin Fan. Néhány rendkívül fontos ügy miatt Kantonba kell mennem. Indulásomat holnapra terveztem; inasom marad itt megbízottamként. Szerény hajlékom küszöbönálló elutazásom miatt ilyen kihalt, és ez az oka a szegényes vendéglátásnak is. Mindezt szíves elnézését kérem. Legtöbb szolgám ugyanis már egy héttel ezelőtt távozott."

„Megismétlem – mondta Ti bíró –, minden tőlem telhetőt elkövetek az ügy lehető leggyorsabb megoldásáért. Bevallom, mélységes sajnálatomra szolgál, hogy kénytelen elhagyni minket. Rendkívül megtisztelő körzetünkre nézve, hogy egy ilyen kiváló személyiség – birodalmunk híres déli részéről – körünkben tartózkodik. Hiszen olyan kevés luxust és élvezetet kínálhatunk ahhoz képest, amihez ön Kanton városában hozzászokott! Fel is merült bennem, vajon mi késztetett egy ilyen jeles férfiút arra, hogy időleges visszavonulásra a mi Pu Jangunkat válassza?"

„Erre nagyon egyszerű a magyarázat – válaszolt Lin Fan. – Megboldogult édesapám rendkívül aktív ember volt. Dzsunkáinkon állandóan le-föl hajózott a csatornán, így ellenőrizte cégünk különböző alvállalatait. Pu Jangot mélységesen megszerette a gyönyörű környék miatt, és úgy döntött, hogy visszavonulása után épít itt egy villát. Sajnos azonban az ég ereje teljében elragadta őt, és nem tudta megvalósítani a tervét. Gyermeki kötelességemnek éreztem, hogy gondoskodjam egy Pu Jang-i birtokról a Lin-ház számára."

„A gyermeki alázat rendkívül ügyelemre méltó megnyilvánulása!” – jegyezte meg Ti bíró.

„Lehetséges – folytatta Lin Fan –, hogy a későbbiekben ezt az épületet apámnak szentelt emlékcsernek alakítom át. Az épület ugyan öreg, de jól megépített. Amennyire szerény anyagi lehetőségeimtől tellett, felújítottam néhány dolgot. Megtisztelne méltóságos uram, ha körülvezethetném szerény hajlékomban!”

Ti bíró egyetértésével a házigazda átvezette a második udvaron keresztül egy másik fogadóterembe, amely még az elsőnél is nagyobb volt. A bírónak feltűnt, hogy a padlót borító vastag szőnyeget külön ebbe a terembe csináltatták. Az oszlopokat és a gerendákat díszesen faragták, gyöngyházberakásokkal. A bútort az illatozó szantálfából készült, az ablakkeretekhez pedig nem papír vagy selyem feszült, hanem kis kagylómozaikok tapadtak, amiktől az egész csarnokban lágy, áttetsző fény derengett. A többi helyiség ugyanilyen előkelő luxussal volt berendezve. Amikor visszaértek a hátsó udvarba, Lin Fan elmosolyodott, és így szólt: „Miután házam asszonynepe is eltávozott már, még a családi lakrészeket is megmutathatom önnek.”

Ti bíró udvariasan elhárította a meghívást, de a házigazda unszolására minden szobát meg kellett néznie. Lin Fan azt akarja bizonyítani ébredt rá Ti bíró –, hogy nincs semmi rejtegetnivalója a háznál. Visszatértek a csarnokba. Ti bíró ivott még egy csésze teát, és általánosságokról beszélgetett házigazdájával. Kiderült, hogy a Lin-cég a fővárosban bankárként is tevékenykedik, néhány nagyon magas pozíciójú személy megbízásából. A cégnek alvállalatai működnek a birodalom szinte valamennyi fontosabb városában.

Végül Ti bíró eltávozott. Lin Fan szertartásosan kikísérte hordszékéig. A hordszékbe szálló bíró még egyszer visszafordult, és ismételten biztosította Lin Fant, hogy minden tőle telhető eszközzel, amilyen gyorsan csak lehet, igyekszik lezárni Liang asszony ügyét.

A bíróságra visszatérve dolgozószobájába ment. Asztala mellett állva szórakozottan végiglapozgatta az iratokat, amelyeket távollétében a főírnök helyezett oda. Ám gondolatai egyre a Lin Fannál tett látogatás körül forogtak. Felismerte: rendkívül veszélyes ellenféllel áll szemben, aki hatalmas erőforrásokkal rendelkezik. Kételyei támadtak, vajon Lin Fan beleesik-e a neki állított csapdába. A gondolataiba merült bíró a háziinas beléptére figyelt fel. „Mi készítetted arra, hogy az irodába gyere? – kérdezte. Remélem, otthon minden rendben van?”

Az inas zavartnak tűnt, és láthatóan nem tudta, mivel is kezdje.

„Nos, barátom, beszélj csak!” – szólt a bíró türelmetlenül.

Az inas így szólt: „Néhány pillanattal ezelőtt, méltóságos uram, két lefüggönyözött hordszék érkezett a harmadik udvarba. Az elsőben egy idősebb asszony ül, aki arról tájékoztatott, hogy Méltóságod parancsára két ifjú hölgyet szállított ide. További magyarázattal nem szolgált. Miután Méltóságod Első Felesége most pihen, nem merészeltem zavarni őt. Beszéltem a Második és a Harmadik Feleségével, de ők azt mondták, hogy nem kaptak semmilyen utasítást öntől. Ezért vettem a bátorságot, hogy idejőjtek és jelentést tegyek.”

Ti bíró láthatóan megörült a hírnék: „A két ifjú hölgyet a negyedik udvarban helyezték el. Egy-egy cselédet jelöljtek ki mindegyiküknek. Add át köszönetemet annak az asszonynak, aki idehozta őket, aztán bocsásd útjára. Később, a délután folyamán magam intézkedem a továbbiakról.”

Az inas arcán megkönnyebbülés suhant át, mélyen meghajolt és eltávozott.

A bíró a délutánt a főírnökkel és az irattár vezetőjével töltötte. Egy örökségmegosztásra vonatkozó bonyolult polgári keresetre próbáltak megoldást találni. Meglehetősen későn ért haza családi lakrészébe. Egyenesen Első Feleségének lakosztályába ment. A hölgy éppen a háztartási számlákat ellenőrizte az inassal. Férjét megpillantva gyorsan felállt. Ti bíró elbocsátotta az inast, majd helyet foglalt a négyszögletes asztalkánál. Intésével feleségét is helyre kényszerítette. A bíró érdeklődött, vajon gyermekei jól haladnak-e tanulmányaikban tanítójukkal, amire felesége udvariasan válaszolt; az asszony tekintetét lesütötte, s ebből a bíró tudta, hogy valamivel elégedetlen. Egy idő után így szólt: „Kétségtelenül hallottál már arról, hogy ma délután két ifjú hölgy érkezett ide.”

„Kötelességemnek tartottam – válaszolta az asszony színtelen hangon –, hogy ellátogassak a negyedik udvarba, és személyesen győződjek meg arról, ellátták-e őket minden szükségessel.

Őszirózsát és Krizantémot jelöltem ki cselédnek hozzájuk. Uram bizonyára tudja, hogy az utóbbi nagyszerű szakács is."

Ti bíró egyetértése jelül bólintott. Felesége folytatta: „A negyedik udvarban tett látogatás után elgondolkodtam. Vajon nem adhattam volna-e jobb tanácsot uramnak? Bárcsak előzetesen megismertetett volna azzal a szándékával, hogy gyarapítja házának népét. Ó, ha megbízott volna a megfelelő személyek kiválasztásával!"

Ti bíró szemöldöke felemelkedett. „Nagyon bosszant, hogy nem értesz egyet a választással" – mondta.

„Soha nem engedném meg magamnak, hogy helytelenítsem a döntését – mondta az Első Feleség hűvösen. – Mindenekelőtt háza harmonikus légkörének megőrzésére gondolok. Szembetűnő az újonnan érkezettek és a ház többi hölgyei közötti különbség. Aggaszt a képzettségben és az ízlésben mutatkozó eltérés, vajon nem zavarják-e meg az ön házában uralkodó kellemes légkört?"

A bíró felállt, és kurtán így rendelkezett:

„Ebben az esetben a te kötelességed világos. Te fogsz gondoskodni arról, hogy ez a különbség, amelynek meglétét elismerem, a lehető legrövidebb idő alatt eltűnjék. Személyesen fogod oktatni a két ifjú hölgyet. Tanítsd meg őket a hímzésre és más olyan művészetekre, amelyekhez az itteni hölgyek értenek, beleértve az írástudományt is. Ismétlem, teljes mértékben egyetértek veled. Ezért döntöttem úgy, hogy egyelőre kizárólag veled érintkezzenek. Az előmenetelükről folyamatosan tájékozódni fogok!"

Látva, hogy ura távozni készül, az Első Feleség szintén felállt: „Az ön előtt álló személynek kötelessége felhívni Ura figyelmét arra a tényre, hogy jelenlegi jövedelmünkől aligha tudjuk fedezni a megnőtt háztartáshoz szükséges költségeket." A bíró egy ezüstrudat vett elő köntöse ujjából, és az asztalra tette. „Ebből az ezüsből vásároljátok meg a ruháikhoz szükséges anyagokat. A háznépem növekedéséből származó költségeket is ebből fizessétek!"

Felesége mélyen meghajolt, és Ti bíró elhagyta a szobát. Mélyet sóhajtott, ráébredt, hogy a nehézségek csak most kezdődnek. A kanyargós folyosókon keresztül a negyedik udvarba ment, ahol Barack és Kék Jáde csodálkozva ismerkedett új környezetével. Letérdeltek előtte, és megköszönték kegyét. Ti bíró utasítására felálltak. Barack tisztelettel, két kézzel egy lepecsételt borítékot nyújtott át neki. A borítékban egy elismervény lapult a két lány korábbi tulajdonosától, Lo magisztrátus inasának udvarias levelével együtt.

Ti bíró a levelet köpenye ujjába rejtette, az elismervényt visszaadta Baracknak. Utasította a lányt, hogy gondosan őrizze meg az iratot arra az esetre, ha volt tulajdonosuk a jövőben előállna valamilyen követeléssel. Aztán így szólt: „Első Feleségem személyesen fog róla gondoskodni, hogy mindenetek meglegyen. Mindenre megtanít benneteket, ami a háztartásunkkal kapcsolatos. Új ruháitok számára anyagot fog vásárolni. Amíg ezek elkészülnek, ebben az udvarban maradtok tíz-egynéhány napra."

Néhány kedves mondat után visszatért dolgozószobájába, és utasította szolgálait, hogy készítsék elő díványát éjszakára. Az alvásig azonban sok idő volt még hátra: Kételyek mardosták, és azt kérdezte magától, vajon nem markol-e túl sokat. Lin Fan gazdag és nagy befolyású ember, veszélyes és kegyetlen ellenfél. A bírót mélyen felkavarta az az elidegenedés is, ami hirtelen közte és Első Felesége között támadt. Ez idáig harmonikus családi élete békés kikötő volt, ahová a hivatali kötelesség súlyos gondjai után vagy egy nehéz büntény megfejtése közben visszavonulhatott. A nyomasztó gondok egészen a második éjjeli őrzőjáratig ébren tartották.

TIZENHATODIK FEJEZET

*Egy gazdag kereskedő a fogadócsarnokban
leázik; Ti bíró jövendőmondónak álcázza
magát, és elhagyja a házát.*

Az elkövetkező két napon nem történtek újabb fejlemények a Liang kontra Lin ügyben. Ti bíró hadnagyai rendszeresen jelentést tettek, de Lin Fan nem mozdult. Úgy tűnt, napjait könyvtárába visszavonulva tölti.

Tao Kan utasítására a romeltakarító munkások a második udvar régi falát nem bontották le. Egy felkapaszkodást megkönnyítő lépcsőt alakítottak ki rajta, és a tetejét elegyengették. Tao Kannak így kényelmes megfigyelőhelye lett. Ott üldögélt, süttette magát a nappal, és figyelte a Lin-birtokot. Az udvarra kilépő inast fenyegető tekintettel méregette.

Csiao Taj jelentése szerint a Lin-birtokon mindössze három ember lakott. Ezek egyrészt a zöldségeskerttel, másrészt a dzsunkával foglalkoztak, amely még mindig a partnál volt kikötve. Csiao Taj két nagyszerű pontyot fogott a csatornában, amelyeket Ti bíró konyhájának ajándékozott.

Ma Csung egy meglehetősen tágas padlásra lelt a Liang asszony házával szemközti selyemüzlet tetején, ahol unaloműzéseként ökölvívásra és birkózásra tanított egy ügyes, fiatal csendbiztost. Jelentése szerint Liang asszony egyszer sem hagyta el a házat, csak egy öreg csoroszlya járt ki zöldséget vásárolni. Gyanús alakokat nem fedezett fel a környéken.

A harmadik napon a déli kapu katonai őrei letartóztattak egy érkező kantonit azzal a gyanúval, hogy kapcsolatban áll a déli külvárosban történt betöréssel. Egy vaskos, Lin Fannak címzett levél volt nála. Ti bíró gondosan elolvasta a levelet, de semmi gyanúsat nem talált benne. Részletes beszámoló volt, amelyet a Lin-cég képviselője küldött egy másik városból egy üzleti tranzakció befejezéséről. Ti bírót meglepte az üzletben szereplő pénzüsszeg nagysága. Úgy tűnt, csupán ennek az egy üzletnek a során több ezer ezüstpénz cserélt gazdát. A levélről másolatot készítettek, a futárt pedig szabadon engedték. Aznap délután Tao Kan jelentette, hogy a férfi feltűnt a Lin-birtokon.

A negyedik nap estéjén Csiao Taj feltartóztatta Lin Fan inasát a csatorna partján. Az inas valószínűleg leúszott a folyón, majd alámerült, és az örök számára észrevétlenül, a víz alatt átúsztatta a zsilip vasrácsát. Csiao Taj útonállónak adta ki magát: leütötte az inast, és elvett tőle egy levelet. A címzett egy magas rangú fővárosi hivatalnok volt. A levél, amint azt a bíró döbbenetesen megállapította, azt sugallta, hogy a Pu Jang-i magisztrátust haladéktalanul helyezték át máshová. Nyomatékkal egy ötszáz aranyrúd kifizetéséről szóló csekket mellékeltek az üzenethez.

Következő reggel a Lin-birtok inasa egy levelet hozott a bírónak. Lin Fan jelentést tett arról, miszerint inasát egy útonálló megtámadta és kifosztotta. Ti bíró plakátokat ragasztatott ki, ötven ezüstpénzt ajánlott fel az álnok támadásra vonatkozó információért. Az ellopott levelet dossziéjában tartotta későbbi felhasználásra. Ez volt az első, de egyben – úgy tűnt – az utolsó jó hír. Egy hét telt el minden fejlemény nélkül.

Hung őrmester látta, hogy a bírót gondok nyomasztják. Elvesztette szokásos kiegyensúlyozottságát, és gyakran volt ingerült. Újabban rendkívül nagy érdeklődést mutatott a katonai ügyek iránt, órákig tanulmányozta a többi magisztrátus által kiadott körleveleket. Nagy figyelemmel követte annak a fegyveres felkelésnek az eseményeit, amely a tartomány délnyugati szögletében tört ki, ahol egy új vallási szekta forrófejű követői csatlakoztak egy banditacsapathoz. Mivel nagyon valószínűtlennek látszott, hogy a lázadás átterjedjen Pu Jangra, Hung őrmester sehogy sem értette, miért foglalkoztatja annyira ez az ügy a bírót.

Ti bíró új szenvedélye egészen addig ment, hogy barátkozni kezdett a Pu Jang-i helyőrség parancsnokával, aki kiemelkedő katonai képességeit leszámítva eléggé unalmas ember volt. Ti bíró hosszas beszélgetéseket folytatott vele a tartományi katonai erők elhelyezkedéséről.

A bíró azonban semmiféle magyarázatot nem adott az őrmesternek. Az utóbbit bántotta, hogy gazdája nem avatja bizalmába. A bíró házán belül kialakult problémák tovább szaporították Hung gondjait.

Ti bíró néha-néha Második, illetve Harmadik Feleségének házában töltötte az éjszakát, de többnyire a dolgozószobájában elhelyezett díványon aludt. Reggelenként nagy ritkán ellátogatott a

negyedik udvarba, és megivott egy csésze teát Barackkal és Kék Jádéval. Beszélgetett velük egy kis ideig, majd visszatért a bíróságra.

A Lin Fannál tett látogatás után két héttel az utóbbi inasa gazdája névjegyével megjelent a bíróságon, és érdeklődött, hogy a bíró fogadná-e aznap délután Lin Fant. Hung őrmester közölte az inassal, hogy a bíró nagy megtiszteltetésnek venné a látogatást.

Délután Lin Fan egy zárt hordszékben érkezett meg. Ti bíró rendkívül szívélyesen fogadta. A bíróság nagy fogadótermében maga mellé ültette, és ragaszkodott hozzá, hogy fogyasszon a felkínált gyümölcsökből és süteményekből. Lin Fan rezzenéstelen arca ugyanolyan szenvtelen volt, mint bármikor, míg monoton hangján eldarálta a szokásos udvariassági fordulatokat. A kantoni arról érdeklődött, sikerült-e kideríteni valamit az inasát megtámadó útonállóról.

„Az inasom – folytatta Lin Fan – egy üzenettel éppen úton volt a birtokomra. Az északi kapun hagyta el a várost, és amint a folyó mellett a zsiliphez ért, az a gazember leütötte, kirabolta, majd vízbe lökte. Szerencsére emberemnek sikerült valahogy a partra evickélnie, másképpen megfulladt volna.”

„Micsoda gazfickó! – kiáltott fel Ti bíró dühösen. – Először megtámad egy embert, aztán megpróbálja megfojtani! Fel fogom emelni a nyomra vezetőnek felajánlott jutalmat száz ezüstre.”

Lin Fan komolyan hálálkodott. Rezzenéstelen tekintetét a bíróra szegezve ezt kérdezte: „Vajon Méltóságodnak jutott-e ideje arra, hogy előkészítse az én ügyemben a kihallgatásokat?”

Ti bíró szomorúan megrázta a fejét, és így válaszolt: „Főírnokom nap mint nap azokon a bizonyos iratokon munkálkodik! Egyes kérdéseket azonban még mindig ellenőrizni kell Liang asszonnyal. Amint azt ön is tudja, az ő elméje csak pillanatokra tisztul ki. Bízom benne, hogy hamarosan minden rendben lesz. Ezt a kérdést állandóan figyelemmel követem.”

Lin Fan mélyen meghajolt. „Ez a két dolog folytatta – csupán semmiség. Nem is merészném rabolni drága idejét, ha nem kerültem volna szembe egy olyan problémával, amelyben csak Méltóságod tud segíteni nekem.”

„Beszéljen csak nyugodtan. Vegye úgy, hogy teljes mértékben-a szolgálatára állok!”

Lin Fan arcán feltűnt a szokásos halvány mosoly. Végigsimított arcán: „Méltóságod állandóan kapcsolatban van országunk legmagasabb hatóságaival, és természetesen ismeri a birodalom bel- és külügyeit. Talán soha nem merült fel önben, hogy mi, kereskedők mennyire járatlanok vagyunk ezekben a kérdésekben. Mégis, egy-egy ilyen ügy ismerete gyakran ezüstpénzek ezreiben mérhető nyereséget jelent számunkra...”

...Most tudtam meg kantoni képviselőmtől, hogy egy rivális cég megnyerte a maga számára egy hivatalos személyiség nem hivatalos támogatását. Ez a személy kegyeskedik tiszteletbeli tanácsadóként eljárni érdekükben. Úgy érzem, az én kis cégemnek követnie kellene ezt a példát. Sajnos egy ilyen kis kereskedőnek, mint szerény személyem, nincsenek kapcsolatai a hivatalnokok világában. Éppen ezért rendkívül hálás lennék, ha Méltóságod javasolna valakit nekem.”

Ti bíró bólintott, meghajolt, és izgatottan így szólt: „Mélységesen megtisztel, hogy az én értéktelen tanácsomat kéri. Rendkívüli sajnálatomra, nem tudok javasolni megfelelő tapasztalattal és tudással rendelkező barátot vagy ismerőst, aki egy olyan nagy cégnek, mint a Lin-ház, tiszteletbeli tanácsadója lehetne, hiszen én csak egy kis körzet jelentéktelen magisztrátusa vagyok.”

Lin Fan kortyintott egyet teájából. „Értesüléseim szerint a rivális cég jövedelmének tíz százalékát fizeti ki honoráriumként tiszteletbeli tanácsadójának – mondta nyugodtan –, csekély elismeréseként annak, amiért problémáikkal foglalkozik. Ez a százalék természetesen egy magas rangú hivatalnoknak nem jelent túl sokat. Én mégis mintegy ötezer ezüstre becsülöm ezt a havonta kifizetett összeget. Ennyi pénz már hozzájárulhat a háztartási költségekhez.”

Ti bíró végigsimított szakállán, aztán megjegyezte: „Remélem, megérti, mennyire sajnálom, amiért nem segíthetek ebben az ügyben. Ha nem becsülném önt annyira, akkor természetesen írhatnék egy ajánlólevelet valamelyik kollégámnak. De véleményem szerint a legjobb is kevés a Lin-háznak.”

Lin Fan felállt. „A legmélyebb sajnálatomat szeretném kifejezni Méltóságodnak, amiért ezt a témát ilyen nyersen vettem fel. Hangsúlyoznám azonban, hogy az összeg, amit úgy mellékesen

megemlítettem, csak durva becslés: a fizetség lehetne akár a duplája is. Nos, később talán Méltóságodnak mégis eszébe jut egy név."

Ti bíró szintén felállt: „Mélységesen sajnálom, de az én szűk baráti körömben soha nem találnék olyan személyt, aki a magas követelményekhez megfelelő képességekkel rendelkezne."

Lin Fan ismét mélyen meghajolt, és eltávozott. Ti bíró személyesen kísérte ki hordszékéhez.

Hung őrmesternek szembeötlött, hogy a látogatás után Ti bírónak nagyon jó kedve támadt. A Lin Fannal folytatott beszélgetést így összegezte: „A patkány érzi, hogy elkaptuk, és most megpróbál kiszabadulni a csapdából!"

Másnap azonban rossz hangulata ismét visszatért. Még Tao Kan lelkes beszámolója sem derítette föl, amely Lin inasának felbosszantásáról szólt. Egy újabb hét telt el.

A bíróság déli ülése után Ti bíró egyedül ült dolgozószobájában, és szórakozottan a hivatalos iratok között lapozgatott. A folyosóról alig hallhatóan hangok szűrődtek be. Két tisztviselő társalgott elmélyülten. Ti bírónak a „felkelés" szó ütötte meg a fülét. Felpattant karosszékéből, és lábujjhegyen a papírablakhoz osont. Hallotta, amint az egyik hivatalnok megjegyezte:

„Így aztán nem kell tartani a felkelés továbbterjedésétől. Most hallottam, hogy tartományi kormányzónk elővigyázatosságból jelentős katonai erőt kíván összpontosítani Csin Hua környékén, a lakosságnak szánt erődemonstrációként."

Ti bíró izgatottan még közelebb hajolt a papírablakhoz. Hallotta a másik hivatalnok megjegyzését: „Aha, szóval ez a magyarázata a dolognak! Barátomtól, a tizedestől hallottam, hogy rendkívüli intézkedésként a környék valamennyi helyőrsége parancsot kapott: azonnal Csin Huába kell indulniuk. Szóval ha a dolog igaz, a hivatalos értesítés valószínűleg éppen úton van a bíróságra, és..."

Nem hallgatta tovább a beszélgetést. Sietve kinyitotta a vasládikáját, amelyben bizalmas iratokat tartott, és egy vaskos csomagot, valamint néhány iratot vett elő. A belépő Hung őrmestert meglepte a bíró hangulatában bekövetkezett változás. Kedvetlenségét mintha elfűjták volna, pattogó hangon szólt az őrmesterhez:

„Őrmester, azonnal távoznom kell a bíróságról egy fontos, titkos nyomozásra. Figyelmesen hallgass végig utasításaimat. Nem lesz időm sem megismételni, sem megmagyarázni őket. Szó szerint hajtsd végre parancsaimat. Holnapra mindent megérsz majd."

Négy borítékot nyújtott át az őrmesternek. „Ezt a négy borítékot, amelyben névjegyem található, a körzet négy tekintélyes polgárának címeztem. Mindegyikük feltétlenül becsületes, és nagy becsben áll a helyi lakosság körében. Hosszas gondolkodás után választottam ki őket, figyelembe vettem házuk fekvését is."

Ezek a személyek a következők: Pao, nyugalmazott tábornok; Vang, a tartományi bíróság nyugalmazott bírója; Ling, az aranyművesek céhének elnöke, és Feng, az asztaloscéh vezetője. Ma este nevemben látogatást teszel náluk. Tudasd velük, hogy holnap reggel, egy órával hajnal előtt, szükségem lesz rájuk, hogy tanúskodjanak egy rendkívül fontos ügyben. Erről a dologról senkinek sem szólhatunk. Azt várom tőlük, hogy házuk udvarán, indulásra készen álljanak hordszékeikkel és megfelelő kísérettel.

Ezután titokban visszahívod őrhelyéről Ma Csungot, Csiao Tajt és Tao Kant. Csendbiztosokkal váltsd le őket. Hadnagyaim álljanak készenlétben a bíróság főudvarán holnap reggel, két órával hajnal előtt. Ma Csung és Csiao Taj üljenek lóhátra, teljes harci felszerelésben: karddal és nyíllal felfegyverkezve!

Ti négyen szép csendben felkeltitek a bíróság egész személyzetét, beleértve a tisztviselőket, a csendbiztosokat és a hírvivőket is. A hivatalos hordszékem álljon készenlétben a főudvaron. A személyzet e körül foglalja el kijelölt helyét, a csendbiztosok hozzák botjaikat, láncikat és korbácsaikat. Mindezt olyan csendesen kell végrehajtani, amennyire csak lehetséges. Nem szabad fényt gyújtani a lámpákban. Gondoskodj arról, hogy hivatali öltözetemet és sapkámat tegyék a hordszékbe. A bíróságot a börtön személyzete fogja őrizni. Most pedig mennem kell. Holnap reggel, két órával hajnal előtt találkozunk."

Mielőtt az őrmester egy szót is szólhatott volna, felkapta csomagját és elhagyta a hivatalt. Saját lakosztályához sietett, és egyenesen a negyedik udvarba tért be. Barack és Kék Jåde éppen egy

ruhát hímzett. Nagyon izgatottan mintegy félórát beszélgetett velük. Ezt követően kinyitotta csomagját. Egyéb dolgok mellett egy jövendőmondó-öltözék is volt benne, a hozzá tartozó magas fekete sapkával és a mesterségét hirdető táblával. Ezen a következő felirat állt: „Az egész birodalomban ismert Peng mester. Pontosan megjósolja a jövőt, a sárga császár titkos tanításának alapján.”

Barack és Kék Jáde segített a bírónak átöltözni az álöltözékbe. Amint az összetekercselt táblát köpenye ujjába helyezte, határozott pillantást vetett a lányokra, és lassan így szólt Barackhoz: „Teljes mértékben megbízom benned és nővéredben!” A két lány mélyen meghajolt. Ti bíró egy kis hátsó ajtón távozott. Szándékosan választotta a negyedik udvart Barack és Kék Jáde lakóhelyéül, mivel nemcsak hogy távolabb esett az épület többi részétől, de hátsó ajtaja a bíróság mögötti parkra nyílt, és így észrevétlenül lehetett távozni a birtokról.

A főutcán széthajtogatta a táblát, és elvegyült a tömegben. A délután hátralévő részében összevisszajárkált a város mellékutcaiban, számtalan csésze teát hajtott fel kis fogadóknak és utcai pultoknál. Ha valaki jövendölésre kérte, azzal mentette ki magát, hogy éppen egy nagyon fontos ügyféllel van találkozója. Az éjszaka leszálltával – nem messze az északi városkaputól – egy szerény étteremben egyszerű ételt rendelt magának. Az előtte álló estén töprengett. Fizetés közben merült fel benne: miért is ne mehetne el és vethetne egy pillantást a Határtalan Bölcsesség templomára. Ma Csung érdekes története Seng Párol és kísértethistóriáiról felkeltette érdeklődését. A pincér felvilágosításából kiderült, hogy a templom nem esik messze.

Több útbaigazítás segítségével végül ráakadt a templomhoz vezető sikátorra. Óvatosan lépkedett a sötétben, valahol előtte fény derengett, az után tájékozódott. A templomudvarra érve azonnal ráismert a Ma Csung jelentésében leírt helyszínre.

Seng Pa szokott helyén, a fal mellett üldögélt. Cinkosai körülötte heverészttek, a kocka forgását figyelték. Gyanakodva méregették Ti bírót egészen addig, amíg táblácskáját észre nem vették. Seng Pa megvetően köpött egyet, majd mogorván így szólt: „Tűnj el innen, barátom, de gyorsan ám! Már a múltam is elszomorít. Csak nem képzeled, hogy élvezettel pillantanék a jövőbe. Fúródj be a falba, mint egy egyszarvú, röppenj fel az égbe, mint egy sárkány: csak tűnj el innen! Szerény véleményem szerint lehangoló látványt nyújtasz!”

„Lehetséges, hogy itt találok azt a férfit, akit Seng Pának hívnak?” – kérdezte Ti bíró udvariasan.

Seng Pa meglepő gyorsasággal talpra ugrott. Két cinkosa fenyegetően közelebb lépett. Seng Pa ráfordult az ismeretlenre: „Ilyen nevről soha nem hallottam. Miért minket kérdezel, te gazfickó?”

„Nos – válaszolta Ti bíró félénken –, semmi ok az izgalomra! Találkoztam egy kollégámmal, aki látván, hogy ebbe az irányba haladok, átadott nekem két füzer rézpénzt. Mint elmondta, az egyik barátja a kolduscéhből megbízta, hogy ezt a pénzt adja át egy Seng Pa nevű embernek, aki ebben a templomudvarban található. De miután nincs itt, jobb, ha elfelejteni az egész történetet.” Sarkon fordult és elindult.

„Állj csak meg, te átkozott kutyafejű! – kiáltott rá dühösen a kövér ember. – Én magam vagyok Seng Pa. Meg ne próbáld ellopni azt a pénzt, ami a koldusok céhe tanácsosának jogos tulajdona!”

Ti bíró gyorsan elővett két füzer pénzt. Seng Pa kimarkolta a kezéből, s azonnal megszámolta. Amikor mindent rendben talált, így szólt: „Testvér, bocsánatot kérek tőled a durvaságomért! Nagyon kedves tőled, hogy elvállaltad ezt a megbízatást. Hadd mondjam el neked, hogy az utóbbi időben furcsa látogatóim voltak. Egyik egy nagyon megnyerő gazfickó volt, akiről azt hittem, hogy nehéz helyzetből segítettem ki. Most pedig híre jött, hogy nemcsak nem becsületes ember, de egyenesen a bíróságon dolgozik. Mi lesz ebből a birodalomból, ha az ember már a barátaiban sem bízhat többé? Nagyon helyre legény volt, akivel jól lehetett kockázni – mondta, majd kis szünetet tartva folytatta: – Nos, ha már megtetted nekem ezt a szívességet, foglalj helyet, és pihenj egyet. Te jövendőmondó vagy, így aligha nyerhetünk tőled pénzt a kockajátékon.”

Ti bíró lekuporodott, és bekapcsolódott a társalgásba. Alaposan tanulmányozta az alvilág szokásait, szabadon beszélte a tolvajok nyelvét. Elmondott néhány történetet, amelyek általános tetszést arattak. Ezután egy vészjósló kísértettörténetbe fogott bele. Seng Pa felemelte kezét, és szigorúan félbeszakította: „Testvérem, tartsd a szádat! Ez a szentségtelen népség a

szomszédságunkban lakozik. Ezért nem engedem meg, hogy a jelenlétemben bárki rosszat mondjon róluk!"

A meglepett bírónak elmondta a mögöttük álló, elhagyatott templomhoz fűződő történetet. Semmi olyat nem mesélt, amit a bíró már ne ismert volna. Ti megjegyezte: „Nos, én sem tartozom azok közé, akik bármi rosszat mondanának róluk, hiszen a kísértetekkel és a lidércekkel üzleti kapcsolatban állok. Jövendőmondóként gyakran kell tanácskoznom velük, s jókora pénzüsszeghez juttattak már. Ami engem illet, mindig igyekszem kis szívességeket tenni nekik. Olajpogácsákat helyezek el például elhagyatott zugokban, amelyeket gyakran látogatnak. A szellemek nagyon szeretik ezeket."

Seng Pa tenyerével térdére ütött, és felkiáltott: „Szóval így tűntek el az olajpogácsák, amelyeket tegnap este kerestem! Hiába, az ember mindig tanul!"

Ti bíró észrevette, hogy Seng Pa egyik cinkosa csuklik egyet, de úgy tett, mintha semmit sem vett volna észre, és folytatta: „Nem elleneznéd, ha közelebből is megtekinteném a templomot?"

„Miután tudod, hogyan kell bánni a kísértetekkel és a lidércekkel – mondta Seng Pa –, menj csak nyugodtan! Mondd meg nekik, hogy én és a barátaim becsületes emberek vagyunk. Jól megérdemelt éjszakai pihenésünket nem lenne szabad megzavarni holmi kísérteties jelenésekkel!"

Ti bíró elkérte az egyik fáklyát, és fellépkedett a templom főkapujához vezető, magasra ívelő lépcsőfokokon. Az ajtók súlyos fából készültek, és egy vasrúddal voltak bezárva. Felemelte a fáklyát, és megpillantott egy papírcsíkot, amelyet a lakatra ragasztottak. A papíron ez a felirat állt: „A Pu Jang-i bíróság." Elődjének, Feng bírónak a pecsétje állt rajta, két évvel korábbi keltezéssel. Ti bíró körbesétált a teraszon, mígnem rábukkant egy oldalajtóra, de az is el volt reteszelve. Az ajtó felső lapján azonban nyitott rácsozat volt. A bíró a falhoz nyomva eloltotta a fáklyát, és lábujjhegyre állva bekukucskált a templom éjsötét belsejébe. Mozdulatlanul állt, megfeszítetten fülelt. Valahonnan messze a templom belsejéből csoszogó lépésekhez hasonló halk hangok hallatszottak, de ezeket a körberöpködő denevérek is okozhatták. Egy kis idő után minden ismét elcsendesedett. A bíró elbizonytalanodott: tényleg hallott-e valamit, vagy sem. Türelmesen várakozott. Aztán halk, kopogó hangokat hallott, ám ezek hirtelen abbamaradtak. Még sokáig állt ott hallgatózva, de minden csendes volt, mint a sírban. Megcsóválta fejét, és azon gondolkodott, hogy a templomot feltétlenül át kell kutatni. Biztosan akad valami természetes magyarázat a csoszogó zajokra. De a kopogás valóban furcsának tűnt.

Amikor az alanti udvarba visszatért, Seng Pa megkérdezte tőle: „Nos, jócskán elidőztél. Láttál valamit?"

„Semmi említésre méltót – válaszolta Ti bíró. – Mindössze két kék ördög kockázott frissen levágott emberfejekkel."

„Magasságos egek! – kiáltott fel Seng Pa. Micsoda népség! Sajnos az ember nem mindig válogathatja meg a szomszédait."

Ti bíró eltávozott, és visszatért a főutcára. Az egyik mellékutcában egy kicsi, de meglehetősen tiszta fogadóra akadt, amelyet „A nyolc halhatatlan"-nak neveztek. Kibérelt egy szobát éjszakára. Közölte a pincérrel, aki egy kanna forró teát vitt be neki a szobába, hogy másnap reggel nagyon korán kell távoznia, az országúton kell lennie, amint a városkapukat kinyitják. Két csésze tea után ruháját szorosabbra húzta maga körül, és néhány órányi alvásra végigdől a roskatag ágyon.

TIZENHETEDIK FEJEZET
*Hajnalban különös látogatók érkeznek
a templomba; a Buddha-csarnok előtt a bíróság
ülést tart.*

Az éjjeli őrző négyedszer szólaltatta meg kereplőjét, amikor Ti bíró felkelt. Egy csésze hideg teával kiöblítette száját. Rendbe hozta ruházatát, és elhagyta „A nyolc halhatatlanhoz” címzett fogadót. Az elhagyatott utcákon át gyorsan eljutott a bíróság főkapujáig: egy álmos őrszem bocsátotta be. Megdöbbenéssel tekintett furcsa öltözékére.

A bíró egy szót sem szólt, rögtön a főudvarra ment, ahol homályosan kirajzolódott az összegyűlt tömeg sötét sziluettje. Mindenki csendben állt a bíró hivatalos hordszéke körül.

Hung őrmester csak egy papírlampionban gyújtott világosságot, és segített a bírónak beszállni a hordszékbe. A hordszék rejtekében megszabadult barna ruhájától, és átöltözött hivatali öltözékébe. Fejére tette a bírói fekete sapkát, majd felemelte a hordszék függönyét, és magához intette Ma Csungot és Csiao Tajt.

Két hadnagya lenyűgöző látványt nyújtott. A lovassági kapitányok nehéz páncélköntösét öltötték magukra. Fejükön csúcsos acélsisak tornyosult. Mindegyiküknél két hosszú kard és egy hatalmas íj volt, tegezük tömve nyílvesszővel. Halk hangon szólította meg őket: „Először a nyugalmazott tábornok birtokára megyünk, aztán a bíróhoz, és végül a két céhmester házához. Ti vezetitek a menetet lóháton.” Ma Csung meghajolt. „A lovak patáját szalmába burkoltuk – mondta –, így nem ütnek zajt.” Ti bíró egyetértően bólintott, majd jelére a menet elhagyta a bíróságot. Csendben haladtak nyugati irányban, megkerülték a bírósági birtok külső falát, aztán észak felé fordultak, míg elértek a tábornok birtokáig.

Hung őrmester bekopogott. A kétszárnyú ajtó azonnal kinyílt. Az udvaron az őrmester megpillantotta a tábornok indulásra kész katonai hordszékét, amelyet mintegy harmincfőnyi kíséret vett körül. Ti bíró hordszékét bevitték az udvarra. A bíró kiszállt, és a fogadócsarnokba vezető lépcsősor alján találkozott a tábornokkal. Az idős katona díszegyenruhát öltött az alkalomra. Bár túl volt már a hetvenedik évén, még most is imponáló személyiségnek látszott. Aranyszálakkal hímzett bíborselyem ruhát és aranyozott mellvértet viselt. Övébe egy hatalmas, ékszerekkel kirakott kardot tűzött, aranyozott sisakjának csúcsán legyezőszerűen elhelyezve annak az öt hadosztálynak a lándzsaszászlócskája meredezett, amelyeket egy ízben Közép-Ázsiába vezetett győzedelmes hadjáratra.

Meghajlással köszöntötték egymást, és Ti bíró így szólt: „Mélységesen sajnálom, hogy ilyen szokatlan időpontban kell zavarnom Méltóságodat! Az ön jelenlétére rendkívül nagy szükség van egy gonosztett leleplezéséhez. Kérem ezért, hogy alaposan figyeljen meg mindent, ami történik. Később tanúskodnia kell a bíróságon.”

A tábornok láthatóan örült az éjszakai expedíciónak. Pattogó, katonás hangján így válaszolt: „Ön itt a magisztrátus, én pedig követem a parancsait. Ne is késlekedjünk tovább!”

Ti bíró ugyanazt mondta a nyugalmazott bírónak, majd később a két céhmesternek is. Amikor az immáron öt hordszékéből és több mint száz emberből álló csoport az északi kapuhoz közeledett, a bíró hordszékéhez szólította Ma Csungot. Röviden így szólt hozzá: „Amint áthaladunk a városkapun, te és Csiao Taj adjátok tovább: a menetoszlop elhagyásáért halálbüntetés vár mindenkire. Te és Csiao Taj állandóan le-föl lovagoltok az oszlop két oldalán. Nyílvesszőiteket helyezték az íjak húrjára. Az első embert, aki elhagyja a sort, a helyszínen lőjétek le. Most pedig lovagoljatok előre, és parancsoljátok meg az öröknek, hogy nyissák ki a kaput!”

Hamarosan két katona kinyitotta a súlyos, vassal kiveret északi kaput, és a menet áthaladt. Keletre, a Végtelen Kegyelem temploma felé vették az irányt.

A bejárati kapuhoz érkezve Hung őrmester bekopogtatott az ajtón. Egy álmos szerzetes feje tűnt fel a rácsozott kémlelőlyuknál. Hung őrmester ráfordult: „Mi a bíróság csendbiztosai vagyunk. Egy tolvajt keresünk, aki a birtokotokra menekült. Azonnal nyisd ki az ajtót!”

Hallották a hátracsúszó vasrúd hangját, majd az ajtó résnyire megnyílt. Ma Csung és Csiao Taj, akik lovaikat a kapun kívül pányválták ki, most sebesen szélesre tárták a kapu mindkét szárnyát. A

két ijedt szerzetest bezárták a kapusszobába. Fejükkel fizetnek a legkisebb pissenésért – ijesztettek rájuk. Aztán az egész csapat bevonult az udvarra. Ti bíró kiszállt hordszékéből, a négy tanú követte. A bíró halkán megkérte őket, hogy kísérik el a főudvarra, a többiek hátramaradtak. Csendben haladtak egészen a főcsarnokig. Tao Kan ment elől, Ma Csung és Csiao Taj hátulról biztosított. A tágas udvart gyéren világította be a bronzkandeláberек fénye, amelyek egész éjjel lobogtak Kuan-jin istennő szent szobra előtt.

A bíró felemelte a kezét. Mindannyian megdermedtek. Néhány pillanat után törekeny alak lépett elő a sötétből, a buddhista apácák csuklyás köpenyét viselte. Mélyen meghajolt a bíró előtt, súgott valamit a fülébe. Ti bíró Tao Kanhoz fordult, és így szólt: „Vezess minket az apát szobájába!” Az felszaladt a teraszra vezető lépcsősoron, és befordult a csarnok jobb oldalán húzódó folyosóra. A folyosó végén lévő zárt ajtóra mutatott.

Ti bíró bólintott Ma Csungnak. A hadnagy vallanak egyetlen lökésével kinyitotta az ajtót, aztán félreállt, hogy a többieket beengedje.

Gazdagon berendezett szoba tárult eléjük, amelyet két gyertya világított meg. A levegőt nehéz füstölő és parfüm illata ülte meg. Az apát egy faragott ébenfa díványon hevert, gazdagon hímzett selyempaplan alatt horkolt.

„Verjétek ezt az embert láncra! – parancsolta meg a bíró. – Kössétek hátra a kezét!”

Ma Csung és Csiao Taj felrántotta az apátot a díványról, a padlóra lökték, és egy vastag láncsal összekötötték a karját a háta mögött, mielőtt igazán felébredt volna. Ma Csung talpra rántotta, és rámondta: „Hajts fejet a magisztrátusod előtt!”

Az apát arca hamuszürkévé vált. Azt hihette: nagy hirtelen a pokolba került, a két vasöklű férfit talán a másvilági Feteke bíró cinkosainak vélte.

Ti bíró így szólt a tanúkhöz: „Kérem, vegyék alaposan szemügyre ezt az embert, különösen borotvált fejének a búbját figyeljék meg! – Aztán Hung őrmesterhez fordult: – Amilyen gyorsan csak tudsz, fuss az első udvarban tartózkodó csendbiztosokhoz – parancsolta. – Utasítsd őket, hogy minden szerzetest verjenek láncra. Most már meggyújthatják a lampionjaikat. Tao Kan megmutatja nekik, hol vannak a szerzetesek lakóegyedei.”

Egy szemvillanás alatt az udvart lampionok fénye világította meg. A lampionokon hatalmas betűkkel ez a felirat állt: „A Pu Jang-i bíróság.” Parancsok pattogtak, ajtókat rúgtak be. Láncok csörögtek. Fájdalomkiáltások hasítottak a levegőbe, amikor a csendbiztosok lesújtottak botjaikkal és nehéz korbácsuk nyelével a szembeszegülőkre. Végül mintegy hatvan ijedt szerzetest tereltek össze a főudvar közepén.

Ti bíró, aki az eseményeket a lépcső tetejéről követte, most így szólt: „Térdepeltessétek le őket hatos sorokban, a terasszal szemben!” A parancs végrehajtása után így szólt: „Azok, akik velünk együtt jöttek, helyezkedjenek el az udvar három oldalán, rendezett alakzatban.”

Aztán magához szólította Tao Kant, és megparancsolta neki, hogy vezesse őket a zárt kerthez. A főcsarnok előtt várakozó, apácaköntösbe öltözött lányhoz fordult: „Kék Jåde, te pedig megmutatod nekünk Barack pavilonját!”

Tao Kan kitérte a kerti kaput, és végigmentek a kanyargós ösvényeken. Tao Kan és a lány lampionjának pislákoló fényében a kert olyan elegánsnak tűnt, mint egy álom a Nyugati Paradicsomból. Kék Jåde egy parányi bambuszliget közepén álló kis pavilonnál állt meg. Ti bíró közelebb intette a tanúkat, és megmutatta nekik az ajtón elhelyezett, feltöretlen pecsétet. Bólintott Kék Jádénak. A lány letépte a pecsétet, és kulcsával kinyitotta az ajtót.

Ti bíró kopogtatott az ajtón, és beszólt: „A magisztrátus van itt!” Aztán visszalépett. A vörös lakkfa ajtó kinyílt, és Barack jelent meg előttük vékony selyem hálóköntösben, kezében gyertyatartóval. A tábornok és Vang bíró vezette csoport láttán gyorsan visszafordult, és beburkolózott csuklyás köpenyébe. Aztán valamennyien beléptek a kis pavilonba, és megcsodálták az istennő falon lógó nagyszerű festményét, a brokátakarókkal borított széles díványt s a szoba egyéb luxus berendezési tárgyait.

A bíró tisztelettel meghajolt Barack előtt, a többiek automatikusan követték. A tábornok sisakjára tűzött zászlócskák meglebbentek a levegőben.

Ti bíró így szólt: „Most pedig mutasd meg nekünk a titkos bejáratot!”

Barack az ajtóhoz lépett, és elfordította az egyik rézgombot, amelyik az ajtó lakkozott felületén volt. Az ajtó közepén egy keskeny lapocska nyílott ki. Tao Kan kezével a homlokára csapott. „És ezzel a trükkkel be tudtak engem csapni! – kiáltott fel hitetlenkedve. – Mindenütt körülnéztem, csak a legnyilvánvalóbb helyen nem!”

Barackhoz fordulva a bíró megkérdezte: „Mind az öt pavilon foglalt most?”

Barack bólintott, és Ti bíró folytatta: „Kérlek, menj Kék Jádéval a vendégnegyedbe, az első udvarra. Az érintett hölgyek férjeit kérd meg, hogy jöjjenek ide, és nyissák ki a pavilonok ajtaját, vigyék el innen asszonyaikat. A férfiek aztán várokozzanak az udvaron. Legyenek jelen, amikor megkezdem az ügyben az előzetes kihallgatásokat.”

Barack és Kék Jáde elhagyta a pavilont. A bíró alaposan szemügyre vette a szobát. A dívány mellett álló kis asztalkára mutatva megjegyezte a négy tanúnak: „Uraim, szeretném felhívni a figyelmüket erre a kis ajakkenőcsös elefántcsont dobozra ezen az asztalon; kérem, jegyezzék meg helyzetét! Megkérem, tábornok úr, pecsételje le ezt a dobozt. Később tárgyi bizonyítékul szolgál.”

Barack visszatérésére várva Tao Kan megvizsgálta az ajtón elhelyezett titkos betétet. Megállapította, hogy azt – az egyik díszes rézgomb segítségével – mindkét oldalról zajtalanul el lehet fordítani. Barack visszatért, és jelentette, hogy a másik öt pavilon vendégeit az első udvarra vitték. Férjeik a főcsarnok előtt várokoztak.

Ti bíró a kíséretével egymás után végigjárta az összes pavilont. Tao Kan mindegyikben nehézség nélkül felfedezte a titkos bejáratot. Ti bíró a tanúkhöz fordult. „Uraim – szólt nyugodtan –, hozzájárulásukkal – kíméletből – az egyik ténytet meghamisítanánk. Javaslom, hogy a kihallgatásokon a pavilonok közül kettőről – ezeket nem neveznénk meg pontosan – állapítsuk meg, hogy rajtuk nem volt titkos bejárat. Egyetértetek ezzel, uraim?”

„Nagyon is jól értjük elgondolását, magisztrátus úr! – jegyezte meg a nyugalmazott bíró. – Lám-lám, maga mennyire gondját viseli az embereknek. Egyetértetek, de azzal a kikötéssel, hogy a valós tényeket egy külön iratban rögzítjük. Ezt kizárólag a jogi hatóságok használnák fel.”

Miután ezzel mindenki egyetértett, a magisztrátus így szólt: „Uraim, most pedig induljunk a főcsarnok előtti teraszra. Itt megkezdem az előzetes kihallgatásokat az ügyben.”

Amint a teraszon álltak, a közelgő hajnal fénye vörösen felragyogott az udvaron térdeplő hatvan szerzetes kopasz feje fölött. A bíró a templomi étkezdéből egy nagy asztalt és székeket hozatott ki a csendbiztosok parancsnokával. Amikor a rögtönzött bíróságot felállították, Ma Csung a pad elé vonszolta az apátot. A hűvös reggeli levegőtől reszkető apát a bíró láttán szinte sziszegett a dühtől:

„Te dög hivatalnok, a megvesztegetést bezzeg elfogadtad!”

„Nagyon tévedsz – mondta a bíró hűvösen –, én csak kölcsönvettem azt a pénzt, s minden garasát a te leleplezésedre fordítottam!”

Ti a tábornokot és a bírót a jobbára ültette, míg balján a két céhmester foglalt helyet az emelvényen. Barack és Kék Jáde kis székecskéken az emelvény mellett ült. A székeket Hung őrmester helyezte el, ő maga a két lány mögé állt. A főírnok és munkatársai egy kisebb, oldalt álló asztalhoz telepedtek. Ma Csung és Csiao Taj készenlétben állt a terasz bal, illetve jobb sarkán.

Amikor mindenki elfoglalta kijelölt helyét, Ti bíró egy pillanatra körbetekintett a gyülekezeten. A tömegeből egy hang sem hallatszott. Aztán fölcsendült erős hangja:

„Én, a magisztrátus, megnyitom a Végtelen Könyörület templomának apátja és egyelőre meghatározatlan számú szerzetese elleni vizsgálat előzetes kihallgatásait. Négyrendbeli bűncselekménnyel vádoljuk őket: házas asszonyok elcsábításával, házas asszonyok megerőszkolásával, egy ismert szent hely megszenteltségtelenítésével és végül zsarolással.”

A bíró a csendbiztosok parancsnokára pillantva ezt az utasítást adta: „A felperest vezessétek elé!”

Barackot az emelvény elé vezették. A lány letérdelt. Ti bíró így szólt: „A bíróság most rendkívüli ülést tart. Ezért a felperest felmentem a térdeplés alól.”

Barack felállt, és hátravetette az arcát eltakaró fekete csuklyát. Ti bíró szigorú arcvonásai meglágyultak az előtte álló, hosszú köntösbe burkolt kecses alak láttán, aki lesütött szemekkel állt előtte. Kedvesen így szólt hozzá: „Kérem a felperest, mondja meg nevét, és ismertesse panaszát!”

Barack elcsukló hangon válaszolt: „Az ön előtt álló méltatlan személy családneve Jang, neve Barack, Hunan tartományban született.”

A főírnok mindent lejegyzett. A bíró hátradőlt karosszékében. „Folytasd!” – utasította a lányt.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET
*Egy gyönyörű lány megdöbbenő tanúvallomást
tesz; Ti bíró elmagyarázza az ügyet
hadnagyainak.*

Barack először félénken szólalt meg, de lassan felbátorodott, és hangja tisztán csengett a néma hallgatóság előtt.

„Tegnap délután – kezdte vallomását – húgom, Kék Jåde kíséretében megérkeztem ebbe a templomba. Találkoztam az apáttal, és megkértem, hogy felajánlhassam imámat Kuan-jin asszonyunk csodatévő szobrának. Az apát kijelentette: imám csak akkor lesz hatásos, ha egy éjszakát a templomban töltök az istennő végtelen könnyörületén meditálva. Előre kérte a fizetséget a szállásért. Egy aranyrudat adtam át neki...

...Tegnap este az apát elvezetett engem és nővéremet a hátsó kertben lévő kis pavilonhoz. Itt kell éjszakáznom – mondta –, nővéremet pedig a templom vendégnegyedében helyezik el. Tisztességemet a gonosz pletykagyártóktól óvandó – mondta –, nővérem maga zárja rám szobám ajtaját, így is történt, s ezután Kék Jåde lepecsételte a lakatra ragasztott papírcsíkot. Az apát felszólítására a kulcsot magánál tartotta.

Miután egyedül maradtam a pavilonban folytatta elbeszélését a lány –, először hosszan imádkoztam asszonyunk képe előtt, amely a falon függött. Aztán fáradtnak éreztem magam, és lefeküdtem a díványra, a gyertyát égve hagytam az öltözőasztalkán...

...Már elmúlhatott az éjszakai második őrjárat ideje, amikor felébredtem, és megláttam az apátot: a dívány előtt állt. Kijelentette: személyesen gondoskodik kívánságom teljesítéséről. Majd elfújta a gyertyát, és kényszerrel a magáévá tett. Az történt azonban, hogy nyitva hagytam az ajakkenőcsös dobozám tetejét a párnám melletti kis asztalkán. Tudta nélkül megjelöltem borotvált fejét a vörös ajakkenőccsel. Miután megerőszkolt, így szólt: »Most pedig: ha a kellő időben teljesül kívánságod, ne felejts el megfelelő ajándékot küldeni ennek a szegény templomnak! Ha nem érkezik meg ajándékom, derék jó férjed kellemetlen híreket kaphat!« Aztán már csak azt észleltem, hogy valamiképpen eltűnt a pavilonból."

Mozgolódás és mormogás hallatszott a tömegből, amikor Barack folytatta elbeszélését: „Ott maradtam fekvé a sötétségben, keserűen zokogtam. Egyszerre csak egy szerzetes jelent meg a szobában. Ezt mondta: »Ne sírj, megérkezett a szeretőd!« Minden tiltakozásom és ellenállásom ellenére ő is a magáévá tett. Bár nagyon el voltam keseredve, mégis sikerült ugyanúgy megjelölnöm őt is, ahogy az apátot...

...Mindenre el voltam szánva, hogy bizonyítékot szerezzek. Ezt a gáztettet, megfelelő alkalommal, megtorlom – határoztam el magamban. Ezért úgy tettem, mintha tetszene nekem a szerzetes, aki egyébként elég ostobának tűnt. Meggyújtottam a gyertyát egy kis parázsdarabkával, amit a teaőzőből vettem ki. Becézgettem, hízelegtem neki, és rávettem, hogy mutassa meg nekem az ajtóban elrejtett titkos bejáratot.

Amikor eltávozott, egy harmadik szerzetes is megjelent, de én úgy tettem, mintha rosszul érezném magam. Dulakodás közben azért őt is megjelöltem az ajakfestékkel.

Egy órával ezelőtt nővérem kopogtatott az ajtón, és közölte velem, hogy a körzeti magisztrátus érkezett ide nyomozásra. Kérésemre közölte a magisztrátussal, hogy itt, helyben panaszt kívánok tenni."

Ti bíró szigorú hangon szólalt meg: „Megkérem a tanúkat, hogy ellenőrizzék az első számú vádlott fején elhelyezett jelet!"

A tábornok és kísérei felálltak. A felkelő nap sugarainál világosan látszott a vörös folt az apát borotvált feje búbján. Ti bíró utasította a csendbiztosok parancsnokát, hogy járja körbe a térdeplő szerzetesek sorait, és vezesse elé a megjelölteket. Hamarosan két szerzetest vonszoltak a lépcsőhöz, és az apát mellé térdeltették őket. Mindenki láthatta fejükön a vörös jelet. Ti bíró kijelentette: „Ezen három gonosztevő bűnössége minden kétséget kizáróan bizonyítást nyert. A felperes visszaléphet! A bíróság délutáni ülésén ismét áttekintem az ügyet a városban. Aztán összefoglalom valamennyi

megismert bizonyítékunkat. Kínvallatásnak vetem alá a templom többi szerzetesét is, hogy megállapítsam, ki tartozik még a bűnösök közé."

Ebben a pillanatban egy nagyon öreg, az első sorban térdeplő szerzetes felemelte a fejét, és reszkető hangon így szólt:

„Könyörgök, méltóságos uram, hallgasson meg!"

A bíró jelére az idős szerzetest az emelvény elé vezették. „Méltóságos uram – tört ki belőle – a méltatlan szerzetest Teljes Felvilágosodásnak hívják, és a Végtelen Könyörület templomának törvényes apátja. A magát apátnak nevező személy nem egyéb, mint egy betolakodó, akit soha életében nem szenteltek pappá. Néhány évvel ezelőtt érkezett templomunkba, és arra kényszerített engem, hogy átadjam a helyem neki. Később, amikor tiltakoztam a templomban imádkozó hölgyekkel elkövetett gáztettek miatt, bezáratott egy cellába, a hátsó udvarban. Egészen addig raboskodtam ott, amíg Méltóságod csendbiztosai egy órával ezelőtt fel nem törték az ajtót."

A bíró intett a parancsnoknak. „Jelentsd az esetet!"

„Ezt az öreg szerzetest – jelentette a parancsnok – valóban egy kis cellában találtuk, amelyet kívülről rúddal és zárral lelakatoltak. Kis rácsos kémlelőlyuk volt az ajtón, és azon keresztül hallottuk, amint elhaló hangon szólít minket. Betörettem az ajtót. Ellenállást nem tanúsított, s kérésére Méltóságod elé vezettük."

Ti bíró lassan bólintott, és felszólította a szerzetest: „Mondd tovább!"

„Két tanítványom közül – folytatta a szerzetes –, akik eredetileg velem laktak a templomban, az egyiket az apát megmérgezte, mert megfenyegette, hogy szektánk felettes papjának jelentést tesz az itt történekről. A másik, aki szintén itt van Őméltóságod bírósága előtt, színleg ellenem fordult. Közben azonban megfigyelte az apátot és cinkosait, s titokban minden felfedezését jelentette nekem. Sajnos nem sikerült semmiféle bizonyítékot szereznie. Az apát – legközelebbi cinkosait kivéve – ármánykodásait mindenki előtt titokban tartotta. Ezért aztán tanítványomat időnyerésre utasítottam. Egyelőre ne tegyen jelentést a hatóságoknak – mondtam neki –, mert ezzel csak arra készítené az apátot, hogy megöljön minket, és megsemmisítse az utolsó lehetőséget, hogy leleplezzük e megszentelt hely megbecstelenítését. Ő azonban meg tudja mutatni Méltóságodnak az árulókat, akik részt vettek az apát gonosztetteiben..."

...A többi szerzetes vagy igazi hívő, vagy egyszerűen lusta, akiket megszedített a templomban folyó könnyű, gazdag élet. Könyörgöm Méltóságodnak, hadd emeljek szót értük is!"

A bíró engedélyével levették a láncokat az öreg apátról, aki a parancsnokot egy másik idős szerzeteshez vezette. A csendbiztosok vezetőjével együtt végigsétált a térdeplő csuhások előtt, és tizenhét fiatal fiúra mutatott rá. Ezeket azonnal az emelvény elé vonszolták, ott üvöltöttek és átkozódtak. Egyesek azt ordították, hogy Szellemi Erény kényszerítette őket a hölgyek megerőszkolására. Mások kegyelemért könyörögtek, míg némelyek hangosan követelték, hogy bevallhassák bűneiket.

„Csendet!" – mordult rájuk a bíró. A csendbiztosok korbácsa és botja lesújtott a szerzetesek fejére, vállára, mígnem a kiabálás elfojtott nyöszörgéssé halkult.

A rend helyreállítása után Ti bíró így szólt: „A többieket szabadítsák meg láncaiktól. Ezek azonnal folytathatják vallási tevékenységüket, Őtisztelendősége Teljes Felvilágosodás apát irányításával."

Mire az udvart megtisztították, az északi külváros lakóiból álló tömeg jelentősen felduzzadt. A bámészkodók látni akarták a templomban végbemenő eseményeket, s most előrenyomultak a teraszhoz, hangosan szidták a szerzeteseket.

„Húzódjatok vissza, viselkedjetez tisztességesen, és hallgassatok a magisztrátusotokra! – kiáltotta Ti bíró. – A galád bűnözők, akiket itt láttatok, békés társadalmunk gyökereit kezdték ki, mint a patkányok. Ezért államellenes bűncselekmény miatt vonjuk őket felelősségre. Nem azt tanítja-e a mi halhatatlan bölcsünk, Konfucius mester, hogy a család az állam alapja? Ezek a bűnözők házas asszonyokat erőszakoltak meg. Olyanokat, akik ájtatos lélekkel jöttek ide az istennőhöz imádkozni. Védtelen asszonyokat bántalmaztak, akik a családjuk és gyermekük törvényessége iránt érzett felelősség miatt nem tehettek semmit.

Szerencsére azonban ezek a gonosztevők nem mertek mind a hat pavilonhoz titkos bejárat építeni; két pavilonban nem találtunk ilyet. Miután magam is hívó ember vagyok, és mélységesen hiszek a mennyei hatalmak végtelen kegyében és könyörületében, szeretném, ha világosan megértenének: annak az asszonynak a gyermeke, aki ebben a templomban éjszakázott, nem szükségszerűen törvénytelen származású. A bűnösöket pedig a bíróság délutáni ülésén kihallgatom. Megkapják a lehetőséget, hogy védjék magukat és vallomást tegyenek."

A csendbiztosok parancsnokához fordult, és hozzátette: „Mivel a mi börtönünk túl kicsi ennyi gazembernek, ezért átmenetileg a bíróság keleti falánál lévő raktárba zárjuk őket. Azonnal vigyétek őket oda!"

Amikor Szellemi Erényt elvezették, ezt kiáltotta a bírónak: „Te nyomorult örült! Tudnod kell, hogy hamarosan előttem fogsz térdepelni láncra verve, és én mondom ítéletet feletted!"

Ti bíró fagyosan elmosolyodott. A csendbiztosok kétszer tízes sorba rendezték a húsz vádlottat, szorosán összekötötték őket nehéz láncokkal. Botjukkal ösztökélték őket indulásra.

Ti bíró megparancsolta Hung őrmesternek, hogy Barackot és Kék Jádét vigye az első udvarba, és saját hordszékén küldje vissza őket a bíróságra. Ezután Csiao Tajt szólította.

„Ha ezeknek az eseményeknek híre megy a városban – jegyezze meg –, félek, a feldühödött tömeg rátámad a szerzetesekre. Amilyen gyorsan csak tudsz, vágtsd a helyőrség parancsnokságára, és mondd meg a parancsnoknak, hogy haladéktalanul küldjön egy század lándzsást és lovas íjászt a raktárhoz. Kettős védővezetellel vegyék körbe a kerítést. A parancsnokság nincs messze a bíróságtól, ezért a katonák előbb odaérhetnek, mint a foglyok." Csiao Taj elsietett, hogy végrehajtsa a parancsot. A tábornok megjegyezte: „Nagyon bölcs elővigyázatosság ez, Magisztrátusom!"

„Uraim – fordult Ti bíró a tábornokhoz és a másik három tanúhoz –, mélységes sajnálatomra továbbra is igénybe kell vennem drága idejüket. Ez a templom valóságos kincsesládák, tele arannyal és ezüstrrel. Távozásunk előtt mindent leltárba veszünk, és az önök jelenlétében lepecsételünk. Feltételezem, hogy a felsőbb hatóságok elrendelik a templom teljes vagyónának az elkobzását. A bíróságnak pedig csatolnia kell majd az ügyről szóló hivatalos jelentéshez a vagyontárgyak teljes listáját...

...A templom számadójánál biztosan találunk leltárt, de valamennyi értéktárgyat ellenőrizni kell, és ez több órát vehet igénybe. Ezért javaslom, először menjünk az étkezdébe és reggelizzünk meg!"

A bíró csendbiztosokat küldött a konyhára, megfelelő utasításokkal. Mindenki elhagyta a teraszt, és a második udvaron lévő nagy étkezdébe ment. A báméskodók tömege beszivárgott az első udvarba, és dühösen szidalmazta a szerzeteseket. Ti bíró kimentette magát a tábornoknál és a másik három tanúnál, amiért nem láthatja el a házigazdái tisztséget a reggelinél. Időmegtakarítás céljából azonnal további utasításokat kívánt adni hadnagyainak, amíg a többiek étkeznek. Míg a tábornok, a nyugalmazott bíró és a két céhmester udvarias vitával próbálta eldönteni, kit is illet a házigazda tisztsége az asztalnál, Ti bíró egy kissé távolabb álló kis asztalkához ült le Hung őrmesterrel, Ma Csunggal és Tao Kannal. Két növendék rizzsel és savanyított zöldséggel teli tálkákat helyezett eléjük. A kis csoport némán fogyasztotta ételét mindaddig, amíg a növendékek hallótávolságon kívülre értek. Ezután a bíró szárazon mosolyogva megjegyezte: „Attól tartok, hogy az utóbbi hetek során rossz gazdátok voltam mindannyiőtoknak, különösen neked, őrmester! Most azonban hallgassátok meg magyarázatomat."

Ti bíró végzett a rizzsel, kanalát az asztalra helyezte, és elkezdte a történetet:

„Biztosan nagyon bántott téged, őrmester, hogy elfogadom ennek az átkozott apátnak a megvesztegetési ajándékát. Három arany- és három ezüstrudat! Igaz, ami igaz, ekkor még nem döntöttem a végleges akciótervről. Tudtam azonban, hogy előbb vagy utóbb pénzre lesz szükségünk. Hivatalos fizetésemén kívül nincs más jövedelmem – ezt jól tudjátok –, de mert félttem, hogy rájönnek tervemre, nem mertem pénzt kérni a bíróság számadójától. A megvesztegetés pontosan elég volt az ellenük állított csapda költségeire. Két aranyrudat fizettem a két lányért a háznak, amelynek a tulajdonában voltak. A harmadik felhasználására Barack kapott engedélyt a templomban töltendő éjszakára. Egy ezüstrudat kiváló kollégám, a Csin Hua-i Lo magisztrátus inasának fizettem, az üzleti megbízatás végrehajtásáért és a két lány Pu Jangba történt szállításának költségeiért. A második ezüstrudat feleségem kapta; ebből vásárolt új ruhát a lányoknak. A többi

pénzen kámzsákat vásárolt nekik, és kibérelték azt a két luxus hordszéket, amelyen tegnap délután a templomba érkeztek. Nincs hát miért aggódnod ebben a kérdésben, őrmester!"

Megkönnyebbülést látott munkatársai arcán. Türelmesen mosolygott, és folytatta:

„Azért választottam ezt a két Csin Hua-i lányt, mert felismertem bennük azokat a paraszti erényeket, amelyeken dicsőséges birodalmunk nyugszik. Olyan tulajdonságok ezek, amelyeket még egy rossz hírű mesterség sem tud teljesen megváltoztatni. Bízom bennük, tudva: ha segítenek, minden bizonnal sikerrel járunk. Maguk a lányok is, családom is azt hitték, hogy ágyasaimnak vásároltam őket. Titkomat senkinek sem mertem elárulni, még Első Feleségemnek sem. Ahogy már említettem, az apátnak mindenütt lehettek kémei, házam szolgálói között is. Nem vállalhattam a legkisebb kockázatát sem annak, hogy a titok kiszivárog. Meg kellett várnom, míg a két lány hozzászokik az új életstílushoz, és eljátszhatják az előkelő hölgy és szolgálólányának szerepét. Tervem végrehajtásához csak ezután láthattam hozzá...

...Hála Első Feleségem fáradhatatlan erőfeszítéseinek, Barack szokatlanul gyors haladást mutatott, és tegnap az akció mellett döntöttem."

A bíró evőpálcikájával bekapott egy falat zöldséget. „Tegnap, amikor távoztam tőled, őrmester – folytatta elbeszélését –, egyenesen a lányok udvarába mentem, és feltártam nekik a Végtelen Könyörület templomával kapcsolatos gyanúmat. Megkérdeztem Barackot, vállalja-e szerepét. Hozzátettem, hogy van egy másik tervem is, amely nem az ő közreműködésükre épül, ezért teljes szabadságot adtam neki a választásban. Barack azonban azonnal beleegyezett. Soha nem bocsátana meg magának – mondta felháborodással –, ha elmulasztaná azt az esélyt, hogy megmentsen más asszonyokat ezeknek az elkárhozott szerzeteseknek a kéjvágyától...

...Ezután felvettem velük a legszebb ruhát, amit feleségem vásárolt nekik. Utasításomra szép öltözéküket egy olyan kámzsa alá rejtették, amelyet a buddhista apácák viselnek. Titokban, a hátsó ajtón hagyták el a bíróságot, és a piacon két elegáns hordszéket béreltek. A templomba érkezve Baracknak azt kellett mondania az apátnak, hogy ő egy fővárosbeli, magas rangú személy ágyasa, akinek még a nevét sem mondhatja meg; panaszkodnia kellett, hogy az Első Feleség rendkívül féltékeny rá, és fél, hogy gazdája elhidegül tőle. Utolsó reménye a Végtelen Könyörület templomában van, mert nagyon fél, hogy elúzik gazdája házából. Gazdájának nincs gyermeke, és ha egy fiúval ajándékozhatná meg, biztosíthatná helyzetét."

Ti bíró itt egy pillanatnyi szünetet tartott. Munkatársai alig nyúltak az ételhez. „Ez a történet ugyan hihető – folytatta a bíró –, de tartottam az apát éles eszétől. Félttem, hogy mégsem fogadja be Barackot, miután nem hajlandó elárulni valódi nevét, és nem közöl több személyes adatot magáról. Utasításomra ezért az apát mohóságára és kéjvágyára próbált meg hatni. Egyrészt felajánlotta neki az aranyrudat, másrészt felvillantotta előtte szépségét. A nők által ismert módon értésére adta, hogy szemrevaló férfinak tartja. Végül megmagyaráztam Baracknak, mit kell tennie az éjszakai virrasztás során. Végül is még azt sem zárhattam ki, hogy az istennő szobrában valóban csodatévő erő rejlik. Tao Kan látványos kudarca a pavilon titkos bejáratának felderítésében szintén óvatosságra intett."

Tao Kan zavarba jött. Sietősen a rizsesztájkába temetkezett. Ti bíró megbocsátóan mosolygott, és így folytatta: „Ezért aztán azt mondtam Baracknak: ha tényleg egy igazi szent jelenne meg előtte a levegőben, boruljon le előtte a padlóra, és alázatosan mondja el neki a teljes igazságot. Minden felelősséget hárítson rám, a magisztrátusra, amiért hamis indokkal látogatott a templomba. Egy földi halandó megjelenésének esetére utasításom így szól: próbálja meg kitalálni, milyen módon jutott oda. Ezt követően a helyzetnek megfelelően kellett cselekednie. Mindenesetre adtam neki egy kis doboz ajakpirosítót, és utasítottam, hogy jelölje meg annak a férfinak a fejét, aki megöleli...

...A negyedik őrjárat után Kék Jáde – feladatának megfelelően – titokban kiosont a vendégnegyedből, és kétszer kopogtatott Barack pavilonjának ajtaján. Barack négy kopogással adott válasza a gyanú megalapozatlanságát, míg a három kopogás feltevésém igazolódását jelentette. A többit már ismeritek."

Ma Csung és Tao Kan izgatottan csapta össze kezét. De az őrmester még mindig aggódni látszott. Rövid bizonytalankodás után így szól: „Az, amit méltóságos uram a Végtelen Könyörület templomát illetően mondott a minap, még most is aggaszt. Ezt mondta: még ha sikerülne is meggyőző bizonyítékot szerezni a szerzetesek ellen, sőt mi több, vallomásra bírni őket, a buddhista

egyház közbelépne, és megvédene őket. Elérnék szabadon bocsátásukat, mielőtt az ügyet lezárhatnánk. Hogyan oldható meg ez a probléma?"

Ti bíró sűrű szemöldöke összerándult, elgondolkodva simogatta szakállát. Ebben a pillanatban patkódobogás hallatszott az udvarról. Csiao Taj rontott be az étkezdébe. Gyorsan körbepillantott, és meglátva a kis csoportot, az asztalhoz sietett, homloka verejtékben fürdött.

„Méltóságos uram – mondta izgatottan –, mindössze négy katonát találtam a helyőrség parancsnokságán! A többiek tegnap elhagyták a helyőrséget, és riadókészültségben Csin Huába mentek, öméltósága a kormányzó parancsára. Visszafelé elhaladtam a raktár mellett, s láttam, hogy néhány száz főből álló dühös tömeg a kerítést ostromolja. A csendbiztosok bemenekültek a bíróságra!"

„Milyen szerencsétlen egybeesés! – kiáltott fel Ti bíró. – Gyorsan vissza a városba!"

Sietve elmagyarázta a helyzetet a tábornoknak. Megbízta, hogy az aranyműves céh vezetőjének segítségével zárja le az ügyeket a templomban. Ti bíró Vang nyugalmazott bírót és az asztaloscéh mesterét kérte fel kíséretül.

A bíró Hung őrmesterrel a tábornok katonai hordszékébe, míg az öreg bíró és a céhmester a sajátjába szállt be. Ma Csung és Csiao Taj lóhátra pattant. Siettek vissza a városba, ahogy csak a hordszékvivőktől tellett.

A főutcán izgatott tömeg kavargott, s harsányan üdvözölték a nyitott hordszékben ülő bírót. Az emberek mindenfelől ezt kiabálták: „Soká éljen magisztrátusunk! Ezer évig éljen öméltósága Ti bíró!"

A bírósághoz közeledvén mind kevesebb embert láttak, és amikor a birtok északkeleti kapujához értek, a csend már gyanússá vált az elhagyatott utcákon. A kerítést néhány helyen áttörték. Bent csak a húsz bűnöző megcsonkított holttestét találták, akiket a megvadult tömeg megkövezett és agyontaposott. Rettenetes véget értek.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Ti bíró szigorúan figyelmezteti a Pu Jang-i lakosokat; látogatást tesz a Végtelen Bölcsesség templomában.

Ti bíró ki sem szállt a hordszékből. Egyetlen pillantással felmérte, hogy itt már semmi tennivalója nincs. A megcsonkított holttestek tömege, a vérral és sárral bemocskolt, leszakított végtagok szükségtelenné tették, hogy bárkinél is életjel után kutasson.

A bíróság főkapujához vitette magát a hordszékvivőkkel. Az örök kinyitották a kétszárnyú kaput. A bíró és kíséretének hordszéke eltűnt a főudvaron.

Nyolc megrémült csendbiztos került elő. Térdre borultak a bíró hordszéke mellett, fejüket a kockakövekhez érintették. Egyikük körülményes bocsánatkérésbe kezdett, de a bíró félbeszakította.

„Nem kell bocsánatot kérnetek! – mondta. Nyolcan soha nem tudtátok volna feltartóztatni ezt a tömeget. Ez a lovaskatonákra várt volna, akiket hívtam, de nem jöttek.”

Ti bíró és két hadnagya, valamint Vang nyugalmazott bíró és Ling céhmester kiszállt a hordszékből. Mindannyian Ti bíró dolgozószobájába mentek. A bíró íróasztalát elborították a távollétében felhalmozódott ügyiratok. Egy nagy boríték után nyúlt, amelyen Csianghszu tartomány kormányzójának pecsétje díszlett.

„Ez lesz a hivatalos parancs a mi helyőrségünk mozgósításáról. Kérem, erősítse ezt meg” – fordult Vang bíróhoz.

Vang bíró letörte a pecsétet. A levélre vetett pillantás után bólintott és visszanyújtotta azt Ti bírónak.

„Ez a levél minden biztonnal tegnap este érkezett, amikor egy sürgős, titkos nyomozás ügyében elhagytam a bíróságot. Az éjszakát »A nyolc halhatatlanhoz« címzett kis szállodában töltöttem, amely a város északi negyedében található – jegyezte meg. – Hajnal előtt értem vissza a bíróságra, de azonnal a Végtelen Könyörület templomába kellett mennem. Még ruhaváltásra is alig volt időm, ide az irodába semmiképpen nem tudtam benézni. Nagyra értékelném – már csak a forma kedvéért –, ha ön és Ling mester kikérdeznék ez ügyben házam szolgálóit, »A nyolc halhatatlanhoz« címzett fogadó tulajdonosát és azt a katonát, aki a kormányzó üzenetét hozta. Szeretném az önök tanúvallomását is csatolni az ügyben készítendő jelentésemhez, annál is inkább, mert azoknak a szerencsétlen bűnözőknek a halálát is az én hanyagságom okozta.”

Vang bíró bólintott, és így válaszolt: „Nemrégén levelet kaptam egy fővárosban élő barátomtól. Ebből megértettem, hogy a buddhista egyház jelentős befolyásra tett szert kormányzati körökben. Biztos vagyok abban, hogy a magas rangú buddhista méltóságok olyan nagy figyelemmel fogják tanulmányozni a Végtelen Kegyelem templomával kapcsolatos jelentést, mintha az kedvenc szútrájuk lenne. Ha csak egy kis hibát is találnak benne, azonnal belekapaszkodnak majd, és megpróbálják önt lejáratni a kormányznál.”

„A gonosz szerzetesek leleplezése – mondta a céhmester – örömet és megkönnyebbülést jelent mindannyiunknak itt Pu Jangban. Biztosíthatom Méltóságodat az emberek hálájáról. Természetesen mélyen sajnálom, hogy felháborodásában a tömeg ilyen törvénytelenésre ragadtatta magát. Alázatosan bocsánatot kérek városunk lakóinak viselkedése miatt!”

Ti bíró köszönetet mondott kísérőinek. A két tanú eltávozott, hogy felettese kérésének megfelelően ellenőrizze a tényeket. Ti bíró azonnal ecsetet ragadott, és egy rendkívül szigorú figyelmeztetést fogalmazott meg a Pu Jang-i lakosokhoz. Élesen elítélte a szerzetesek lemeszárlását. Hangsúlyozta, hogy a gonosztevők megbüntetése kizárólag az állam joga és kötelessége. Hozzátette, hogy mindenkit, aki további erőszakos cselekményt követ el, a helyszínen kivégeznek. Mivel valamennyi írnok és hivatalnok még mindig a templomban tartózkodott, Ti bíró megparancsolta Tao Kannak, hogy készítsen öt – nagy írásjelekkel írt – másolatot a rendeletről. Határozott kézírásával maga is írt még öt hirdetményt. A felhívásokra ráűtötte a bíróság nagy vörös pecsétjét, majd utasította Hung őrmestert, hogy a plakátokat ragassza ki a bíróság kapujára és a város más, központi helyeire. A húsz szerzetes földi maradványait tegyék egy kosárba, majd később elégetik őket – egészítette ki parancsát.

Amikor az őrmester eltávozott, hogy az utasításokat végrehajtsa, a bíró Ma Csunghoz és Csiao Tajhoz fordult: „Az erőszak általában erőszakot szül. Ha nem intézkedünk, a zűrzavar fokozódhat. Törvényen kívüli elemek üzleteket fosztogatnak; nehéz lesz őket megfékezni, mivel a helyőrség távol van. A tábornok hordszékében ismét kimegyek az utcákra. Megmutatom magam a főútvonalakon, hogy megelőzzem a további rendbontást. Ti ketten mellettem fogtok lovagolni. Nyilaitokat helyezték készenlétbe. Mindenkit a helyszínen lelőttök, aki zűrzavart kelt.”

Először a város hivatalos védőszentjének a templomát keresték fel. A menet mindössze Ti bíró hordszékéből állt; mellette Ma Csung és Csiao Taj lovagolt, előtte és mögötte egy-egy csendbiztos haladt. A teljes hivatali öltözékében pompázó bírót mindenki láthatta a nyitott hordszékben. Az elcsendesedő tömeg tisztelettel utat nyitott neki. Az emberek azonban nem éljeneztek. Úgy tűnt, szegyenkeznek az elkövetett erőszak miatt.

Ti bíró füstölőt égetett a templomban, és egy hosszú imádságban ajánlotta fel bocsánatkérését az istenségnek, kérve, hogy engesztelődjön meg a városban törtétek miatt. A védőszent ugyanis nem szereti, ha vérral keveredik a városnak a földje, amely fölött örökdik. Ezért teszik a vesztőhelyet mindig a városkapukon kívülre. Innen nyugat felé, a Konfucius-templomhoz tartott, ahol három füstölőt gyújtott, és egy emléktáblát ajánlott fel a Halhatatlan Bölcsnek és híres tanítványainak. Majd észak felé vezetett útja, elhaladt a bíróság északi falánál elterülő park mellett, és imát mondott a Háború Istenének templomában.

Az utcákon nyugalom honolt. Az emberek olvasták a felhívást, és nem látszott nyugtalanság. A szerzetesek lemészárlásával a tömeg dühe elpárolgott. Ti bíró azzal az elégedett érzéssel térhetett vissza a bíróságra, hogy nem kell további rendbontástól tartania.

Hamarosan a tábornok is visszatért a Végtelen Kegyelem templomából a bíróság egész személyzetével. A tábornok átnyújtotta a bírónak a leltárt. Jelentette, hogy valamennyi vagyoni- és értéktárgyat – beleértve az arany áldozóedényeket is – elhelyezték a templom kincsesládájában, amelynek ajtajait lepecsételték. A tábornok saját hatáskörében otthoni fegyvertárából lándzsákért és kardokért küldetett, s szétosztatta zsoldosai és a csendbiztosok között. Saját embereiből húszat, a csendbiztosokból tízet hagyott hátra a templom őrzésére. Az öreg hadfi nagyon jókedvű volt. Látszott rajta, hogy nagyon élvezte a nyugdíjas élet mindennapi rutinjából való kitörést. Vang bíró és Ling céhmester ugyancsak megérkezett. Jelentették, hogy vizsgálatuk szerint Ti bírónak valóban nem állt módjában megismerkedni a helyőrség elvezényléséről szóló paranccsal. Ezt követően valamennyien a tágas fogadóterembe mentek, ahol hűsítőket szolgáltak fel. A csendbiztosok újabb asztalokat és székeket hoztak a terembe, és mindannyian munkához láttak. Ti bíró irányításával részletes jelentést írtak a nap eseményeiről. A jegyzők szükség szerint – rögzítették a tanúk külön nyilatkozatait. Egy ízben Barackot és Kék Jádét hívták a bíró lakosztályából, hogy rögzítsék teljes vallomásukat, amit ujjlenyomataikkal hitelesítettek. Ti bíró egy külön záradékot is csatolt a jelentéshez, miszerint lehetetlen volt megtalálni a felbujtókat a néhány száz főnyi tömegben, amelyik végzett a szerzetesekkel. A nagy kísértésre és a helyreállt nyugalomra hivatkozva tisztelettel javasolta, hogy Pu Jang lakosait ne sújtsák büntetőintézkedésekkel.

Már jócskán az éjszakában jártak, amikor a jelentés tervezete és a különböző mellékletek elkészültek. Ti bíró vacsorára hívta meg az öreg tábornokot, a nyugalmazott bírót és a két céhmestert. A fáradhatatlan tábornok hajlott a meghívás elfogadására, de Vang bíró és a másik két személy távozásért esedezett. A megerőltető nap után fáradtnak érezték magukat, ezzel mentették helyzetüket, így aztán a tábornok is visszautasította a meghívást, és mindannyian hazamentek.

Ti bíró személyesen kísérte ki őket hordszékeikhez, és ismételten háláját fejezte ki értékes segítségükért. Ezután háziruhába öltözött, és visszavonult lakosztályába.

Házának főcsarnokában Első Feleségét találta, Második és Harmadik Felesége, Barack és Kék Jáde társaságában, ünnepi vacsoraasztalnál. Mindannyian felálltak üdvözlésére. A magisztrátus helyet foglalt az asztalfőn, és az illatozó ételekbe belekóstolva élvezte az otthon harmonikus légkörét, amelyet annyira hiányolt az utóbbi hetekben. Amikor az asztalt leszedték és az inas teát szolgált fel, így szólt Barackhoz és Kék Jádéhoz:

„Ma délután, a felsőbb hatóságoknak készített jelentésemben, nyomatékosan javasoltam, hogy a Végtelen Könyörület templomából elkobzott aranyból négy aranyrudat ajándékozzanak

mindegyikötöknek. Csekély viszonzás lenne ez a segítségért, amelyet az ügy megoldásához nyújtottatok. Míg a javaslat jóváhagyására várok, futárral hivatalos levelet küldök szülőhelyetek magisztrátusának. Megkérem, érdeklődjön családotok után. Adja az ég, hogy szüleitek még éljenek. De ha már nem lennének az élők sorában, lehetséges, hogy családotok más tagjait megtalálják; ők talán befogadnának titeket. Az első Hunan tartományba induló katonai szállítmánnyal odavitetlek benneteket."

Kedvesen mosolygott a két lányra, és tovább folytatta: „Ajánlólevelet visztek magatokkal a helyi hatóságokhoz, rájuk bízlak benneteket. A kormány jutalmából vehettek egy darab földet, vagy egy kis üzletet nyithattok. Nem kétséges, hogy családotok az alkalmas időpontban gondoskodik megfelelő házasságokról is."

Barack és Kék Jáde letérdelt, fejét mélyen meghajtotta, és a padlóhoz érintette néhányszor, hálájának kifejezéséért. Ti bíró felállt, és elhagyta a hölgyeket.

A bíróságra visszatérőben elhaladt a mellett a folyosó mellett, amely a kerten keresztül lakóházának kapujához vezetett. Hirtelen könnyű lépéseket hallott maga mögött. Megfordult, és a szemét lesütő Barackot látta egyedül. A lány mélyen meghajolt, de hallgatott.

„Nos, Barack – szólalt meg Ti bíró kedvesen –, ha van még valami, amit tehetek érted, ne habozz, mondd el!"

„Uram – szólalt meg Barack lágyan –, igaz ugyan az a mondás, hogy mindenkit hazahúz a szíve. De a sors szeszélye engem és nővéremet Méltóságod védelme alá helyezett. Mind a ketten vonakodunk elhagyni ezt a házat, amely oly kedvessé vált számunkra. Méltóságos uram Első Felesége azt mondta, hogy őt nagymértékben kielégítené, ha ön..."

Ti bíró felemelte kezét, és mosolyogva mondta: „Akik találkoznak, azok el is válnak. Ez a világ rendje. Hamarosan rá fogtok jönni, hogy boldogabb élet vár rátok egy falusi becsületes földműves Első Feleségeként, mint egy körzeti magisztrátus negyedik vagy ötödik asszonyaként. Az ügy befejezéséig te és nővéred vendégként tisztelitek meg házamat." Ezzel meghajolt, és meggyőzte magát, hogy Barack arcán a holdfényt és nem könnyek csillogását látta.

A főudvarban észrevette, hogy az iroda valamennyi ablakából ragyogó világosság árad. Az írnokok és a hivatalnokok még mindig szorgalmasan körmölték a délután elkészült tervezet alapján összeállított jelentést. Négy hadnagya a dolgozószobában várt rá. A csendbiztosok parancsnokának jelentését hallgatták, aki Hung őrmester utasítására körbejárta a Lin Fanbirtok körül felállított őrhelyeket. Úgy tűnt azonban, hogy távollétük alatt semmi sem történt.

Ti bíró elbocsátotta a parancsnokot, majd helyet foglalt az íróasztal mögött, és átfutotta a beérkezett hivatalos iratokat. Három levelet félretett, és így szólt Hung őrmesterhez: „Ezek itt a csatorna mentén felállított katonai őrhelyekről befutott jelentések. Megállítottak és átkutattak néhányat a Lin-cég jelét viselő dzsunkák közül, de csak tiszta rakományt találtak. Úgy tűnik, elkéstünk, nem szerezhettünk bizonyítékot Lin Fan csempésztevékenységére."

A bíró végzett a további levelekkel, bíborvörös ecsetével utasításokat firkantott minden irat margójára. Felhajtott egy csésze teát, majd hátradőlt karosszékeiben. „Tegnap éjjel – szólt Ma Csunghoz – álruhában látogatást tettem a Határtalan Bölcsesség templomában, és találkoztam barátoddal, Seng Pávai. Közelebről megvizsgáltam az elhagyatott templomot. Úgy tűnik, furcsa dolgok történnek ott benn. Gyanús zajokat hallottam."

Ma Csung kétkedően Hung őrmesterre pillantott, Csiao Taj is zavartnak látszott. Tao Kan lassan húzogatta az arcán nőtt anyajegyből meredező szőrszálakat. Mindenki hallgatott. Lelkesedésük nyilvánvaló hiánya nem zavarta a bírót.

„Az a templom felkeltette a kíváncsiságomat – folytatta. – Ma reggel bőségesen kijutott nekünk egy buddhista templomból. Miért ne próbálnánk meg ma este egy kis tapasztalatot szerezni egy taoista szentélyben?"

Ma Csung félénken elmosolyodott. Nagy kezeit térdén dörzsölgetve így szólt: „Méltóságos uram, ha szabad megjegyeznem, harcban nincs olyan ember, akitől félnék ebben a birodalomban. De hogy a túlvilágiakkal legyen az embernek dolga..."

„Ami engem illet – szakította félbe Ti bíró –, én is hívő ember vagyok. Én lennék az utolsó, aki tagadja, hogy néha a túlvilág jelenségei a halandók hétköznapi életére is hatást gyakorolnak.

Másrészről viszont határozott meggyőződés: akinek a lelkiismerete tiszta, nem kell félnie sem a szellemektől, sem a lidércektől. Az igazság uralkodik mindkét világban, csakis a tiszta igazság.

Továbbmegyek: nem titkolom előttetek, hú barátaim, a mai nap eseményei az előző időkkel együtt nagyon felkavartak. Remélem, a taoista templomban folytatandó vizsgálat egy kis kikapcsolódást jelent majd."

Hung őrmester gondterhelten szakállába túrt.

„És ha oda is mennénk, mi lesz Seng Pávai és a bandájával? Látogatásunkat, gondolom, titokban kellene tartanunk."

„Én is erre gondoltam – válaszolt a bíró. Tao Kan, most elmész a körzet felügyelőjéhez. Elküldöd őt a Határtalan Bölcsesség templomába. Érje el, hogy Seng Pa azonnal tűnjön el onnan. Azok a fickók félnek a hatóságoktól, és elpucolnak, mielőtt a felügyelő befejezné mondókáját! Szóljatok azért a csendbiztosok parancsnokának is, hogy tíz emberével legyen a templomnál arra az esetre, ha a felügyelő segítségre szorulna. Időközben mi feltűnés nélkül álruhát öltünk, és Tao Kan visszatérése után egyszerű, hétköznapi hordszékeken a templom szomszédságába vitetjük magunkat. Csak ti négyen jöttök velem. Ne feledjétek el magatokkal hozni négy papírlampiont és jó sok gyertyát!"

Tao Kan az őrség szálláshelyére sietett, és utasította a parancsnokot, hogy gyűjtsön össze tíz csendbiztos. Rántott egyet övén az előjáró, és széles vigyorral jegyezte meg beosztottjainak: „Ez mégiscsak különös! Milyen gyorsan javul egy magisztrátus teljesítménye, ha olyan tapasztalt parancsnoka van, mint én! Gondoljátok csak meg: Őméltósága ideérkezése után teljes gőzzel hozzálátott annak a primitív Félhold utcai gyilkosságnak a felderítéséhez. Abból pedig egy árva fitying haszon sem nézett ki. Hanem aztán milyen gyorsan fordult érdeklődése a buddhista templom felé. Nem is csoda, mert ez a templom olyan, mintha a gazdagság istene lakna benne. Nagy örömmel várom az ott végzendő további munkát, ha a felsőbb hatóságok utasítása megérkezik."

„Úgy tűnik, a Lin Fan-birtok körüli őrhelyeken ma délután tett ellenőrző körutad is hozott valamit a konyhára!" – jegyezte meg szemtelenül az egyik csendbiztos.

„Nono! – utasította helyre szigorúan emberét a parancsnok. – Ez csak a kölcsönös udvariasság megnyilvánulása volt két úriember között. Lin Fan úr inasa nagybecsülését fejezte ki udvarias viselkedésem miatt."

„Az inasnak kifejezetten ezüstösen csengett a hangja" – jegyezte meg egy másik.

A parancsnok sóhajtva egy ezüstpénzt kotort elő a zsebéből, és odadobta alárendeltjeinek, akik mohón kaptak a pénz után.

„Nem vagyok kapzsi – mondta a parancsnok –, ezt osszátok el egymás között. Nos, ti sakálok, ha már mindenem rajta tartjátok a szemeteket, akár az egész történetet is hallhatjátok. Az inas azért ajándékozott meg néhány ezüstpénzzel, mert megkérdezte, holnap nem vinnék-e el egy levelet a barátjának. Én csupán azt válaszoltam: mindenképpen megteszem, ha ott leszek. De holnap nem megyek oda, ezért a levelet sem vehetem át. Így őméltósága parancsát sem szegem meg, és nem sértek meg egy úriembert sem udvarias ajándékának visszautasításával. S mi több, mindezzel még azokat az erkölcsi normákat sem hágom át, amelyeket a magam számára kötelezőnek tartok."

A csendbiztosok egyetértettek álláspontjával, messzemenően ésszerűnek vélték. Végül mindannyian elhagyták az őrházat, hogy csatlakozzanak Tao Kanhoz.

HUSZADIK FEJEZET

*Az üres taoista templom számos kényes
problémát vet fel; egy elhagyatott udvar feltárja
vérfagyasztó titkát.*

Tao Kan a második éjjeli őrzőjére idején ért vissza a bíróságra. A bíró egy csésze teát kortyolgatott, majd átöltözött egy egyszerű kék ruhába, feje búbjára egy kis fekete sapkát tett. Hadnagyainak kíséretében egy kis mellékajton elhagyta a bíróságot. Hordszékeket az utcán béreltek, és elvitették magukat a Határtalan Bölcsesség templomának közelébe. Kifizették a hordszékvivőket, és gyalog folytatták útjukat.

A templom előtti udvaron sötétség és mély csend volt. A felügyelő és a csendbiztosok minden jel szerint jól végezték munkájukat. Seng Pa vagányai eltűntek.

Ti bíró halkán így szólt Tao Kanhoz: „A főkapu bal oldalán lévő mellékajtot feltöröd. Ne üss nagyobb zajt, mint ami elengedhetetlenül szükséges!”

Tao Kan lekuporodott, sálját lampionja köré tekerte. Kovakövével szikrát pattintott, és meggyújtotta a kanócot. A lampionon csak egyetlenegy fénysugár hatolt át, pont annyi, hogy lásson valamit, amint felmegy a széles lépcsőkön. Lampionja fényénél gondosan megvizsgálta a lelakatolt oldalajtót. Hiúságát még mindig bántotta, hogy a Végtelen Könyörület templomának titkos ajtaját nem sikerült felfedeznie, ezért minden erejével igyekezett a mostani feladatot gyorsan és nagy szakértelemmel végrehajtani. Egy köteg vékony acélkampót emelt ki köpenye ujjából, és nekilátott a lakat kinyitásának. Hamarosan sikerült is neki, és levehette a vaspántot. Az ajtó egy kis lökéstől kitérült. Belülről már nem helyeztek el vaspántot. Lesietett a lépcsőn, és jelentette, hogy a templom nyitva áll.

Mindannyian felmentek a lépcsőkön. Ti bíró néhány pillanatig elidőzött a kapu előtt, a benti zajokra fülelt. Mély csend honolt. A bíróval az élen besurrantak a templomba.

Ti bíró suttogva kiadott utasítására Hung őrmester meggyújtotta lampionját. A magasra tartott lampion fényénél a templom előcsarnokára ismertek. Jobbról a hármastagolású főkapu belső része látszott, a nehéz záróvasakon is megcsillant a fény. A mellékajtó jelentette az egyetlen lehetőséget a belépésre anélkül, hogy a vastag főkaput betörjék.

Baloldalt egy majdnem tízlábnyi magas oltár állt, rajta a taoista szentháromság hatalmas méretű aranyozott szobrai. A szobrok áldásra emelt kezei még látszottak, de válluk és fejük beleveszett a sötétségbe.

Ti bíró lehajolt, és megvizsgálta a padlót. A padlódeszkákat vastag porréteg borította, mindössze patkánynyomokat vett észre. Magához intette kísérőit, körüljárták az oltárt, majd egy sötét folyosóra értek. Hung őrmester magasabbra emelte a lampiont: Ma Csung hirtelen felnyögött. A fénysugár egy meggyilkolt asszony fejére esett, megvillant az eltorzult arcvonásokon és a fejet elborító véren. Az asszony fejét hajánál fogva egy állati mancs tartotta.

Tao Kan és Csiao Taj kövé dermedt. Ti bíró nyugodt hangon csillapította őket: „Ne izguljatok! Szokás szerint a taoista templomokban a folyosók falait rémképek díszítik. Ezek rendszerint a pokol tíz udvarát ábrázolják, azok minden borzalmával! Nekünk azonban az élőkől van félnivalónk!”

Megnyugtató szavai ellenére a hadnagyok mélységes megdöbbenéssel szemlélték a félelmetes jeleneteket, amelyeket egy régen élt művész faragott szoborba a folyosó két fala mentén. Életnagyságban, színesre festve ábrázolta azokat a büntetéseket, amelyeket a gonosz lelkek szenvednek el a taoista másvilágon. Kék és vörös ördögök embereket fűrészeltek ketté, karddal vágták szét őket, vagy éppen végtagjaikat szakították le vasvillával. Egyeseket forró olajos üstbe hajítottak, vagy szemüket vájták ki a pokolbeli ragadozó madarak.

A borzalmak folyosója után a bíró lassan kitekintett egy kétszárnyú ajtót. Az első udvar tűnt eléjük. A hold éppen előbújt, sugarai egy elhanyagolt kertet világítottak meg. A kert közepén egy harangtorony állt, nem messze egy különös formájú, lótuszokkal teli medencétől. A torony egy néhány négyzetméteres kőtalapzaton állt, és mintegy hatlábnyi magasra emelkedett a talaj fölé. Négy vastag, vörös lakkfa oszlop tartotta kecses, csúcsos tetejét, amelyet zöld mázas cserép borított. A hatalmas bronzharang, amely általában a tető keresztgerendáin függ, most a kőtalapzaton

nyugodott, így járnak el az elhagyatott templomokban, ezzel óvják a harangot a károsodástól. A harang mintegy tíz láb magas volt, külső részét gazdag díszítés ékítette.

Ti bíró csendesen szemügyre vette a békés látványt. Aztán végimentek az udvart körbefogó nyitott folyosón. A folyosóra nyíló kis szobák teljesen üresen álltak, padlójukat por borította. Amikor a templom nyitva volt, ezekben a szobákban helyezték el a vendégeket, itt tanulmányozták a szent könyveket. A hátsó kapu a második udvarra nyílt, s itt ugyancsak üres szerzetescellák árválkodtak. Hátul jókora nyári konyha Volt.

Úgy tűnt, mindent láttak a Határtalan Bölcsesség templomából. A konyha mellett Ti bíró egy keskeny ajtót vett észre. „Feltételezem, hogy ez a birtok hátsó ajtaja. Akár ki is nyithatjuk, legalább megtudjuk, melyik utca található a templom mögött” – mondta.

Intésére Tao Kan gyorsan kinyitotta az ajtó súlyos keresztvasán lógó rozsdás lakatot. Nagy meglepetésükre egy harmadik udvarhoz értek. Kétszer olyan nagy volt, mint az előzőek. Kövek borították, és magas, kétemeletes épületek vették körbe. Ezek is teljesen elhagyatottnak látszottak, mély csend honolt mindenütt. Bizonyos jelek azonban arra utaltak, hogy az udvarban nemrégén még laktak; a kockakövek közötti résekben nem nőtt gyom, az épületek is jó állapotban voltak.

„Ez valóban furcsa! – kiáltott fel Hung őrmester. – Ez a harmadik udvar egészen impozáns méretű. Ugyan mire használhatták a szerzetesek?”

Ezt a kérdést boncolgatták, amikor egy felhő eltakarta a holdat, minden sötétbe borult. Hung őrmester és Tao Kan gyorsan újra meggyújtották a lampionokat. A csendbe hirtelen valami zaj hasított, az udvar távolabbi végéből ajtócsapódás hallatszott. A bíró gyorsan kikapta az őrmester kezéből a lampiont, és átfutott az udvaron. Egy nehéz faajtóhoz ért. Az ajtó zajtalanul kinyílt a jól olajozott sarokpántokon. Magasra tartott lampionjával egy szűk folyosót világított meg. Sietős léptek ütöttek zajt, majd ajtócsapódás hallatszott.

Ti bíró befutott a folyosóra, de továbbhaladását egy magas vasajtó zárta el. Gyorsan megvizsgálta az ajtót, Tao Kan a válla fölött kukucskált. A kiegyenesedő bíró így szólt: „Ez az ajtó egészen új, de nem látok semmiféle zárat rajta, és nincs semmiféle kilincs vagy gomb, amivel erről az oldalról nyitható lenne. Vizsgálj csak meg!”

Tao Kan izgatottan vette szemügyre, centiről centire átvizsgálta az ajtó sima felületét, aztán megnézte a keretet is. Sehogy nem tudott azonban rábukkanni az ajtót nyitó szerkezetre.

„Ha most nem törjük be ezt az ajtót, méltóságos uram – kiáltotta Ma Csung izgatottan –, sohasem tudjuk meg, ki volt az a gazfickó, aki utánunk kémkedett! Most kapjuk el, különben egéruat nyer!”

Ti bíró lassan megrázta fejét. Öklével a sima vasfelületre csapott:

„Ezt a nagyszerű ajtót csak egy nehéz faltörő kossal tudnánk betörni. Kutassuk át inkább azokat az épületeket!”

Elhagyták a folyosót, és körülnéztek az udvart körülvevő sötét épületekben. Ti bíró találmra kiválasztott egy ajtót, és belökte. Az ajtó nyitva volt. Tágas szobába léptek, amely a padlóra terített matracokat kivéve üres volt. Gyors körbepillantás után Ti bíró a hátsó falnak támasztott létrához ment. Felmászott rajta, felcsapta a mennyezetre szerelt csapóajtót. Felkapaszkodott, és egy tágas padlásszobában találta magát.

A bíró és hadnagyai – akik időközben utolérték gazdájukat – érdeklődéssel tekintettek körül. A padlásszoba valójában egy hosszú csarnok volt, tetejét vastag faoszlopok tartották. Ti bíró meglepetésében így szólt: „Láttatok-e valaha is ilyen épületrészt egy taoista vagy buddhista templomban?”

Hung őrmester lassan végigsimított összeborzolódtott szakállán.

„Lehetséges – jegyezte meg –, hogy ennek a templomnak korábban nagyon nagy könyvtára volt. És itt raktározták talán a könyveket.”

„Ebben az esetben viszont – vágott közbe Tao Kan – a falak mentén látnunk kellene a könyvállványok nyomait. Én inkább egyfajta áruraktárnak nézem ezt a helyiséget.”

Ma Csung megrázta fejét. „Ugyan mire kellene áruraktár egy taoista templomnak? Nézzétek ezeket a matracokat a padlón. Azt hiszem, Csiao Taj egyetért velem: ez egy fegyvertár, ahol a kard- és lándzsaforgatást gyakorolták.”

Csiao Taj a falakat nézegette. Egyetértése jeléül bólintott: „Nézzétek ezeket a párosával elhelyezett vaskampókat! Ezek a lándzsákat tartották. Úgy gondolom, méltóságos uram, hogy ez a hely valamilyen titkos szekta főhadiszállása volt. Tagjai itt gyakorolták a harci művészeteket: nem kellett a felfedezéstől tartaniuk. Azok az átkozott szerzetesek biztosan benne voltak a dologban, ők álcázták ezt a tevékenységet!”

„Ebben van valami – mondta Ti bíró elgondolkodva. – Nyilvánvalóan ezek az összeesküvők itt maradtak a szerzetesek eltávozása után is: csak néhány nappal ezelőtt tisztulhattak el innen. Látható, hogy ezt a padlásszobát nem is olyan régen alaposan kitakarították, egy porszemet sem találtok a matracokon.”

Oldalszakállába túrt, és hozzátette: „Egy-két embert hátrahagyhattak, beleértve azt a gazfickót, akit annyira érdekelt a mi vizsgálódásunk. Nagyon sajnálom, hogy nem néztem meg a város térképét, mielőtt idejöttünk. Az ördög tudja, hová vezethet a lenti vasajtó!”

„Megpróbálhatunk felkapaszkodni a tetőre jegyezte meg Ma Csung. – És onnan megláthatjuk, mi van a templom mögött.”

Csiao Tajjal kinyitotta az ablakokat fedő súlyos zsalugátereket, és kitekintett. Akárhogy is nyújtogatták a nyakukat, az ereszen kívül mindössze egy sor lefelé ívelő hosszú vasrudat láttak. A birtok végén lévő magas fal teljesen eltakarta a templom mögötti épületet. A fal tetején is egy sor vasrúd meredezett. Csiao Taj hátralépett, és szomorúan megjegyezte: „Itt aztán semmit sem tehetünk! Legalább egy kötélletra kellene, hogy oda felmászhattunk!”

A bíró megvonta vállát, hangja ingerült volt: „Nos, ebben az esetben valóban nincs több tennivalónk itt. Annyit mindenesetre megtudtunk, hogy a templom hátsó részét valamilyen titkos célra használták. Az ég mentsen attól, hogy a Fehér Lótusz nevű titkos szervezet ismét mozgolódni kezdjen. Már csak az hiányzik, hogy ismét olyan problémával kerüljünk szembe, mint Han Jüanban. Nos, holnap a szükséges felszereléssel, napvilágnál térünk vissza ide. Úgy tűnik, ezt a helyet alaposan át kell kutatnunk!”

Lemászott a lépcsőn, kísérői a nyomában haladtak. Mielőtt az udvart elhagyták, ezt suttogetta Tao Kannak: „Ragassz fel egy papírcsíkot a lezárt ajtóra! Holnap, amikor visszatérünk, legalább annyit megtudunk, hogy távozásunk után kinyitották-e az ajtót vagy sem.”

Tao Kan bólintott. Köpenye ujjából két vékony papírcsíkot vett elő. Nyelvével megnedvesítette, majd az ajtó és a keret közötti résre ragasztotta őket, egyiket az ajtó tetejénél, másikat a padlóhoz közel. Visszamentek az első udvarba. A borzalmak folyosójára nyíló ajtónál Ti bíró megállt. Körbetekintve szemügyre vette az elvadult kertet. A holdvilág megcsillant a bronzharang hatalmas kupoláján, felragyogtak a felületére vésett pompás díszítések. A bíróban hirtelen nyomasztó veszélyérzet támadt. A látszólag békés környezetben megérezte a gonosz jelenlétét. Szakállát lassan simogatva megpróbálta elemezni magában ezt a különös előérzetet. Az őrmester kérdő tekintetére elgondolkodva így szólt:

„Néha olyan történeteket hall az ember, hogy az ilyen súlyos templomharangokat véres büntények elrejtésére használják. Ha már itt vagyunk, vethetnénk egy pillantást a harang alá, hogy meggyőződünk arról: nem rejtettek-e alá valamit.”

A harangemelvényhez érve Ma Csung megjegyezte: „Ezeket a harangokat néhány ujjnyi vastagságú bronzból öntik. Felemelni csak egy emelőrúddal tudjuk.”

„Menjetez Csiao Tajjal az első csarnokba – mondta Ti bíró –, ott biztos találtok valamiféle súlyos vaslándzsát vagy háromágú vasvillát, amit a taoista szerzetesek a gonosz szellemek elűzésére használnak. Valami ilyesmivel megemelhetnénk a harangot.”

Ma Csung és Csiao Taj visszafutott, eközben a bíró és két társa áthatolt a sűrű bozóton, mígnem megtalálták a harangemelvényre vezető lépcsőt. A harang külső pereme és az emelvény széle közötti keskeny résben összepréselődve nézelődtek. Tao Kan a tetőre mutatott, és megállapította: „A tarfejűek távozásukkor magukkal vitték a köteleket is, amelyekkel a harangot fel lehetne emelni. De a lándzsák segítségével, amelyekről Méltóságod beszélt, vethetünk egy pillantást alá.”

Ti bíró elgondolkodva bólintott. A gonosz előérzet mindinkább úrrá lett rajta. Ma Csung és Csiao Taj szintén felkapaszkodott az emelvényre, egy-egy hosszú vaslándzsával. Levették

felsőruhájukat, a lándzsák végét a harang pereme alá préselték. Vállukat az acélrudaknak vetették, sikerült a harangot résnyire megemelniük.

„Lökjete követ alá!” – mondta Ma Csung lihegve Tao Kannak. Két kis követ préseltek a harang pereme alá, Ma Csung és Csiao Taj pedig beljebb lökték lándzsájukat. Ismét nekifeszültek a rúdnak, a bíró és Tao Kan is segített. A harang már mintegy háromlábnyira emelkedett, amikor Ti bíró így szólt Hung őrmesterhez:

„Gurítsd azt a kőhordót a harang alá!”

Az őrmester gyorsan felfordította az emelvény sarkán álló kőülökét, és a harang felé gurította. Már csak néhány centiméterre volt szükségük. Ti bíró elengedte a lándzsát, és ledobta magáról felsőruháját, majd ismét nekiveselkedett a vasrúdnak. Egy utolsó erőfeszítést tettek. Ma Csung és Csiao Taj vastag hátán megfeszültek az izmok. Végül az őrmesternek sikerült a harang pereme alá gurítani a kőhordót. Elhajították a lándzsákat, arcukról letörölték a verítéket. Ebben a pillanatban a hold ismét a felhők mögé rejtőzött. Hung őrmester gyorsan előkapott egy gyertyát a köpenyéből, és meggyújtotta. A harang alá pillantott. Megdöbbenésében elakadt a lélegzete. Ti bíró gyorsan lehajolt, és követte az őrmester pillantását. A harang alatti kövezetét por és piszok borította. Középen egy emberi csontváz feküdt a padlón.

Ti bíró gyorsan elvette a lampiont Csiao Tajtól, hasra feküdt, és a harang alá kúszott: Ma Csung, Csiao Taj és az őrmester a nyomában. Ti bíró rákiáltott Tao Kanra, aki szintén be akart bújni. „Itt nincs elég hely. Jobb, ha kinn maradsz és figyelsz!”

A négy férfi a csontváz mellé kuporodott. A bogarak és a férgek nem hagytak mást, csak pusztá csontokat. A csuklót és a térdet nehéz acéllánc szorította össze: a fém már teljesen elrozsdásodott.

A bíró megvizsgálta a csontokat, különösen a koponyát vette szemügyre. Erőszakra utaló nyomokat azonban nem fedezett fel. Azt vette csak észre, hogy a kar felső részén egy helyen a csont eltörött, és a törés rosszul forrt össze. Segítőire pillantva keserűen így szólt: „Még élt a szerencsétlen, amikor ide bebörtönözték. Itt hagyták, hogy szörnyű éhhalált haljon.”

Az őrmester a nyakcsigolya tájékáról elsöpörte kezével a vastag porréteget. Hirtelen egy kerek tárgyra mutatott. „Nézzétek! – kiáltott fel. Mintha egy kis aranymedalion lenne!”

Ti bíró óvatosan felemelte a leletet: valóban egy kis kerek érme volt. Megtisztogatta a köpenye ujján, s közelebb emelte a lampionhoz. Kívülről sima volt, de belső részére a Lin írásjel volt vésve.

„Szóval ez a gazember Lin Fan hagyta itt ezt a szerencsétlent meghalni! kiáltott fel Ma Csung. – Valószínűleg akkor ejtette el a medaliont, amikor belökte áldozatát ide!”

„Hiszen akkor ez nem más, mint Liang Kofa!” – mondta az őrmester lassan. A megdöbbenő felfedezés hallatán Tao Kan szintén a harang alá kúszott. Szorosan egymáshoz préselődve mind az öten a veretes bronzkupola alatt álltak, és a lábuknál heverő csontvázat nézték.

„Igen – mondta Ti bíró színtelenül –, valóban Lin Fan követte el ezt a gonosz gyilkosságot. Légvonalban ez a templom nincs is messze a birtokától. A két birtok fala valahol minden bizonnyal érintkezik, és az a nehéz vasajtó köti össze őket.”

„A harmadik udvar pedig – fűzte hozzá Tao Kan szaporán – valószínűleg Lin Fan csempészett sószállítmányainak a raktározására szolgált! A titkos szekta korábban távozhattott, a szerzetesekkel együtt.”

Ti bíró bólintott. „Rendkívül értékes bizonyítéokra bukkantunk – jelentette ki. – Holnap megindítom az eljárást Lin Fan ellen.”

Valaki hirtelen félrerúgta a kőhordót. A bronzharang hatalmas csattanással rácsapódott az öt férfira.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A bíró és négy embere veszélyes csapdában; egy gonosz bűnözőt saját házában tartóztatnak le.

Mindannyian dühödten kiáltottak fel. Ma Csung és Csiao Taj hangosan szitkozódott, ujjúkkal lázasan próbáltak fogást keresni a bronzkupola sima belsején. Tao Kan hangosan óbégatott, ostoba hibáját átkozta.

„Csöndet! – mordult fel Ti bíró. – Kevés az idő, ezért nagyon figyeljete ide! Ezt az átkozott harangot belülről soha fel nem emeljük. Egyetlen lehetőségünk van a kijutásra. Meg kell próbálnunk néhány lábnyira arrébb tolni. Ha sikerül egy kissé túllökni az emelvény szélén, egy kis nyílás keletkezik, s azon mindannyian kimászhatunk.”

„Nem ütközünk-e a sarokoszlopokba?” – kérdezte Ma Csung rekedten.

„Nem tudom – felelte a bíró kurtán –, de még egy kis nyílás is hasznos lesz, legalább nem fulladunk meg. Oltásotok el a lámpákat! A füst azt a kis levegőt is elveszi, ami még van. Ne beszéljete, vetkőzzetek neki, és lássatok munkához!”

Ti bíró a padlóra dobta sapkáját, és meztelenre vetkőzött. Addig tapogatózott a talajon, míg a kövek közötti résben megvethette jobb lábát, majd hátával a harang oldalának feszült, és nyomni kezdte. A többiek is követték példáját. A levegő érezhetően fülledtté vált, egyre nehezebbe vált a légzés. A harang azonban mozdult egy keveset. Nem többet pár centinél, de már érezték: feladatuk nem lehetetlen, megkettőzték hát erőfeszítéseiket. Az öt férfi közül egyik sem tudta volna később megmondani, milyen hosszú ideig küszködtek bronzbörtönükben. Meztelen testük izzadságban fürdött. Légzésük lihegéssé változott, a rossz levegő marta tüdejüket.

Először Hung őrmesternek fogyott el az ereje. Éppen akkor zuhant a padlóra, amikor egy kétségbeesett erőfeszítéssel néhány centiméternyire sikerült a harangot továbblökni az emelvény szélén.

Egy félhold alakú kis rés tárult ki lábuknál, friss fuvallat áradt börtönükbe. Ti bíró a nyíláshoz, a friss levegőre húzta Hung őrmestert. Még egy utolsó lökésre összeszedték megmaradt erejüket. A harang tovább távolodott az emelvény szélétől. A résen már egy gyermek is átfért volna. Utolsó erejükkel taszigálták a harangot, de hiába, valószínűleg nekiütközött az egyik oszlopnak. Tao Kan hirtelen leguggolt, és keresztülpréselte az egyik lábát a nyíláson. Nagy erőfeszítéssel megpróbált kicsusszanni a résen. A kövek érdes pereme mély vágást ejtett a hátán, de nem adta fel. Végül vállát is átréselte, és lehuppant a bokrok közé.

Néhány pillanat múlva egy vasrudat dugott át a résen. Ma Csung és Csiao Taj a rúd segítségével egy kissé elfordíthatta a harangot, és a rés hamarosan akkorára tágult, hogy Hung őrmester is átfért rajta. Nyomában Ti bíró és a többiek is kiszabadultak. Elterültek a bozótban, erejük teljesen elfogyott.

Ti bíró nem pihent soká, hamarosan felpattant, és az őrmesterhez sietett. Kitapogatta a szívverését, majd utasította Ma Csungot és Csiao Tajt: „Vigyétek a medencéhez, nedvesítsétek meg az arcát és a mellkasát. Ne engedjétek felkelni addig, amíg teljesen magához nem tér!” Visszafordult, s a mögötte térdeplő Tao Kanra esett pillantása, aki homlokát ütemesen a földhöz érintette.

„Kelj fel, barátom! – mondta Ti bíró. – Remélem, ez elég jó lecke volt. Most már magad is láthatod, mi történik, ha nem hajtod végre parancsaimat. Nem ok nélkül adok utasításokat. Most gyere velem, és segíts kideríteni, hogyan tudta majdnem sikerrel járt gyilkosunk kirúgni azt a kőhordót.”

Ti bíró, akin csupán ágyékkötője volt, felmászott az emelvényre, nyomában a nagyon engedelmes Tao Kannal. Hamar rájöttek, mi is történt. Támadójuk felragadta az egyik lándzsát, amit ők használtak a harang elmozdítására, és a hordó mögé feszítette. Egészen a legközelebbi oszlopig szorította. A lándzsa így emelőül szolgált, és kilökhette a hordót.

A bíró és Tao Kan – miután ezt megállapította – felvette lámpáját, és a harmadik udvarba ment. Megvizsgálták a vasból készült hátsó kaput. Látták, hogy a papírcsíkot, amit Tao Kan ragasztott fel, eltépték.

„Mindez világosan bizonyítja Lin Fan bűnösségét – mondta a bíró. – Ő nyitotta ki belülről az ajtót, és utánunk lopakodott a harmadik udvarba. Megfigyelte, amint a harangot megemeltük. Aztán amikor mindannyian bemásztunk alá, felismerte a kínálkozó alkalmat, hogy mindannyiunktól örökre megszabaduljon. – A bíró Tao Kanra pillantott. – Menjünk most vissza, és nézzük meg, hogy érzi magát Hung őrmester" mondta.

Mire visszaértek, az őrmester már magához tért. A bíró láttán megpróbált felállni. Gazdája parancsára azonban fekvé maradt, aki megvizsgálta a pulzusát, és barátságosan így szólt: „Nincs mit tenned, őrmester. Maradj nyugton, és pihenj, amíg a csendbiztosok ideérnek! – Ezután Tao Kanhoz fordult. – Fuss a körzet felügyelőjéhez. Hívd ide az embereivel együtt. Küldjön egy lovaszt a bíróságra húsz csendbiztosért. Őket is ide várom két hordszékkal. Ha továbbítottad a parancsaimat, igyekezz, amilyen gyorsan csak tudsz, a legközelebbi patikába: hiszen mindenütt vérzel."

Tao Kan elrohant. Időközben Ma Csung kiszedte Ti bíró sapkáját és köntösét a harang alól. Jól kirázta az öltözéket, hogy megtisztítsa a portól és a piszoktól, majd feltartotta, hogy a bíró belebújhasson. Ti bíró azonban tagadóan rázta meg a fejét. Ma Csung meglepetésére mindössze alsóruháját vette fel, felgyúrte inge ujját, ami látni engedte izmos alsókarját. Az ing alját övébe gyúrte. Hosszú szakállát kétfelé választotta, s copffá sodorta. Átvetette a vállán, és a háta mögött összecsomózta végüket. Ma Csung alaposan szemügyre vette a bírót, és megállapította, hogy van rajta némi súlyfelesleg, de nem lenne könnyű ellenfél egy kézitusában.

A bíró – előkészületeinek befejezéseként – haját zsebkendőjével felkötötte, s így szólt Ma Csunghoz: „Nyugodtan állíthatom, nem vagyok bosszúálló. Ez a Lin Fan azonban a lehető legkegyetlenebb módon próbált végezni velünk. Ha nem sikerült volna a harangot az emelvény széléhez taszigálnunk, egy újabb szenzációs eltűnést jegyezhetek volna fel a Pu Jang-i jegyzőkönyvekben. Nem tudom megtagadni magamtól az örömet, hogy személyesen tartóztassam le. Remélem, hogy ellenállást fog tanúsítani!" Csiao Tajhoz fordulva hozzátette: „Te itt maradsz az őrmesterrel. Amikor a csendbiztosok megérkeznek, gördítsék vissza a bronzharangot eredeti helyzetébe. A csontokat gyűjtsék össze, s tegyék egy zacskóba. Aztán alaposan kutasd át a harang alatti port további nyomokért."

Ma Csunggal együtt egy oldalajtón távozott a templomból. Számos keskeny sikátort hagytak maguk mögött, mire a Lin-birtok kapujához értek, ahol négy álmos csendbiztos állt őrt. Ti bíró hátramaradt, Ma Csung pedig utasításokat súgott a rangidős csendbiztos fülébe. Az őt bölintott, és bekopogott a kapun. Mikor a kémlelőlyuk kinyílt, a csendbiztos ráfordult a kapusra: „Nyisd ki a kaput, de gyorsan ám! Egy tolvaj hatolt be a birtokra. Mi történne ezzel a házzal, te lusta kutya, ha mi, csendbiztosok nem lennénk olyan éberek? Nyisd ki gyorsan, mielőtt ez a tolvaj elvinné az összes pénzeszközöt!"

Amint a kapus kitárta a kétszárnyú ajtót, Ma Csung előreugrott, és torkon ragadta. Kezét a szájára szorította, míg a többiek ügyesen letéperték, és egy olajos vászondarabbal megkötözték.

Ti bíró és Ma Csung aztán berontott a birtokra. Az udvar elhagyatott volt. Senki sem állta útjukat. A harmadik udvarban az árnyékból hirtelen Lin Fan inasa tűnt elő. Ti bíró ráfordult: „A bíróság parancsára letartóztatom!"

Az inas hirtelen az övéhez kapott, és egy hosszú kés villant meg a holdfényben. Ma Csung már majdnem ráugrott, de nem volt elég gyors. A bíró egy hatalmas ütést mért az inas gyomorszájára, majd tiszta erőből állón vágta. Az egy kiáltással hátrabukott, feje hátracsuklott és a kockakőhöz csapódott. Többé nem mozdult.

„Nagyszerű!" – suttogta Ma Csung, miközben fölkapta az inas kését. Ti bíró hátraszaladt a hátsó udvarba. Mindössze egy papírbevonatú ablakban világított fény. Ma éppen akkor ért a bíró nyomába, amikor az berúgta az ajtót.

Kicsi, elegánsan berendezett hálószobába értek, amelyet egy faragott ébenfa állványon függő lampion világított meg. Jobbra szintén ébenfából készült ágy, balra pedig egy gazdagon faragott öltözőasztalka állt, amelyen két gyertya égett.

Lin Fan fehér selyem éjjelruhában az asztalkánál ült, háttal az ajtónak. Ti bíró durván maga felé fordította. Lin Fan dermedt rémülettel nézett rá. Nem mozdult, nem akart harcolni. Arca sápadt, beesett volt, homlokán mély vágás. Gyógykenőccsel kenegette a sebet, amikor a bíró belépett. Bal

válla meztelen volt, csúnya zúzódások látszottak rajta. Ti bíró nagyon csalódott volt, hogy ellenfelét ilyen harcképtelen állapotban találja, ezért rámondta: „Lin Fan, letartóztatlak! Állj fel! Azonnal előállítlak a bíróságon!”

Lin Fan hallgatott. Lassan felállt a karosszékből. Ma Csung a szoba közepén állt, derekáról egy vastag láncot tekert le, hogy megkötözze foglyát.

Ekkor Lin Fan jobb kezével hirtelen az öltözőasztalka bal oldalán függő selyemzsinór felé kapott. Ti bíró gyorsan előrelejt, és hatalmas ütést mért a férfi arcára, amitől az a falnak tántorodott. Lin Fan azonban nem engedte el a zsinórt, s bár eszméletlenül zuhant a padlóra, súlyával még meghúzta azt. Ti bíró Ma Csung kiáltására megfordult. A hadnagy lába alatt egy csapóajtó nyílt ki, s már éppen elnyelte volna a mélység, amikor a bírónak az utolsó percben sikerült megragadnia a gallérjánál fogva, és megakadályozta a zuhanást.

A csapóajtó mintegy négy láb széles volt. Tartóvasakon csapódott le. Egy lefelé, a sötétségbe vezető lépcső tárult fel előttük.

„Na, ezt megúszad, Ma Csung – jegyezze meg Ti bíró. – Ha annak az átkozott csapdának a közepén állsz, a lábadat törted volna a lépcsőn!”

Az öltözőasztalka jobb oldalán a bíró egy másik selyemzsinórra bukkant. Megrántotta. A csapóajtó lassan felemelkedett. Kis kattánás hallatszott, és a padlón már semmi sem látszott.

„Nem nagyon szeretek sérült embert megütni – mondta Ti bíró az eszméletlen Lin Fanra mutatva –, de ha nem teszem ártalmatlanná, ki tudja, még milyen trükkökkel próbálkozik.”

„Nagyon szép, tiszta ütés volt, méltóságos uram! – helyeselt szívből Ma Csung. – Kíváncsi vagyok, hol szerezte azt a csúnya vágást a fején és azokat a zúzódásokat a vállán. Úgy tűnik, ma már valami kemény csatában volt része.”

„Ha itt lesz az ideje, majd ezt is megtudjuk! Most azonban jó szorosan kösd össze Lin Fant és inasát. Hívd ide a kaputól a csendbiztosokat, és kutassátok át az egész épületet. Ha találjátok még szolgákat, őket is tartóztassátok le, és állítsátok elő a bíróságon. Én még megvizsgálom ezt a titkos átjárót.”

Ma Csung Lin fölé hajolt. A zsinog megrántásával a bíró ismét kinyitotta a csapóajtót. Felemelt egy égő gyertyát az öltözőasztalkáról, és elindult lefelé. Mintegy tucatnyi lépcsőfokot haladt a mélybe, amikor végül egy keskeny átjáróban találta magát. A magasra tartott gyertya fénye bal oldalról egy köemelvényt világított meg. Két széles lépcsőfok felett fekete, zavaros víz csobogott a falba vágott kőárkád alatt. Jobbra az átjárót egy széles, bonyolult lakattal ellátott vaskapu zárta le.

A bíró ismét felkaptatott a lépcsőn, amíg feje és válla egy szintbe került a padlóval, és Ma Csungot szólította: „Lent egy lelakatolt ajtóra akadtam. Ugyanaz lehet, amelyiket néhány órával ezelőtt megpróbáltunk kinyitni. A sóval telt zsákokat a harmadik udvarban lévő raktárból, egy föld alatti vízi átjárón hozták ide. Az átjáró feltehetőleg a folyóhoz vezet; a zsilip mögött vagy előtte bukkan ki. Kutasd át Lin Fan kabátját, és próbáld megtalálni a kulcsokat. Ki kell nyitnom ezt az ajtót!”

Ma Csung végigtapogatta az ágy végére akasztott hímzett köntöst. Két különös alakú kulcsot bányászott elő, s átnyújtotta őket a bírónak. Gazdája ismét lement a lépcsőn, és a kulcsokat a lakatba illesztette. A nehéz vaskapu kinyílt, és feltárult a Határtalan Bölcsesség templomának holdfényben fürdő harmadik udvara.

Ti bíró elbúcsúzott Ma Csungtól, és kilépett a hűvös éjszakai levegőre. Távolról még hallotta csendbiztosainak a kiáltását.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

*Az irattár vezetője egy régi történetet beszél el;
Ti bíró három bűntényben készül vádat emelni.*

Ti bíró lassan az első udvarra ment. Az udvaron immár papírlampionok tucatjai világítottak, „A Pu Jang-i bíróság” felirattal. Hung őrmester és Csiao Taj irányításával a csendbiztosok emelőköteleket tekertek a harangtorony keresztgerendájára.

Hung őrmester gyorsan hozzásietett, az újabb fejleményekről érdeklődött. Ti bíró meglegésére az őrmester – a harang alatti kalandjához képest – egészen jó állapotban volt. Tájékoztatta beosztottját Lin Fan letartóztatásáról és az épületet a templommal összekötő titkos átjáróról. Az őrmester segítségével hivatalos öltözékébe bújt, majd utasítást adott Csiao Tajnak: „Öt csendbiztossal menj Lin Fan birtokára! Van ott még négy csendbiztos, akik téged váltottak le. A birtok valamennyi lakóját tartóztassátok le. Vegyétek őrizetbe a kis kikötőben lévő dzsunkán tartózkodókat is. Hosszú lesz az éjszaka, Csiao Taj! De szeretném Lin Fan összes cinkosát lakat alatt tudni!”

Csiao Taj boldogan jegyezte meg, hogy nagyon szereti az izgalmakat. Azonnal kiválasztott öt erős férfit.

Ti bíró a harangtoronyhoz lépett. Az emelőköteleket már elhelyezték. Az erős kötelekkel lassan felemelték a nehéz harangot az eredeti helyzetébe, és így mintegy háromlábnyira a padló fölött függött. Ti bíró néhány pillanatig a harang alatti térséget szemlélte, amit már alaposan összetapostak. A csontokat szétrugdosták az alatt a félóra alatt, amikor a bronzbörtönből próbáltak kiszabadulni.

„Csiao Tajtól megkaptátok parancsaimat szólt a csendbiztosok parancsnokához. – Megismétlem: miután kiszedték a harang alól a csontokat, a lehető legnagyobb gondossággal seperjétek össze a port és a szemetet is. További, nagyon fontos nyomokra bukkanhatunk. Aztán segítsetek átkutatni a Lin-birtokot. Néhány csendbiztos maradjon itt őrségben. Holnap reggel jelentést kérek!”

Ezután Ti bíró és Hung őrmester elhagyta a Határtalan Bölcsesség templomát. A hordszék az udvaron várta őket. Visszatértek a bíróságra.

Másnap reggel nagyon szép őszi napra virradtak. Ti bíró utasította az irattári hivatalnokokat, hogy keressék elő a Határtalan Bölcsesség templomára és a Lin Fan-birtokra vonatkozó telekkönyvi bejegyzéseket. Hung őrmester társaságában késői reggelit vett magához a dolgozószobája mögötti kertben.

Ma Csung és Csiao Taj éppen akkor toppant be, amikor a bírónak teát szolgáltak fel íróasztalánál. A szolgák a hadnagyoknak is hoztak egy csésze teát. A bíró érdeklődött Ma Csungtól: „Nos, volt-e valami nehézségetek Lin Fan embereinek az elfogásával?”

„Minden a lehető legsimábban ment – felelt Ma Csung mosolyogva. – Az inas eszméletlenül feküdt ott, ahol méltóságod leütötte. Áadtam őt is és Lin Fant is a csendbiztosoknak. Átkutattuk az egész birtokot, de mindössze egy személyt találtunk: egy durva gazfickót, aki egy kicsit keménykedni akart. Rövid rábeszélés után hagyta magát szépen megkötözni, így négy foglyunk van: Lin Fan, az inasa, egy cinkosa és az öreg kapus.”

„Én is behoztam egy foglyot – tette hozzá Csiao Taj. – Kiderült, hogy hárman laktak a birtokon. Mindannyian egyszerű kantoni parasztok. A dzsunkán öt személyt találtunk, a kapitányt és négy csónakost. A hajósok tényleg ostoba tengerészek, de a kapitány a jelek szerint hétpróbás bűnöző. A parasztokat és a tengerészeket a felügyelő őrzi, de a kapitányt magammal hoztam ide a börtönbe.”

Ti bíró bólintott.

„Kérem a csendbiztosok parancsnokát! utasította a szolgákat. – Aztán menjetek Liang asszony házába. Közöljétek vele, hogy látni akarom, amilyen gyorsan csak lehetséges.”

A csendbiztosok parancsnoka tisztelettel köszöntötte a bírót, s az íróasztal előtt várakozott. Fáradtnak tűnt, de arcáról önelégültség sugárzott.

„Méltóságos uram parancsai szerint – fogott bele fontoskodva mondókájába – összegyűjtöttük Liang Ko-fa csontjait, és egy kosárban behoztuk a bíróságra. A harang alatti port a legnagyobb elővigyázatossággal seperjük össze, de nem találtunk semmit. Személyes irányítással az egész

Lin-birtokot átkutattuk, minden szobát lepecsételtünk. Végül magam vizsgáltam meg a csapóajtó fedte víz alatti átjáróhelyet. Az árkád alatt egy kicsi, lapos fenekű csónakot fedeztem fel. Fáklyával végigjártam az egész átjárót, ami a folyóhoz vezet, s éppen a zsilip mögött bukkan elő. Ezen a helyen találtam egy másik, ugyancsak kőből készült árkádot a folyóparton, a bokrok rejtekében. Ezen az alacsony árkádon csónakok nem férnek át, de a vízben bárki könnyen átjuthat alatta.

Ti bíró oldalszakállát simogatva metsző pillantást vetett rá. „Te, barátom, igazán példásan teljesítetted kötelességedet az elmúlt éjszaka! Sajnálom, hogy a titkos víz alatti átjáró felkutatásakor nem találtál elrejtett kincset. Sebaj, a Lin-házban – gondolom – itt-ott heverhettek apró dolgok, amelyeket öblös köpenyujjadba rejthetnél. Fogd vissza magad, barátom, mert egy szép napon bajba kerülhetsz! Távozhatsz!” A parancsnok sietve elhagyta a szobát.

„Ez a mohó gazfickó – mondta Ti bíró hadnagyainak – legalább azt kiderítette, hogyan hagyta el az inas a várost azon a bizonyos napon anélkül, hogy a zsiliphez állított örök észrevették volna. Nyilvánvalóan a föld alatti átjárót használta, és a kis árkád alatt jutott a folyóba.”

Az irattáros lépett be. Meghajolt, egy iratköteget helyezett a bíró elé, és kijelentette: „Méltóságod parancsának megfelelően ma reggel átnéztem a telekkönyveket. A Lin-birtokra vonatkozóan ezeket az iratokat találtam.

Az első akta – mondta higgadtan – öt évvel ezelőtt kelt. Kiderül belőle, hogy Lin Fan megvásárolta az épületet, a templomot és a birtokot. Eredetileg ezek mind Ma földbirtokos úr tulajdonában voltak, aki ma a keleti városkapun túl lakik. A templomban egy titkos, illegális szekta vert tanyát, amelyet a hatóságok betiltottak. Ma úr anyja mélyen hitt a taoista varázslatban. Hat szerzetest költöztetett be a templomba, hogy imádkozzanak elhunyt férje lelkiüdvéért. Éjszakánként a szerzetesek mágikus szeánszokat rendeztek számára. Holt lelkekkel létesíthetett kapcsolatot, társaloghatott velük egy írotábla segítségével. Egy átjárót építtetett a két birtok közé, hogy bármikor ellátogathasson a templomba...

„Hat évvel ezelőtt az öreg hölgy meghalt. Ma úr bezárta a lakóépületet. A szerzetesek – engedélyével – a templomban maradhattak azzal a feltétellel, hogy karbantartják az épületet. A szerzetesek misékből és a hívőknek eladott amulettek árából tartották fenn magukat.”

Az irattáros szünetet tartott, torkát köszörülte, majd folytatta: „Öt évvel ezelőtt Lin úr birtokot keresett a város északnyugati részén. Hamarosan, jó pénzért, megvásárolta ezt az épületet, a templomot és a farmot. Mellékeltem az adásvételi szerződést. Méltóságos uram egy részletes tervrajzot is talál az irathoz csatolva.”

A bíró átfutotta az adásvételi szerződést, majd széthajtotta a tervrajzot. Az asztalhoz hívta hadnagyait:

„Így már teljesen világos, miért volt hajlandó jó árat fizetni Lin Fan. Ez a birtok kitűnően megfelelt csempésztevékenységének. – Ti bíró mutatoujja végigfutott a térképen. – A térképről láthatjátok, hogy az adásvétel idején a két birtokot egy nyitott lépcső kötötte össze; a vasajtót és a titkos csapóajtót Lin Fan később építtette. Nyomát sem látom azonban a föld alatti vízi átjárónak. Ehhez nyilván még régebbi tervrajzokra van szükségünk.”

„A második irat – folytatta az irattár vezetője – két évvel ezelőtt készült. Ez egy hivatalos bejelentés Lin Fan aláírásával és a bíróságunknak szól. Lin ebben jelenti, hogy tudomása szerint a szerzetesek ígéretüket megszegve züllött életmódot folytatnak, isznak és szerencsejátékot üznek. Ezért felszólította őket a templom elhagyására. Kérte a hatóságokat, pecsételjék le a birtokot.”

„Ez akkor történhetett – állapította meg Ti bíró –, amikor felfedezte, hogy Liang asszony a nyomára akadt! Feltételezem, hogy amikor távozásra szólította fel a szerzeteseket, nyilván jókora összeget fizethetett nekik. Egy kóborló szerzetesnek lehetetlen a nyomára jutni, így aztán soha nem tudjuk meg, milyen szerepük volt Lin Fan titkos tevékenységében; s vajon tudtak-e a harang alatt elkövetett gyilkosságról.”

Az irattár vezetőjéhez fordult, és így szólt: „Ezeket az iratokat további tanulmányozásra magamnál tartom. Kutasson fel nekem egy olyan régi várostérképet, amely a száz évvel ezelőtti állapotot ábrázolja!”

Az irattár vezetőjének távozása után egy hivataloszolga lépett be egy lepecsételt levéllel. Tisztelettel átnyújtotta a bírónak, és megjegyezte, hogy a helyőrség-parancsnokság egyik kapitánya hozta.

Ti bíró feltörte a pecsétet, és átfutotta a levelet. Átnyújtotta Hung őrmesternek, és megjegyezte: „Ez a hivatalos értesítés arról, hogy a helyőrség ma reggel visszatért a városba, és újra szolgálatba állt. – Hátradőlt karosszékeben, és friss teát kért. – Hívjátok ide Tao Kant. Azt akarom, hogy együtt vitassuk meg, miként emelhetünk vádat Lin Fan ellen.”

Tao Kan belépése után mindannyian kortyintottak forró teájukból. Amint Ti bíró letette teáscsészéjét, belépett a csendbiztosok parancsnoka, és jelentette Liang asszony érkezését.

A bíró gyorsan hadnagyaira pillantott. „Nos, ez nehéz megbeszélés lesz!” – mormogta.

Liang asszony sokkal jobban nézett ki, mint amikor Ti bíró utoljára látta. Haját szépen megfésülték, tekintetéből figyelem tükröződött. Hung őrmester a bíró íróasztala előtt álló, kényelmes karosszékkal kínálta. A magisztrátus komoran így szólt: „Asszonyom, végül is sikerült érdemi bizonyítékot szerezniem Lin Fan letartóztatásához. Egyidejűleg felfedeztem egy újabb gyilkosságot, amit itt, Pu Jangban követett el.”

„Megtalálták Liang Ko-fa holttestét?” – kiáltott fel az idős hölgy.

„Még nem tudom biztosan, asszonyom, hogy az ön unokája-e vagy sem – válaszolt a bíró. Mindössze egy csontvázat találtunk, és semmi egyebet, amivel azonosíthatnánk.”

„Minden bizonnyal ő lesz! – kiáltotta Liang asszony. – Lin Fan már akkor tervbe vette a meggyilkolását, amikor tudomására jutott, hogy nyomára akadtunk itt Pu Jangban. El kell mondanom önnek, hogy amikor az égő bástyából elmenekültünk, egy lezuhanó gerenda megütötte Liang Ko-fa bal karját. Összeillesztettem az eltörött csontot, már biztonságba jutva, de az sohasem forrt össze tökéletesen.”

A bíró elgondolkodva pillantott az asszonyra, lassan simogatta oldalszakállát. „Mély sajnálattal kell közölnöm önnek, hogy az általunk talált csontváz bal karján valóban látszik egy rosszul összeforrott törés helye.”

„Mindig tudtam, hogy Lin Fan gyilkolta meg az unokámat!” – sikoltott fel Liang asszony. Egész testét remegés fogta el, könnycseppek gördültek alá beesett arcán. Hung őrmester gyorsan egy csésze teát kínált neki.

Ti bíró várt, amíg egy kissé összeszedi magát. „Egészen nyugodt lehet, asszonyom, ez a gyilkosság nem marad megtorlatlanul. Sajnálom, ha további szenvedést okozok önnek, de még néhány kérdést kell feltennem. Az ön által átadott iratok szerint ön és Liang Ko-fa az égő toronyból történt elmenekülésük után egy távoli rokonuknál találtak menedéket. Le tudná részletesebben írni, miként sikerült elmenekülniük a támadó banditák elől, és hogyan jutottak el rokonukhoz?”

Liang asszony üres tekintettel meredt a bíróra. Hirtelen heves zokogásban tört ki. „Nos... szóval mindez annyira borzalmas volt! – nyögte ki. – Én nem akarok... még csak gondolni sem erre. Én...” – hangja elcsuklott.

Ti bíró jelt adott az őrmesternek. Hung átkarolta Liang asszony vállát, és elvezette.

„Nos, ezzel nem megyünk sokra!” – szólt lemondóan.

Tao Kan az arcán meredező szörszálakat pödörgetve, kíváncsian megkérdezte: „Méltóságos uram, miért tartja fontosnak a toronyból történt menekülés részleteit?”

„Van itt néhány meglepő dolog. De ezekről később is beszélhetünk. Most lássuk, mit tehetünk Lin Fan ellen. Ő aztán igazán ravasz gonosztevő. A vádat a lehető legnagyobb gondossággal kell felépítenünk” – mondta.

„Nekem az tűnik a legjobbnak, méltóságos uram – mondta Hung őrmester –, ha a Liang Ko-fa elleni gyilkosság felől közelítjük meg az ügyet. Ez a lehető legsúlyosabb vád, és ha ebben sikerül elmarasztalnunk, akkor már nem kell törődnünk az ellenünk intézett támadással vagy pedig csempésztevékenységével.”

A másik három egyetértése jeléül bólintott, de a bíró nem fűzött megjegyzést a kijelentéshez. Mélyen gondolataiba merült. Végül így szólt: „Lin Fannak elég ideje volt ahhoz, hogy a sócsempészésre utaló nyomokat eltüntesse. Nem hiszem, hogy komoly, a vádemeléshez elégséges bizonyítékot szerezhetnénk ellene e téren. Sőt még ha sikerülne is vallomásra bírnom a csempészés

ügyében, minden bizonnyal kisiklana a kezünk közül. Az állami monopólium megsértésére vonatkozó ügyek nem tartoznak a hatáskörömbe, ezekkel a tartományi bíróság foglalkozik. Elég ideje és lehetősége lenne barátai és rokonai mozgósítására, akik eljárának érdekében, és mindenkit megvesztegetnének, akit kell...

...Továbbá, a kísérlete, hogy csapdába ejtsen minket a harang alatt, természetesen gyilkos szándékkal elkövetett cselekménynek minősül. Ráadásul egy császári hivatalnok ellen! Ellenőriznem kell a büntető törvénykönyvben, de ha emlékezetem nem csal, egy ilyen támadás államellenes bűnténynek számít. Lehetséges, hogy itt nyílik számunkra alkalmas támadási felület." Elgondolkodva simogatta a bajuszát.

„De nem nyújt-e sokkal jobb lehetőséget a Liang Ko-fa elleni gyilkosság?” – kérdezte Tao Kan.

Ti bíró lassan megrázta a fejét. „Ehhez jelenleg túl kevés bizonyítékkal rendelkezünk. Nem tudjuk, hogy a gyilkosságot mikor és hogyan követték el. Az iratok szerint Lin Fan a templomot a szerzetesek erkölcstelen magatartása miatt záratta be. Nagyon is elfogadható magyarázatot adhatna a gyilkosságra. Azt állíthatná, hogy Liang Ko-fa ellene kémkedve került ismeretségbe a szerzetesekkel. Azt mondaná, hogy azok gyilkolták meg egy szerencsejáték során keletkezett vitában, a holttestét pedig a harang alá rejtették.”

Ma Csung nagyon elkedvetlenedett. „De ha azt tudjuk – mondta türelmetlenül –, hogy Lin Fan bűnös – csak a jó ég a megmondhatója, hány bűntényben –, miért törődünk a jogi formalitásokkal? A hüvelykshorítóba vele, aztán meglátjuk, vall-e vagy sem”

„Elfelejtet – mondta a bíró –, hogy Lin Fan idős ember. Komolyabb kínvallatás alatt a kezünk között halhat meg. Akkor lennének csak igazán gondban! Ez nem járható út. Az egyedüli remény számunkra, ha közvetlen bizonyítékot tudunk szerezni. A bíróság délutáni ülésén mindenekelőtt Lin Fan inasát hallgatom ki, s utána a hajó kapitányát. Ezek kemény fickók. Ha szükséges, akkor a törvény szabta kemény kihallgatásnak vetjük alá őket. Most pedig, Ma Csung, elmész Hung őrmesterrel és Tao Kannal a Lin-házba, és alaposan átkutatjátok az épületeket. Kompromittáló iratokat vagy más terhelő bizonyítékokat keressetek. Együttal...”

Az ajtó hirtelen kivágódott, és a börtön felügyelője rontott be. Nagyon izgatottnak látszott. Ti bíró asztala elé térdelt, és többször a padlóhoz érintette a fejét.

„Beszélj már, ember! – kiáltotta a bíró dühösen. – Mi történt?”

„Méltatlan személyem rászolgált a halálra! nyöszörögte a felügyelő. – Ma korán reggel Lin Fan inasa beszélgetett az egyik ostoba örrel. Az a tökfaj elmondta neki, hogy Lin Fant letartóztatták, és gyilkosság vádjával bíróság elé állítják. Éppen most jártam körbe a börtönt, és az inast holtan találtam..”

Ti bíró öklével az asztalra csapott. „Te átkozott kutyafejű! – rikoltotta. – Hát nem kutatjátok át a foglyokat, nem rejtettek-e el maguknál mérget, és nem veszitek el tőlük az övüket?”

„A szokásos elővigyázatossággal jártunk el, méltóságos uram! – védekezett a felügyelő. – Ez a fickó azonban átharapta a nyelvét, és elvérzett.”

A bíró mélyet sóhajtott. Aztán kissé nyugodtabban így szólt: „Nos, hát akkor nincs mit tenni. Ez a fickó gazember léte rendkívüli bátorságot mutatott. Ha egy ilyen ember eldönti, hogy megöli magát, akkor keveset lehet tenni ellene. Menj vissza a börtönbe, és gondoskodj róla, hogy a dzsunka kapitányát kezénél és lábánál fogva láncolják a falhoz. Fogai közé pedig tetsz fapecket. Még egy tanút nem veszíthetek el!”

A felügyelő után az irattár vezetője lépett be. Egy hosszú, az időtől megsárgult irattekereszt göngyölt ki; Pu Jang 150 évvel korábban készült festett térképét.

A város északnyugati körzetére mutatva Ti bíró elégedetten állapította meg: „Ez az! Itt világosan feltüntették a víz alatti átjárót. Akkoriban a víz itt még a szabadban áramlott, s a taoista templom birtokán található mesterséges tavat táplálta. Később betemették, és Lin háza erre a területre épült. Lin Fan valószínűleg véletlenül fedezte fel a föld alatti vízi utat. Rájött, hogy az épület sokkal alkalmasabb a csempésztevékenységre, mint ahogy feltételezte. – Összetekerte a térképet. Társaira pillantva komoran így szólt: – Jobb, ha most azonnal elindultok! Remélem, sikerül valami nyomot találni a Lin-házban! Nagyon nagy szükségünk lenne rá!”

Hung őrmester, Ma Csung és Tao Kan sietve távozott, de Csiao Taj nem mozdult. Nem vett ugyan részt a vitában, de minden szót nagyon nagy figyelemmel hallgatott. Elgondolkodva húzgálta kis bajuszát, és így szólt: „Ha őszinte lehetek, méltóságos uram, az a megérzésem, hogy vonakodik megvitatni Liang Ko-fa gyilkosságának ügyét.”

Ti bíró gyors pillantást vetett rá. „Helyes a megérzésed, Csiao Taj! – jegyezte meg nyugodtan. – Véleményem szerint még korai megvitatni ezt a gyilkosságot. Van egy feltételezésem, de annyira fantasztikus, hogy magam is alig hiszem. Később majd elmondom mindannyiótoknak. De nem most!”

Egy iratot emelt föl az íróasztalról, és belemélyedt. Csiao Taj felállt és távozott.

Amint egyedül maradt, a bíró visszadobta az iratot az asztalra, íróasztalának fiókjából elővette a Liang kontra Lin-per vastag iratcsomóját. Elkezdte olvasni, és homlokán elmélyültek a ráncok.

HUSZONHARMADIK FEJEZET
*Tüzetesen átkutatnak egy könyvtárat; egy
rákételeiről nevezetes fogadóban fontos
bizonyítékra bukkannak.*

A Lin-házba érkezve Hung őrmester és két kísérője egyenesen a második udvarban lévő könyvtárba sietett. Kellemes szoba volt ez, nagy ablakokkal, amelyek egy elegáns kertre néztek. Tao Kan azonnal az ablaktól jobbra álló súlyos, ébenfából faragott íróasztalhoz sietett. Futólag végigpillantott a sima asztallapon fekvő drága íróasztal-felszerelésen. Ma Csung megpróbálta kihúzni az asztal középső fiókját. Ez azonban nem nyílt ki, bár nem látszott, hogy zárral csukódna.

„Egy perc türelmet, testvér! – mondta Tao Kan. – Jártam én már Kantonban, és ismerem az ottani asztalosok trükkjeit!”

Érzékeny, ujjhegyeit végigfuttatta a fiók külső peremét díszítő faragványokon. Hamarosan megtalálta a rejtett nyitórugót. A fiókban vastag iratkötegek feküdtek.

Tao Kan az asztalra borította a papírhalmozatot. „Na, ez a te dolgod, őrmester!” – mondta vidáman. Miközben az őrmester helyet foglalt az íróasztal mögötti kárpitozott székből, Tao Kan Ma Csungot hívta segítségül a hátsó falnál álló nehéz dívány elmozdítására. Centiről centire átvizsgálták, aztán leemelték a felső polcokról a könyveket, és azokat is átkutatták. Hosszú ideig csak a papírlapok zizegését és Ma Csung elfojtott szitkozódásait lehetett hallani. Hung őrmester végül hátradőlt a karosszékből. „Kizárólag üzleti levelezés, semmi egyéb! – mondta bosszúsan. – Az egész kacatot elvisszük a bíróságra, majd ott áttanulmányozzuk. Akadhat köztük néhány levél, amelyben a csempészésre vonatkozó rejtett utalásokat találunk. És ti hogyan boldogultok?”

Tao Kan megrázta a fejét. „Nincs itt semmi! – mondta mogorván. – Menjünk inkább ennek a gazfickónak a hálószobájába!”

Visszaballagtak a hátsó udvarba, és beléptek a csapóajtós szobába. Tao Kan itt aztán hamarosan felfedezett egy rejtett kazettát a falon, Lin Fan ágya mögött. E mögött azonban csak egy rendkívül bonyolult zárral felszerelt páncélszekrény ajtaja tárult fel. Tao Kan sokáig bíbelődött vele, míg végül feladta. „Ide kell hoznunk Lin Fant, csak ő tudja kinyitni a zárat – mondta vállrándítva. – Nézzük meg még egyszer a folyosót és a templom harmadik udvarát. Ez a gazfickó itt tárolta a sószsákjait, lehet, hogy valamelyikből kiszóródott valami a földre.”

Napvilágnál még jobban látszott, hogy az előző éjszakán milyen alaposan kitisztogatták a raktárát. A matracokat tisztára söpörték, a folyosó köveit cirokseprűvel fel tisztították. A kövek közötti résekben egy porszem sem volt, nemhogy sószemcsék.

A három barát lehangoltan ment vissza a házba. Átkutatták az épület többi szobáját, de siker nélkül. A szobák üresen tátongtak, a bútorokat elvitték, amikor az asszonyok és a szolgák délre távoztak. Már ebédidő körül járt, fáradtak és éhesek voltak.

„A múlt héten őrsgben álltam itt, s az egyik csempész egy kis rákvendéglőről mesélt a halpiac közelében. A kagylókat apróra szeletelt rákhússal, sertéshússzeletekkel és hagymával töltik meg, majd átgőzölik. Helyi specialitás ez, és állítólag nagyon finom!”

„A nyálam kicsordul! – nyögött Ma Csung. Gyerünk, siessünk oda!”

Az étterem egy kis emeletes épület volt, és a hangzatos „Jégmadár pavilon” nevet viselte. Az ereszről lecsüngő vörös vászoncsík nagy hieroglifákkal hirdette, hogy a látogató az étteremben északról és délről származó gazdag italválasztékot is talál.

Az ajtó redőnye mögött kis konyha tárult eléjük. A levegőben tömény, étvágygerjesztő sült- és hagymaillat terjengett. Egy kövér, meztelen felsőtestű férfi állt a hatalmas bogrács mögött, kezében hosszú, bambuszból készült merítőkanállal. A bogrács tetején elhelyezett bambuszrácsra gőzölögtek a töltött rákpáncélok. A tűzhely mellett egy fiatalember állt, aki húst szeletelt egy széles deszkán.

A kövér ember szélesen elmosolyodott, és így kiáltott: „Kérem, fáradjanak fel az emeletre, méltóságos uraim! Egy szempillantás alatt kiszolgáljuk önöket!”

Hung őrmester háromtucatnyi töltött rákot és három nagy kancsó bort rendelt, majd felkapaszkodtak a roskatag lépcsőkön. Már félúton jártak, amikor Ma Csung fentről nagy zajt hallott. A mögötte lépkedő őrmesternek megjegyezte: „Úgy tűnik, nagy dárídó folyik az emeleten!”

A fenti szobában azonban csak egy tagbaszakadt férfit láttak, aki az ablak előtti asztalnál ült, nekik háttal. Az asztal fölé hajolva mohón szürcsölte ki a töltelék a rákpáncélokából: innen a nagy zaj. Széles vállára fekete damasztkabát borult.

Ma Csung hátraintette társait. Az asztalhoz lépett, és kezét a kövér ember vállára tette, majd barátságosan így szólt: „Régen találkoztunk, testvérem!”

A férfi gyorsan felpillantott. Széles, kerek arcának alsó felét sűrű, zsíros szakáll borította. Fenyegetően Ma Csungra pillantott. Aztán visszafordult az ételéhez, szomorúan rázogatta nagy fejét. Mutatóujjával szórakozottan turkálta az asztalon fekvő rákpáncélokot, és sóhajtva így szólt: „Az ilyen fickóktól, mint te, testvérem, az ember elveszíti az emberekbe vetett hitét. Tegnap még a barátomnak hittelek. Mára meg kiderül, hogy a bíróság fullajtárja vagy. Gyanítom, a te kezed van abban is, hogy kiűztek engem és az embereimet a templombeli kényelmes lakhelyünkről. Emberséggel mérd magad, barátom! Töprengj el magatartásodon!”

„Na, jól van, ne duzzogj már! – mondta Ma Csung. – Miért is haragudnánk egymásra! Mindenkinek megvan a maga feladata ezen a világon. Az enyém az, hogy ebben a városban végrehajtsam öméltósága a bíró parancsait.”

„Szóval mégiscsak igaz a hír! – sóhajtott lemondóan a kövér ember. – Akárhogy is áll a dolog, testvérem, már nem tetszel nekem. Hagyj egy békés polgárt elmerengeni azon, hogy ennek a méltatlan fogadónak a tulajdonosa miért szolgál fel ilyen kis adagokat!”

„Nos – szólalt meg Ma Csung kedélyesen –, ha már a kis adagoknál tartunk, ha még kívánnál egy tucatnyi töltött rákot, úgy én és a barátaim örömmel vennék, ha csatlakoznál hozzánk a lakomában!”

Seng Pa lassan megtörölgette ujjait a szakállában. Egy idő után így szólt: „Nos, rendben van, de csak hogy ne mondj haragtartónak. Nagy megtiszteltetés lesz számomra találkozni a barátaiddal!”

Ma Csung szertartásosan bemutatta Hung őrmesternek és Tao Kannak. Ma Csung egy négyszögletes asztalt választott, és ragaszkodott ahhoz, hogy Seng Pa üljön a díszvendég helyén, háttal a falnak. Az őrmester és Tao Kan mellette, Ma Csung vele szemben foglalt helyet. Ma lekiáltott a földszintre még több ételért és borért. Amikor a pincér ismét lesietett, és kiürítették az első poharat, Ma Csung így szólt: „Örömmel látom, testvérem, hogy végül is találtál magadnak egy szép kabátot! Biztosan sokat fizettél érte: az emberek nem válnak meg egyikőnyen egy ilyen kitűnő holmitól! Úgy tűnik, meggazdagodtál!”

Seng Pa kényelmetlenül feszengett. Mormogott valamit a közelgő télről, majd sietve boroscsészéje fölé hajolt. Ma Csung hirtelen felugrott, és kiütötte a boroskupát a kezéből. Az asztalt a falhoz lökte, és rámordult: „Beszélj, te gazfickó! Mondd el, hol szerezted a kabátot?”

Seng Pa gyorsan körbepillantott. Az asztal sarka a falhoz szorította, méghozzá hatalmas erővel. Hung őrmester és Tao Kan két oldalról elzárta a szökés lehetőségét. Mélyet sóhajtott, és lassan kigombolta a kabátját. „Tudhattam volna, hogy veletek, a bíróság láncos kutyáival nem lehet csak úgy békésen lakomázni! Itt van, fogjátok ezt az átkozott kabátot! Én, az öregember meg halálra fagyok a közelgő télen. De miért is fájna ez nektek” – nyöszörgött.

Seng Pa kezességét látva Ma Csung visszaült az asztalhoz, töltött egy csésze bort. Odalökte a kövér embernek, és így szólt:

„Nem akarok én kényelmetlenséget okozni neked, testvér! De tudnom kell, hogyan jutottál ehhez a fekete kabáthoz!”

Seng Pát szemmel láthatóan kételyek gyötörték. Elgondolkodva vakargatta szőrös mellkasát. Hung őrmester is bekapcsolódott a társalgásba. „Te világlátott ember vagy – hízelgett –, gazdag és változatos tapasztalatokra tettél szert. A te helyzetekben lévő emberek számára – ez iránt nem lehetnek kételyeid – a legbölcsebb dolog, hajó viszonyban vannak a hatóságokkal. És mi az akadálya ennek? Testvér, te, mint a koldusok céhének a tanácsosa, úgymond, a városi adminisztrációhoz tartozol! Nos, végül is én tulajdonképpen a kollégámnak tekintelek téged!”

Seng Pa felhajtotta borát, Tao Kan gyorsan újratöltötte a poharat. A kövér ember hangja szomorúan csengett: „Na igen, a régi, jól bevált módszer: fenyegetés és hízélgés egyszerre. Egy védtelen öregember nem is tehet mást, mint hogy elmondja az egyszerű igazságot. – Egy hajtással kiürítette poharát, aztán folytatta: – Az előző este nálunk járt a felügyelő. Megparancsolta, hogy azonnal tűnjünk el a templomudvarról. S mivel indokolta ezt? Az ég világon semmivel! Mi azonban engedelmes állampolgároként eltávoztunk onnan. Vagy egy órával később én azonban visszatértem, mert az udvar egyik sarkában, szükség esetére, elástam néhány pénzfüzért, és úgy éreztem, ezeket nem hagyhatom ott...

...Ismerem az udvart, mint a tenyeremet, ezért nem volt szükségem semmi világitásra. Amikor a pénzfüzereket az övembe rejtettem, megpillantottam valakit, aki az oldalkapun lépett ki. Ez csak egy gazfickó lehet – gondoltam –, mert becsületes polgárok nem rohagnak ide-oda az éjszaka közepén."

Seng Pa várakozással pillantott hallgatóságára. Még csak nem is bátorították, ezért lemondóan folytatta elbeszélését: „Elkaptam a fickót, amint lejött a lépcsőn. Te jó Isten, micsoda gazember volt! Talpra ugrott és kést rántott. Önvédelemből leütöttem. Nehogy azt higgyétek, hogy levetkőztettem és kifosztottam! Semmi ilyet nem tettem! Nekem is vannak elveim. Csak a kabátját vettem el, de azt is csak azért, hogy délután átadjam a felügyelőnek, amikor tájékoztatom a támadásról. Ezután eljöttem onnan azzal a reménnyel és meggyőződéssel, hogy az illetékes hatóságok a megfelelő időben elbánnak ezzel a gazfickóval. Ez a teljes és hamisítatlan igazság!"

Hung őrmester bólintott, majd így szólt: „Pontosan azt tetted, testvér, ami egy jó állampolgártól elvárható. Felejtjük el a kabátban talált pénzt: ilyen apróságokkal úriemberek nem foglalkoznak egymás között. De mi van azokkal a kis személyes holmikkal, amit a kabát ujjában találtál?"

Seng Pa minden habozás nélkül átnyújtotta a kabátot az őrmesternek. „Amit ebben találsz, az mind a tiéd!" – mondta nagyvonalúan.

Hung őrmester átkutatta a kabát mindkét ujját. Teljesen üresek voltak. Amikor azonban a varrás mentén végigfuttatta ujjait, egy kis tárgyat tapintott ki. A bélés alá nyúlt, és egy kis négyszögletes jade pecsétnyomót húzott elő. Megmutatta társainak. Négy írásjel állt rajta: „Lin Fan igazi pecsétje."

Az őrmester köpenye ujjába rejtette a pecsétnyomót, a kabátot pedig visszaadta Seng Pának. „Tartsd csak meg! – mondta. – Ahogy helyesen megjegyzed, a férfi, akitől elvetted, egy nyomorult bűnöző. Természetesen velünk jössz a bíróságra tanúskodni. Nyugodj meg, semmitől sem kell tartanod. Most pedig lássunk hozzá a rákokhoz, mielőtt teljesen kihülnek!"

Hatalmas étvágyal vetették rá magukat az ételre, és az üres rákpáncélok halmaza hihetetlen gyorsasággal nőtt az asztalon. Amikor mindent felfaltak, Hung őrmester fizetett. Seng Pa tízszázalékos árengedményt alkudott ki a tulajdonostól. A vendéglősök mindig különleges árat számítanak a kolduscéh képviselőinek, máskülönben visszataszító külsejű koldusok gyűlnének össze a bejáratnál, és elijesztenék a többi vendéget.

A bíróságra visszaérve Seng Pát egyenesen Ti bíró dolgozószobájába vezették. Seng Pa az íróasztal mögött ülő bírót megpillantva felemelte kezét, és meglepetésében felkiáltott: „Az ég irtalmazzon Pu Jangnak! Most még egy jövendőmondót neveztek ki magisztrátusul hozzánk!?"

Hung őrmester gyorsan elmagyarázta az igazságot neki. Seng Pa sietve térdre borult az íróasztal előtt. Amikor az őrmester átnyújtotta Lin Fan igazi pecsétjét, és jelentést tett a történekről, Ti bíró rendkívül megörült. Ezt suttozta Tao Kannak: „Szóval így sebesült meg Lin Fan! Ez a kövér gazfickó támadta meg, közvetlenül azután, hogy csapdába ejtett minket a harang alatt!" Aztán Seng Pához fordult, és így szólt: „Nagyon hasznos dolgot cselekedtél, barátom! Most pedig figyelmesen hallgass végig! Jelen leszel a bíróság délutáni ülésén. Egy bizonyos személyt vezetnek majd elő, és én szembesítelek vele. Ha azt a férfit látod, akivel tegnap éjjel megküzdöttél, akkor erről tanúvallomást teszel. Most menj, és pihenj egy kicsit az örök házában,"

Seng Pa távozása után a bíró így szólt hadnagyaihoz: „Most, hogy rendelkezésemre áll ez az újabb bizonyíték, úgy gondolom, csapdába ejthetem Lin Fant. Nagyon veszélyes ellenféllel van dolgunk, s ezért vigyázni kell, hogy mindig alul maradjon. Nem szokta meg, hogy hétköznapi bűnözőként bánjanak vele, ezért én pontosan ezt fogom tenni. Ha kijön a sodrából, akkor biztosan

csapdába csalhatjuk!" Hung őrmester arcán kétség ült. „Nem lenne jobb előbb feltörni a hálósobájában lévő páncélszekrényt, méltóságos uram? – kérdezte. – És először talán a kapitányt kellene kihallgatni."

A bíró megrázta fejét. „Tudom, hogy mit csinállok – válaszolta. – A mostani üléshez szükségem van vagy féltucatnyira azokból a matracokból, amelyeket a templom mögötti raktárban találtunk. Őrmester! A csendbiztosok parancsnoka hozza el őket!"

Három segítőtársa nagy csodálkozva pillantott egymásra. Ti bíró azonban nem adott magyarázatot. A kényszeredett csendet Tao Kan törte meg: „És mi lesz a gyilkosság vádjával, méltóságos uram? Szembesíthetjük Lin Fant a saját aranymedalionjával, amelyet a bűntény színhelyén találtunk!"

Ti bíró arca elborult. Összehúzta sűrű szemöldökét, és egy ideig töprengett. Aztán lassan így szólt: „Az az igazság, hogy nem tudok mit kezdeni ezzel a medalional. Várjunk, és meglátjuk, mi történik Lin Fan kihallgatásakor." Ezután széthajtogatta az íróasztalán fekvő iratokat, és elmerült bennük. Hung őrmester intett Ma Csungnak és Tao Kannak. Mindannyian csendben elhagyták az irodát.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

*Egy mindenre elszánt bűnözőt – elmés
stratégiával – csapdába ejtenek; négy államférfi
ebéd utáni beszélgetést folytat.*

Délután érdeklődők tömege sereglett a bíróság üléstermébe. A Határtalan Bölcsesség templomában történt éjszakai eseményeknek és a gazdag kantoni kereskedő letartóztatásának a híre gyorsan elterjedt a városban. Pu Jang polgárai égtek a vágytól, hogy minél többet megtudjanak a dologról.

Ti bíró fellépett az emelvényre, és megnyitotta az ülést. Kitöltötte a börtön felügyelőjének szóló utasítást. Hamarosan feltűnt Lin Fan két csendbiztos között. A homlokán lévő sebet olajos tapasszal ragasztották le. Nem térdelt le. Mogorván nézett a bíróra, és száját szólásra nyitotta. A csendbiztosok parancsnoka botjával azonnal a fejére sújtott, és két csendbiztos durván térdre kényszerítette.

„Mondd meg a neved és foglalkozásod!” – parancsolta a bíró.

„Követelem, hogy megtudhassam...” – kezdte Lin Fan. A parancsnok korbácsának nyelével ismét arcul csapta. „Beszélj tisztelettel, és válaszolj öméltóságára kérdésére, te kutyafejű!” mordult a vádlottra.

A sebtapasz meglazult, és Lin Fan homlokára vér csordult. Dűhtől fulladozva kijelentette: „Az ön előtt álló személyt Lin Fannak hívják, és Kanton városából származó kereskedő. Követelem, közöljék velem letartóztatásom okát!”

A csendbiztos ütésre emelte korbácsát, de Ti bíró megrázta fejét. Fagyosan megjegyezte: „Hamarosan erre is rátérünk. Először azonban mondd meg, láttad-e már korábban ezt a tárgyat?” A bíró az emelvény szélére lökte a harang alatt talált aranymedalions, s az hangos csattanással a kőpadlóra esett. Lin Fan közömbösen pillantott az érmére, aztán hirtelen izgatottan felkapta, és a tenyerébe helyezve vizsgálta. A melléhez szorította. „Ez a tárgy – tört ki belőle, de hirtelen összeszedte magát –, ez a tárgy az én tulajdonom! – jelentette ki határozottan. Hogyan jutott önhöz?”

„Itt csak a bíróság tehet fel kérdéseket!” válaszolt a bíró. Intésére a csendbiztosok parancsnoka gyorsan kikapta a medalions Lin Fan kezéből, és visszatette az emelvényre. Lin Fan felállt, arcáról düh sugárzott. Hangosan felüvöltött: „Azonnal adják vissza!”

„Térdelj le! – mordult rá Ti bíró. – Most válaszolok az első kérdésedre. – Amint Lin lassan letérdelt, a bíró folytatta: – Azt kérdezted, miért tartóztattunk le. Én, a magisztrátusod kijelentem: bűnös vagy az állami monopólium megsértésében. Súcsempészéssel foglalkoztál.”

Lin Fan láthatóan magához tért. „Hiszen ez hazugság!” – jelentette ki hűvösen.

„Ez a gazember megsértette a bíróságot! kiáltotta Ti bíró. – Verjete rá tíz ütést nehéz korbáccsal!”

Két csendbiztos letépte a vádlott ruháját, arccal a padlóra lökték. A levegőben megsuhant a korbács. Lin Fan számára teljesen ismeretlen volt a testi fenyegetés. A húsába maró korbácsütésektől hangosan sikoltva üvöltött. Amikor a csendbiztosok parancsnoka fölrántotta a földről, arca szürke volt, fuldokolva lélegzett. Amint csillapodott, Ti bíró így szólt: „Megbízható tanúm van, aki bizonyítja csempésztevékenységedet. Nem lesz könnyű vallomásra bírni, de néhány súlyos korbácsütéstől kétségtelenül megered a nyelve.”

Lin Fan vérbe borult szemekkel pillantott a bíróra. Még mindig kábultnak tűnt. Hung őrmester kérdő pillantást vetett Ma Csungra és Csiao Tajra. Azok fejüket rázták. Fogalmuk sem volt, hogy mire céloz a bíró. Tao Kan teljesen tanácstalannak látszott.

Ti bíró jelt adott a parancsnoknak, aki két csendbiztos kíséretében elhagyta az üléstermet. A teremben még a légy zümmögését is hallani lehetett. A nézők tekintete az oldalajtóra szegeződött, ahol a parancsnok eltűnt. Egy fekete zsírpapírtekercsel a kezében tért vissza. A mögötte lépkedő csendbiztosok meggörnyedtek a hátukon cipelt súlyos szalmamatracok alatt. A tömegből meglepődött moraj hallatszott.

A parancsnok a padlóra terítette a zsírpapírt az emelvény előtt. A csendbiztosok rátették a szétteregtet matracokat. A bíró jelére a három férfi fölkapta a korbácsát, és teljes erőből elkezdte a

matracokat püfölni. A bíró nyugodtan figyelt, lassan simogatta hosszú szakállát. Végül felemelte kezét. A három férfi abbahagyta az ütlegelést, és letörölte a verítéket homlokáról.

„Ezek a matracok annak a titkos raktárnak a padlójáról származnak, amelyet Lin Fan háza mögött fedeztünk fel. Most megláthatjuk, hogy milyen tanúvallomást rejtegetnek magukban a bíróság számára!” – mondta a bíró.

A parancsnok ismét összetekerte a matracokat. Aztán felemelte a zsírpapír egyik végét, míg két társa a papír másik szélét tartotta. Egy ideig ide-oda rázták a papírdarabot, s végül a lap közepén kis halom szürke por gyűlt össze. A parancsnok felemelt egy csipetnyit a porból kardja hegyével, és megmutatta a bírónak. Ti megnedvesített ujjával megérintette a port. Megízlelte, elégedetten bólintott.

„Lin Fan – mondta –, úgy gondoltad, hogy eltüntettél minden nyomot csempésztevékenységedről. Azt azonban nem gondolhattad, hogy bármennyire gondosan lesepertétek a matracokat, egy kis mennyiségű só a szövetben maradt. Nem sok ugyan, de éppen elég bűnösséged bizonyítására.” A tömeg hangosan éljenzett.

„Csendet! – kiáltotta a bíró, aztán ismét Lin Fanhoz fordult. – Folytatom! Egy másik bünténnyel is vádollar! Tegnap éjjel megtámadtál engem és hadnagyaimat, mialatt a Határtalan Bölcsesség templomában vizsgálatot folytattunk. Valld be bűnödöt!”

„Tegnap éjjel – mondta Lin Fan komolyan a házamban tartózkodtam, és azt a sérülést kezeltem, amit a sötét udvarban szereztem. Fogalmam sincs, méltóságod miről beszél!”

„Vezessétek elém a tanút!” – kiáltotta a bíró.

Seng Pa vonakodva lépett az emelvény elé, két csendbiztos taszigálta. A fekete damaszkabátba öltözött alak láttán a vádlott gyorsan elfordította arcát.

„Ismered ezt a férfit?” – kérdezte a bíró Seng Pától.

A kövér ember lassan végigmérte Lin Fant, zsíros szakállába túrt, majd ünnepélyesen megszólalt: „Méltóságos uram, ez valóban az a kutyafejű, aki tegnap megtámadott engem a templom előtt.”

„Hazugság! – kiáltotta dühösen Lin. – Éppen ellenkezőleg, ez a gazfickó támadt rám!”

„Ez a tanú – mondta Ti bíró nyugodtan – a templom első udvarában rejtőzködött. Láta, hogy te engem és hadnagyaimat titokban megfigyeltél. Amikor mi a bronzharang alatt voltunk – s ezt is világosan látta –, felemeltél egy vaslándzsát, és kilökted a köhordót a harang pereme alól. – Ti bíró jelére a parancsnok elvezette Seng Pát, aztán hátradőlt a karosszékekben, és társalgási hangnemben folytatta: – Láthatod, Lin Fan, hogy nem tagadhatod az ellenem intézett támadást. Miután ezért a büntettért kimérem rád a büntetést, átadlak a tartományi bíróságnak, ahol az állami monopólium megsértéséért kell felelned majd!”

Az utóbbiak hallatán gonosz fény villant meg Lin Fan szemében. Egy ideig hallgatott, vérző ajkát nyalogatta. Majd nehéz sóhaj szakadt ki belőle, s halkán így szólt: „Méltóságos uram, nincs értelme a tagadásnak, ez világos. A méltóságod ellen intézett támadásom egy örült és gonosz tett volt, amiért most alázatosan bocsánatot kérek. Tény viszont, hogy az utóbbi napokban rendkívül bosszantottak a bíróság ellenem fogatosított provokatív intézkedései. Tegnap éjjel hangokat hallottam a templom udvarán. Kimentem, hogy tisztázzam a helyzetet. Láttam Méltóságodat és munkatársait a harang alatt. Gonosz indulat vett erőt rajtam. Úgy határoztam, móresre tanítom Méltóságodat, ezért rúgtam félre a köhordót a harang pereme alól. Aztán visszaszaladtam, hogy inasommal és szolgálaimmal kiszabadítsam önöket. Bocsánatot akartam kérni; önt és hadnagyait – mondtam volna – betöröknek véltem. A vasajtót, nagy megdöbbenésemre, zárva találtam. Nagyon megijedtem, hiszen Méltóságod megfulladhatott volna a harang alatt. Visszafutottam a templom bejáratához, az utcán keresztül akartam visszajutni házamba. A feljárón azonban leütött ez az átkozott gazember. Miután magamhoz tértem, amilyen gyorsan csak tudtam, hazafutottam. Inasomat haladéktalanul Méltóságod segítségére küldtem, hogy szabadítsa ki önt. Én néhány percig még otthon tartózkodtam, gyógyító kenőccsel kezeltem megsebesült homlokomat. Amikor Méltóságod hirtelen feltűnt a hálósobámban – kissé különös öltözékben –, azt hittem, hogy ismét egy betörő támadott meg. Ez a teljes igazság!”

Ismétem, mélységesen fájlalom gyerekes félrelépésemet, ami nagyon könnyen rettenetes tragédiát okozhatott volna. Ezért készségesen vállalom a törvény által rám kiróható büntetést."

„Nos – szólalt meg Ti bíró közömbösen –, örülök, hogy végre vallomást tettél. Most pedig hallgasd végig vallomásodat, amit a főírnok felolvas."

A főírnok hangosan felolvasta Lin Fan vallomását. Úgy tűnt, Ti bírót már nem érdeklik az események. Hátradőlt karosszékében, és elgondolkodva simogatta oldalszakállát. Amikor a főjegyző végzett, a bíró feltette a formális kérdést: „Egyetértesz azzal, hogy a lejegyzettek megfelelnek a vallomásodnak?"

„Egyetértek!" – felelt Lin Fan határozottan. A csendbiztosok parancsnoka átnyújtotta neki az iratot, és Lin Fan rátette ujjlenyomatát.

A bíró hirtelen előrehajolt. „Lin Fan, Lin Fan! – mondta ijesztő hangon. – Sok éven át sikerült kibújni a törvény markából, most azonban az igazságszolgáltatás kezében vagy, és bűnhődni fogsz! Éppen most írtad alá a halálos ítéletedet! Meg vagy győződve róla, hogy az ellenem intézett támadásért kiróható büntetés mindössze negyven bambuszcsapás. Abban bízol, hogy csendbiztosaimat megvesztegetheted, nem ütnek majd nagyokat. Aztán amint az ügy a tartományi bíróság elé került, befolyásos barátaid majd akciót indítanak érdekedben. Úgy gondolod, talán megúszhatod az egészet egy komoly pénzbüntetéssel. Én, a magisztrátusod azonban kijelentem: soha nem kerülsz a tartományi bíróság elé! Fejed a vesztőhely földjére fog hullani, Pu Jang déli városkapuján kívül!"

Lin Fan felemelte fejét, és hitetlenül meredt a bíróra.

„A büntető törvénykönyv szerint – folytatta Ti bíró – felségárulásért, apagyilkosságért és államellenes bűncselekményekért a legszigorúbb büntetést – annak is a legkeményebb formáját kell kiróni. Jegyezd csak meg ezeket a szavakat, Lin Fan: »államellenes bűncselekménye Másutt a büntető törvénykönyv rögzíti: a hivatali kötelességét végző tisztviselő bántalmazása egyenlő az államellenes bűncselekménnyel. Nem tagadom: kétlem, hogy a törvényhozók szándéka szerint ezt a két paragrafust össze lehet kapcsolni. Ebben a kivételes esetben azonban én, a magisztrátus úgy döntöttem, hogy a törvényt szó szerint értelmezem...

...Az államellenes bűncselekmény az egyik legkomolyabb bűntény, amit valaki elkövethet. Egy ilyen esetet futárral kell jelenteni a fővárosi bíróságnak, így aztán senkinek sem lesz alkalmunk közbenjárni az érdekedben. Az igazságszolgáltatás halad majd a maga útján. S ez, a te esetemben, a dicstelen halált jelenti. – Ti bíró kalapácsával az emelvényre csapott. – Lin Fan! Miután szabad akaratodból beismerted, hogy bántalmaztad a magisztrátusodat, ezért bűnösnek nyilvánítalak államellenes bűncselekményben, és a legszigorúbb büntetést javaslom ellened!"

Lin Fan reszkető lábakkal felállt. A csendbiztosok parancsnoka erősen vérző hátára terítette a ruháját. Egy halálraítéltet ugyanis a legudvariasabb bánásmód illeti meg. Hirtelen egy halk, de nagyon tisztán csengő hang hallatszott az emelvény oldaláról: „Lin Fan, tekints rám!"

Ti bíró előrehajolt. Liang asszony állt ott, mereven kihúzza magát. Az évek nyoma mintha eltűnt volna róla, sokkal fiatalabbnak látszott, mint korábban.

Lin Fan egész testében megremegett. Letörölte a vért az arcáról. Szeme kitért, ajka megmozdult, de nem hallatott hangot.

Liang asszony lassan felemelte a kezét, és vádlón Lin Fanra mutatott. „Te ölted meg – kezdte –, te ölted meg a saját..."

Az asszony hangja hirtelen elcsuklott. Lehajtotta a fejét. Kezeit összekulcsolva, elcsukló hangon újakezdte: „Te megölted a saját..." Az asszony lassan megrázta a fejét. Felemelte könnyáztatta arcát, és végigmérte Lin Fant. Lába megrogyott alatta. Lin Fan feléje lépett, de a csendbiztosok parancsnoka gyorsabb volt nála. Hátról megragadta, és karját hátracsavarta. Liang asszony ájultan zuhant a padlóra.

Ti bíró kalapácsával az asztalra ütött, és bezárta az ülést.

Tíz nappal a Pu Jang-i bírósági tárgyalás után a legfőbb államtitkár három vendéget fogadott baráti vacsorára palotájában, a császári fővárosban.

Az őszi korai téllé változott. A tágas terem háromszárnyú ajtaja nyitva állt, s a vendégek élvezhették a palota kertjének látványát. A lótuszokkal borított tavon csillogott a holdfény. Izzó szénrel teli hatalmas bronz parázstartók álltak a vacsorázóasztal mellett.

Mind a négy férfi túl volt a hatvanon, megöszültek az állam szolgálatában. Egy faragott ébenfa asztalt ültek körül, amelyen válogatott ínycsészek kínálták magukat a legfinomabb porcelánedényekben. Mintegy tucatnyi szolgáló sürgött-forgott körülöttük, a palota intendánsának felügyeletével. Ő gondoskodott arról is, hogy a tömör aranykupák sohase maradjanak üresen.

Az államtitkár a fővárosi bíróság elnökét ültette a főhelyre, egy tagbaszakadt, imponáló külsejű férfit, aki hosszú, őszülő oldalszakállt viselt. Másik oldalán a császári szertartásmester ült: egy sovány férfi, aki kissé púpos volt. Púpját a császári udvarban töltött mindennapos szolgálat során szerezte. Szemben egy magas, szürke szakállú, átható tekintetű férfi foglalt helyet. Kuang császári cenzor, akitől az egész birodalomban féltek megingathatatlan becsületessége és izzó igazságtudata miatt.

A vacsora a végéhez közeledett, az utolsó csésze bort kortyolgatták. Mindazokat a hivatalos ügyeket, amelyekről az államtitkár tárgyalni kívánt barátaival, elintézték a vacsora alatt, és most könnyed beszélgetésbe merültek.

A titkár ezüstös szakállát ujjai között morzsolgatva így szólt az elnökhöz: „A Pu Jang-i buddhista templomban történt botrányos ügy mélyen megrázta Őcsászári Felségét. Őszentsége a főapát négy napon át könyörgött a trón előtt temploma ügyében, de hiába...

...Bizalmasan elmondhatom önöknek, hogy a trón holnap bejelenti: a főapátot felmentik a Nagytanácsban viselt tagsága alól. Egyidejűleg közhírré teszik, hogy a buddhista intézmények ezentúl nem élveznek adómentességet. És ez, kedves barátaim, azt jelenti, hogy a buddhista klikk ezentúl nem ütheti bele az orrát az országos ügyekbe."

Az elnök bólintott, és így válaszolt: „Időnként, a szerencsés véletlen folytán, egy kishivatalnok akaratlanul is óriási szolgálatot tehet az államnak. Egy magisztrátus, bizonyos Ti, valójában nagyon elhamarkodottan csapott le a hatalmas és gazdag apátságra. Egészen a közelmúltig a buddhista klikk dühös támadást indított volna, ez a magisztrátus pedig eltűnt volna a színről az ügy lezárása előtt. Azon a bizonyos napon azonban a helyőrség távol volt, és a feldühödött tömeg felkoncolta a szerzeteseket. Ez a Ti nevű jóember nincs is tudatában, milyen szerencsés egybeesésnek köszönheti a karrierjét, sőt talán még az életét is."

„Örömökre szolgál, elnök úr – szólalt meg a cenzor –, hogy Ti magisztrátust említi. Erről eszembe jutott valami. Még mindig ott fekszik az asztalomon két másik esetről szóló jelentése, amelyeket ő oldott meg. Az egyik egy kéjgyilkosság volt. Elkövetője egy kóborló gazfickó. Az ügy valójában nagyon egyszerű, nem szorul különösebb magyarázatra. A másik eset egy Kantonból származó gazdag kereskedőt érint. Ebben az ügyben teljes mértékben eltér a véleményem az általa hozott ítélettől, az ugyanis kizárólag egy jogi trükkre épül. Minthogy azonban a jelentést ön és a bírósági kollégái jóváhagyták, feltételezem, hogy ebben az esetben különleges körülmények játszottak szerepet. Nagyon megtisztelne, ha felvilágosítana ebben a kérdésben."

Az elnök letette boroskupáját. Mosolyogva jegyezte meg: „Nos, barátom, ez hosszú történet! Sok évvel ezelőtt beosztott bíróként a Kuangtung tartományi bíróságnál szolgáltam. Akkoriban az elnöklő bíró egy Fang nevű aljas ember volt, akit aztán később a fővárosban lefejeztek kincstári vagyon eltulajdonításáért. Világosan láttam, hogy ez a Lin Fan súlyos megvesztegetésekkel elkerülte a rettenetes büntényért járó jogos büntetést. Ezt követően újabb súlyos gonosztetteket követett el, beleértve egy kilencszeres gyilkosságot is...

...A Pu Jang-i magisztrátus tisztában volt azzal, hogy nagyon gyorsan le kell zárnia az ügyet. Felismerte, hogy ezek a vagyonos kantoni kereskedők befolyással vannak kormányzati körökben is. Ezért aztán Ti bíró nem próbált vádat emelni a fő büntényben. Sikerült rávennie a bűnöst, hogy egy kisebb büntetést bevalljon, s ebből aztán államellenes büntényt kerekített ki. Végül is sikerült jogi fogással csapdába ejtenie egy olyan személyt, aki húsz éven keresztül kijátszotta a törvényt. Mi ezt tartottuk a legfontosabbnak, s ezért egyhangúlag jóváhagytuk a magisztrátus ítéletét."

„Szóval így áll a dolog! – mondta a cenzor. Most már minden világos. Holnap reggel azonnal jóváhagyom a jelentést.”

A szertartásmester nagy érdeklődéssel követte a társalgást. Most közbeszólt: „Nem vagyok szakértő jogi ügyekben, de ha jól értem, ez a Ti nevű magisztrátus két országos jelentőségű ügyet oldott meg. Az egyikkel hozzájárult a buddhista klikk hatalmának megtöréséhez, a másikkal pedig megerősítette a kormány pozícióit ezekkel az elvetemült kantoni kereskedőkkel szemben. Nem kéne magasabb tisztségre emelni, hogy tehetségét még jobban érvényesíthesse?”

A titkár lassan megrázta a fejét. „Ez a magisztrátus – mondta – alig negyvenéves, hosszú hivatali pályafutás áll még előtte. Az elkövetkezendő években számos alkalma lesz céltudatosságának és tehetségének a bizonyítására. Ha az előléptetés túl későn érkezik, elkészeríti az embereket, ha túl gyorsan, az egyesekben megalapozatlan igényeket ébreszt. Közhivatalaink érdekében mindkét szélsőséget célszerű elkerülni.”

„Teljes mértékben egyetérték – jelentette ki az elnök. – Másrészt azonban ezt a magisztrátust illene valamilyen dicséretben részesíteni, a felsőbb hatóságok egyetértésének jeléül. Talán a szertartásmester tudna javasolni valamilyen megfelelő eljárást.”

A szertartásmester elgondolkodva simogatta a szakállát. „Mínthogy Őcsászári Méltósága volt olyan kegyes, hogy személyesen érdeklődjék a buddhista templom ügyében, boldogan kérelmezném a tróntól, hogy Ti bíró részesüljön császári írásos Elismerésben. Természetesen nem olyanra gondolok, amelyet Mennyei Uralkodónk saját kezével írna. Egy alkalmas szövegmásolat is megtenné, amit egy díszes táblára vésnének fel.”

„Nos – kiáltott fel helyeslően a titkár –, ez pontosan az a megoldás, amelyre ebben az esetben szükség van! Hogy ön milyen jártas az ilyen kérdésekben!”

A szertartásmester arcán ritkán látott mosoly tűnt fel. „A rítusok és a szertartások segítségével tartjuk fenn a szükséges egyensúlyt a mi bonyolult kormányzati gépezetünkben. Sok-sok éven át, minden esetben úgy fontolgattam a dicséretet és a megrovást, a feddést és az elismerést, ahogy az aranyműves mérlegeli az aranyat. Egy szemernyi többlet, és a mérleg nyelve már elmozdul.”

Felálltak és asztalt bontottak. Az első államtitkár vezetésével lementek a széles lépcsősoron, és sétára indultak a lótuszokkal borított tó körül.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Két bűnözőt kivégeznek a déli kapun túl; Ti bíró térdre borul a császári felirat előtt.

Ti bíró és négy segítőtársa unalmas és idegesítő napokat élt át, míg a három ügyben hozott végső ítéletek megérkeztek a fővárosból. A Lin Fan elleni ítéletet hozó megrázó bírósági ülés óta a bíró mogorva hangulatban volt. Segítőtársai csak találgatták, min is töpreng. A bűnözőből kicsikart vallomás után nem tanulmányozta át nyugodtan az ügyet hadnagyaival. Megköszönte ugyan hűséges szolgálatukat, de azonnal beletemetkezett a körzeti adminisztráció rutinügyeibe.

Délután különfutár érkezett a fővárosból. Tao Kan, aki a bíróság irodájában a hivatali számlákat vizsgálta, aláírta a hatalmas borítékról szóló elismervényt, a küldeményt Ti bíró dolgozószobájába vitte. Ott Hung őrmester várakozott a bíróra, néhány aláírandó irat, Ma Csung és Csiao Taj társaságában.

Tao Kan megmutatta nekik a fővárosi bíróság hatalmas pecsétjét a borítékon. A csomagot az asztalra hajította, és boldogan így szólt: „Testvérek, minden bizonnal ezek a végső ítéletek a mi három ügyünkben. Ettől majd a bíró is felvidul egy kicsit!”

„Szerintem gazdánkat nem az izgatja, hogy a felsőbb hatóságok jóváhagyják-e az ügyekben hozott döntését. Nem szólt ugyan egy szót sem arról, mi nyomasztja, de meggyőződésem, hogy valami nagyon személyes dologról van szó. Valami olyasmiről, amit nem tud megoldani” mondta az őrmester.

Ma Csung közbeszólt: „Nos, tudok egy személyről, aki azonnal magához tért, amint a bíró meghozta a végső ítéletét. Ez pedig az idős Liang asszony! Természetesen a drágalátos pénzügyminisztérium egy jelentős részt lehasít Lin Fan tulajdonából. De ami Liang asszonynak jut majd, az sem kevés. Még az egyik leggazdagabb asszony lesz ebben az országban!”

„Teljes joggal – állapította meg Csiao Taj. Ahogy szegény aznap elájult: éppen a diadala órájában! Sok volt neki a megrázkódtatás. Nem is tudta elhagyni az ágyat az utóbbi két hétben.”

Ebben a pillanatban Ti bíró lépett be, s mindannyian gyorsan felálltak. Udvariasan üdvözölte hadnagyait, majd kinyitotta a lepecsételt borítékot, amit Hung őrmester kezéből vett át. Átfutotta a levelet, és így szólt: „A felsőbb hatóságok jóváhagyták az ítéleteket, amelyeket az általunk vizsgált három fő bűntényben hoztunk. Lin Fanra rettenetes vég vár. Megítélésem szerint egy egyszerű lefejezés alkalmasabb lett volna ebben az ügyben. Ám a felsőbb hatóság döntésének engedelmesskednünk kell!”

A bíró elolvasta a Rítusok és Szertartások Minisztériumának pecsétjével lezárt mellékletet. Átadta az iratot Hung őrmesternek, majd tisztelettel meghajította magát a főváros irányában.

„Nagy megtiszteltetés érte ma a bíróságunkat – kezdte ünnepélyesen. – Császáruk kegyes ajándékaként egy díszes táblát kaptunk. Erre egy olyan feliratnak a másolatát vették rá, amelyet eredetileg a bíborecset vetett papírra. Őrmester, gondoskodj arról, hogy a császári kitüntetést, amint meghozzák, azonnal akasszák ki a bírósági ülésterem emelvénye fölé, a legméltóbb helyre! – Leintette a gratulációkat, és így folytatta: – Az ítéleteket holnap reggel rendkívüli ülésen hirdetem ki, amit a szokottnál két órával korábban, hajnalban tartok. Add ki a szükséges utasításokat a személyzetnek, őrmester, és beszélj a helyőrség parancsnokával. Egy adott időpontban katonai kíséretre lesz szükség, hogy a bűnözőket a kivégzőhelyre vezessék.”

Ti bíró kis ideig elgondolkodott, szakállát húzogatta. Felsőhajtott, és kinyitotta a körzet pénzügyeivel foglalkozó dossziét, amelyet Hung őrmester helyezett elé az asztalra aláírásra.

Tao Kan megrántotta Hung őrmester kabátujját. Ma Csung és Csiao Taj bátorítón bólintott. Az őrmester megköszöri torkát: „Méltóságos uram, mindannyiunkat nagyon foglalkoztatott a kérdés, miként is végzett Lin Fan Liang Ko-fával. Most, hogy az ügy holnap reggel hivatalosan lezárul, megtisztelne bennünket magyarázatával?”

Ti bíró felpillantott. „Holnap, közvetlenül a bűnözők kivégzése után” – válaszolta kurtán. Aztán ismét az iratokba temetkezett.

Másnap reggel, jóval a kijelölt időpont előtt Pu Jang-i lakosok tömegei özönlöttek a bíróság felé a sötét utcákon. Rengetegen várakoztak a főkapu előtt. Végül a csendbiztosok kitárták a hatalmas

kétszárnyú ajtót, és a tömeg bezúdult az ülésterembe. A falakon tucatnyi hatalmas fáklya égett. A tömeg csendesen morajlott. Sokan tiszteletteljesen méregették azt az óriást, aki a csendbiztosok parancsnoka mögött állt mozdulatlanul. Vállára fektetve hosszú, kétélű kardot tartott. A legtöbb néző a hármast ítéletet akarta hallani, hiszen ezek az esetek közöttük történtek. Több idős ember azonban nehéz szívvel érkezett. Tudták, hogy a kormány rendkívül súlyos dolognak tartja a lázadást. A szerzetesek lemészárlását pedig nagyon könnyen ennek lehetett minősíteni. Féltek, hogy a központi hatóságok büntetőintézkedéseket hoznak körzetük ellen.

A hatalmas bronzgong háromszor megzendült a teremben.

Az emelvény mögötti függönyt félrehúzták, és belépett Ti bíró, négy társa kíséretében. Vállát vörös színű köpeny fedte, jelezve, hogy végső ítélet kihirdetésére készül.

Helyet foglalt és névsorolvasást tartott. Huang Sant vezették az emelvény elé. A börtönben töltött idő alatt sebei begyógyultak. Utolsó ételként sültet kapott. Úgy tűnt, beletörődött sorsába. Amint az emelvény elé térdelt, Ti bíró széthajtott egy irattekerceset, és hangosan felolvasta:

„Huang San bűnös lefejeztetik a vesztőhelyen. Teste darabokra vágattatik és a kutyáknak vettetik. Feje három napra kitétetik a városkapura, intő példaként.”

Huang San kezét háta mögött összekötötték. A csendbiztosok nyakába hosszú fehér táblát tettek, melyre nevét, büntetését és a büntetését írták fel nagy írásjelekkel. Aztán elvezették. A főírnok egy másik irattekerceset nyújtott át Ti bírónak. Miután széthajtotta, parancsot adott, a csendbiztosok vezetőjének. „Vezessétek elém Őtisztelendőségét Teljes Felvilágosodást és a Két Jang nővért!”

A parancsnok elővezette az idős apátot. Bíbor ruháján a sárga szalagok mutatták egyházi méltóságát. Vörös lakkfából készült hajlított botját, amelyre támaszkodott, a padlóra fektette, és lassan letérdelt. Barackot és Kék Jádét Ti bíró inasa kísérte be. Hosszú, lebegő ujjú zöld ruhát viseltek, hajukat hímzett selyemmel felkötötték. Frizurájuk a hajadon lányokéra hasonlított. A tömeg csodálattal bámulta a két szépséget. Ti bíró megszólalt:

„Most pedig felolvasom a Végtelen Könyörület templomának ügyében hozott ítéletet. A kormány úgy döntött, hogy a templom egész vagyonát el kell kobozni. A maitól számított hét napon belül a főcsarnok és az egyik mellécsarnok kivételével az egész templomi birtokot a földdel egyenlővé kell tenni...”

...Őtisztelendősége Tökéletes Felvilágosodás folytathatja az istenek szolgálatát, de négy szerzetesnél nem lehet több segítője...

...A törvényszéki vizsgálat során bebizonyosodott: az említett templomi birtokon épült hat pavilon közül kettőben nem volt titkos bejáró. Megállapítjuk, hogy az a hölgy, aki a templomban tartózkodása idején esett tehát teherbe, kizárólag Kuan-jin istennő végtelen könyörületének köszönheti az áldást. Születendő gyermeke származásának törvényességét soha senki nem vonhatja kétségbe! A templom kincstárából négy aranyrúd illeti jutalomként a Jang nevű lányt, akit másként Baracknak hívnak, és nővérét. Szülőhelyük magisztrátusa parancsot kapott, hogy a körzeti jegyzőkönyvekben a családra vonatkozó feljegyzésekhez vezesse be a következőket: »Nagy szolgálatot tettek az államnak.« Ezen hivatalos dicséretnek köszönhetően a Jang család ötven évre mentesül minden adófizetés alól.”

Ti bíró egy pillanatnyi szünetet tartott. Szakállát simogatva körbepillantott hallgatóságán. Aztán lassan, minden szót hangsúlyozva folytatta: „A császári kormány mélységes felháborodással állapítja meg: a Pu Jang-i polgárok arra vetemedtek, hogy bitorolják az állam jogát. Dühödten megtámadtak és örült módon lemészároltak húsz szerzetest, s ezzel akadályozták az igazságszolgáltatást. Ezért a bűntényért az egész város felelős. A kormány eredetileg komoly büntetőintézkedéseket fontolgatott. Figyelembe véve azonban az ügy különleges körülményeit, valamint a Pu Jang-i magisztrátus által felterjesztett kegyelmi javaslatot, a kormány úgy döntött, hogy ebben az esetben – kivételként – könyörületet gyakorol, s nem az igazságszolgáltatást helyezi előtérbe. A kormány beéri egy komoly figyelmeztetéssel.”

Hálás moraj csapott fel a tömegből. Néhányan a bírót éltették.

„Csendet!” – dördült végig a termen Ti bíró hangja. Amint összehajtotta az irattekerceset, az öreg apát és a két lány homlokával néhányszor a földet érintette hálája jeleként. Aztán elvezették őket.

Ti bíró intett a csendbiztosok parancsnokának. Lin Fant két ór kíserte az emelvény elé. A börtönben eltöltött idő alatt nagyon megöregedett. Kis szemei mélyen besüllyedtek lesóványodott arcába. Amikor meglátta Ti bíró vállán a bíborpalástot és a hóhér ijesztő alakját, olyan erős reszketés fogta el, hogy a csendbiztosok segítettek térdre az emelvény előtt.

Karját köpenye ujjába bújtatva, Ti bíró kiegyenesedett a karosszékben, majd lassan ezt olvasta: „Lin Fan bűnöző bűnösnek találtatott államellenes bűntényben, amiért a törvény a legsúlyosabb büntetést írja elő, annak is az egyik legkíméletlenebb módját. Ennek megfelelően Lin Fan bűnös élve felnégyeltetik!”

Lin Fanból rekedt kiáltás tört ki. A padlóra rogyott. A parancsnok égetett ecetet tartott orra elé, hogy magához térítse, miközben a bíró folytatta: „A nevezett bűnös minden ingó és ingatlan vagyonát, minden készpénzét és befektetését az állam elkobozza. Ennek megtörténtével a vagyon felét Liang asszony, született U Jang kapja, jóvátételként a többszörös gaztettekért, amelyeket családja Lin Fantól elszenvedett.”

Ti bíró szünetet tartott, és körütekintett a termen. Liang asszonyt nem látta a nézők között.

„Ez a hivatalos ítélet az állam kontra Lin Fan-ügyben – jelentette ki. – Minthogy a bűnöst kivégzik és a Liang-ház vérdíjat kap, így a Liang kontra Lin-ügy is befejezettnek tekintendő!”

Kalapácsával az asztalára csapott, és bezárta az ülést. Miközben Ti bíró elhagyta az emelvényt és visszatért dolgozószobájába, a nézők hangos éljenzésben törtek ki. Aztán mindenki, amint csak tehetett, sietett kijutni az utcára, hogy elkísérje az elítélteket szállító szekeret a kivégzőhelyre.

A nyitott szekér készen állt a főkapu előtt, helyőrségi lándzsás katonák vették körbe. Lin Fant és Huang Sant nyolc csendbiztos kíserte ki, és egymás mellé állították őket a szekéren.

„Utat, utat!” – kiabálták az örök. Kihozták Ti bíró hordszékét is, amelyet négyes sorokban menetelő csendbiztoscsoport kísért. Ugyanilyen alakzat képezte a hátvédet is. A hordszékét követte az elítéltek szekere, ezt katonák vették körül. A menet útnak indult a déli városkapu felé.

Amikor a kivégzőhelyre érkeztek, a bíró leszállt hordszékéről. A ragyogó páncélban pompázó helyőrségparancsnok egy alkalmi emelvényhez vezette, amelyet az éjszaka folyamán állítottak fel. Ti bíró elhelyezkedett az emelvényen, négy hadnagya mellé sorakozott. A hóhér két segédje leszállította Lin Fant és Huang Sant a szekérről. A katonák leugrottak a nyeregből, és körbevették őket, alabárdjaikon felragyogott a hajnal vörös fénye.

A kordon körül hatalmas tömeg nyüzsgött. Iszonyodva tekintettek az odaterelt négy igavonó vízibivalyra, amelyek nyugodtan ropogtatták a parasztok által odavetett füvet.

A bíró jelére a két hóhérségéd letérdepeltette Huang Sant, Levették a táblát a nyakából, és meglazították gallérját. A hóhér felemelte nehéz kardját, és a bíróra pillantott. A bíró bólintására a kard lecsapott Huang San nyakára. A csapás erejétől arcra bukott, de feje csak részben vált el testétől. Vagy a csontja volt rendkívül vastag, vagy pedig a hóhér vétette el a célt.

A tömeg felzúdult. Ma Csung ezt suttozta Hung őrmesternek: „Igazat mondott ez a gazfickó! Még az utolsó percben is balszerencsés!”

A két hóhérségéd felrántotta Huang Sant. A hóhér most olyan erős csapást mért rá, hogy a feje a levegőbe emelkedett, és iszonytató módon néhány lábnyira repült a vérző testtől. A hóhér felmutatta a levágott fejet az emelvény felé. Ti bíró megjelölte homlokát bíborszínű ecsetjével. Aztán egy kosárba dobták, hogy később hajánál fogva a városkapura szegezzék.

Lin Fant a vesztőhely közepére vezették. A hóhérségédek elvágták a kezét tartó köteleket. Amikor megpillantotta a négy vízibivalyt, éles kiáltás tört ki belőle, és birokra kelt őreivel. A hóhér azonban megragadta a nyakát, és a földre lökte. A hóhérségédek vastag köteleket kötöttek csuklójához és térdéhez. A hóhér visszahátrált a háttérben álló öreg paraszthoz, aki szabadon engedte a bivalyokat. Ti bíró a parancsnokhoz hajolt, és valamit sűgött neki. A parancsnok utasítására a katonák zárt alakzatban körbevették a kivégzőhely központi részét, hogy a tömeg ne láthassa a lejátszódó rettenetes jelenetet. Az emelvényen ülő bíróra pillantottak.

Az egész helyre mély csend telepedett. Egy távoli tanyáról halk kukorékolás hallatszott. Ti bíró bólintott. Hirtelen Lin Fan vad sikoltását hallották. Aztán a sikolyok nyöszörgésbe fulladtak. Halk fűttyszó hallatszott: ezzel irányítják a parasztok a vízibivalyokat. Ez az egyébként békés, a rizsföldek hangulatát idéző hang most rémülettel töltötte el a tömeget.

A levegőt ismét Lin Fan sikolyai rázkódtatták meg, de ebbe már egy örült nevetése keveredett. Halk pattanás hallatszott, olyan, mint amikor egy fa hasad szét. A katonák visszaléptek eredeti helyükre. A hóhér a nézők szeme láttára levágta Lin Fan fejét szétszaggatott testéről. Bemutatta a bírónak, aki megjelölte ecsetjével. Később ez is a városkapura kerül, Huang fejével együtt.

A szokások szerint a hóhér egy ezüstpénzzel fizette ki az öreg parasztot. De az csak köpött egyet, nem fogadta el a balszerencsét hozó pénzt, még ha egy paraszt markát igazán ritkán üti is ezüstpénz.

Megcsendültek a gongok, a katonák tisztelegtek fegyverükkel, és Ti bíró elhagyta az emelvényt. Hadnagyai megfigyelték hamuszürke arcát és a hűvös reggeli levegő ellenére a homlokán gyöngyöző izzadságcseppeket. Hordszékébe szállt, és Pu Jang védőszentjének templomához vitette magát. Füstölőket gyújtott és imádkozott. Aztán visszatért a bíróságra.

Négy hadnagya a dolgozószobájában várakozott. A bíró szótlanul intett Hung őrmesternek, aki gyorsan töltött neki egy csésze teát. Lassan kortyolgatta az italt, amikor az ajtó hirtelen kivágódott, és a csendbiztosok parancsnoka lépett be.

„Méltóságos uram! – kiáltotta izgatottan –, Liang asszony öngyilkosságot követett el: megmérgezte magát!”

A hadnagyok hangos kiáltozásban törtek ki, de a bíró nem látszott meglepettnek. Megparancsolta a csendbiztosok parancsnokának, hogy a halottkémmelel együtt menjen a helyszínre. Állítsák ki a halotti bizonyítványt, amiben rögzítik, hogy Liang asszony elborult elmeállapotban követte el öngyilkosságát. A bíró hátradőlt karosszékében, és kifejezéstelen hangon így szólt: „így hát végül a Liang kontra Lin-ügy is befejeződött. A Lin-ház utolsó tagja meghalt a kivégzőhelyen, a Liang-klán utolsó túlélője öngyilkosságot követett el. A vizsály közel harminc éven át tartott. Milyen rettenetes sorozata volt ez a gyilkosságoknak, erőszaktevésnek, mérgezésnek és rendkívüli hazugságoknak. Most aztán vége. Mindannyian halottak.”

A bíró egyenesen maga elé meredt. Négy segítőtársa kerekre tágult szemmel nézett rá. Senki sem mert megszólalni. A bíró hirtelen felállt. Összekulcsolta a karját köpenye ujjában, és szárazon így szólt: „Az ügy tanulmányozása közben megakadtam egy nagyon különös furcsaságon. Tudtam, hogy Lin Fan könyörtelen bűnöző, és tisztában voltam azzal is, hogy Liang asszony volt a fő ellenfele. Világossá vált előttem, hogy Lin Fan mindent elkövetett az asszony elpusztítása érdekében. De csak addig, amíg az Pu Jangba nem érkezett. Azt kérdeztem magamtól: miért nem ölte meg itt? A legutóbbi időkig Lin Fan minden cinkosa itt volt, könnyűszerrel végezhetett volna vele; balesetnek állíthatta volna be az ügyet. Habozás nélkül megölte Liang Ko-fát, egy pillanatig sem ingadozott, amikor úgy vélte, hogy megölhet engem és titeket. Azonban egy ujjal sem nyúlt Liang asszonyhoz Pu Jangba érkezése után. Ez a tény nagyon meglepett. Az az aranyérme vezetett nyomra, amit a bronzharang alatt találtunk...”

...Miután az érmén a Lin név írásjele állt, mindenki úgy hitte, hogy az Lin Fané. Az ilyen érméket azonban a nyak köré kötött szalagon viselik a ruha alatt, a meztelen bőrön. Ha a szalag elszakad, az érme a mellkasra esik. Így tehát Lin Fan nem veszíthette el. Az érmét a csontváz nyakához közel találtuk, s ezért úgy véltem, hogy az a meggyilkolt férfié volt. Lin Fan nem fedezhette fel, mivel az áldozat a ruhája alatt viselte. Az érme csak akkor tűnt elő, amikor a hangyák felfalták a ruhákat és a szalagot, amely az elhunyt nyakában függött. Gyanítottam, hogy a csontváz nem Liang Ko-fáé, hanem olyasvalakié, akinek családneve megegyezik az övével.”

Szünetet tartott, és gyorsan kihörpintette teáját. Aztán folytatta: „Újra átolvastam az ügyről készített jegyzeteimet. Találtam egy másik nyomot is, ami szerint az áldozat valaki más volt. Liang Ko-fa mintegy harminc év körüli lehetett Pu Jangba érkezésekor. Az a személy, akit Liang asszony az ő neve alatt nyilvántartásba vetetett, állítólag tényleg harmincéves volt. De a felügyelő azt mondta Tao Kannak, hogy szerinte húsz év körüli fiatalembernek látszott.

Ekkor kezdtem el gyanakodni Liang asszonyra. Lehetséges, hogy ez egy másik személy gondoltam magamban –, aki hasonlít Liang asszonyra, és mindent tud a régi vizsályról. Olyan valaki, aki nem kevésbé gyűlölte Lin Fant, mint Liang asszony. Ugyanakkor olyan hölgy, akit Lin Fan nem akart vagy nem mert meggyilkolni. Ismét áttanulmányoztam a vizsályról szóló iratokat, amelyeket átadott nekem. Megpróbáltam olyan hölgyet és fiatalembert találni, akik kiadhatták magukat Liang asszonynak és unokájának. Aztán kialakítottam egy elméletet, de először még

magam is rendkívül fantasztikusnak találtam. Következtetéseimet a később feltárult tények megerősítették.

Emlékeztek bizonyára arra a feljegyzésre, miszerint közvetlen azután, hogy Lin Fan megerőszakolta Liang asszonyt, saját felesége eltűnt. A feltételezések szerint őt is Lin Fan gyilkolta meg. Ezt azonban semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá, és a holttestet sem találták meg soha. Most már tudom, hogy Lin Fan nem gyilkolta meg. Ő hagyta el a férfit. Mélyen szerette ugyanis, talán még a bátyja elleni gyilkosságot és apjának halálát is megbocsátotta volna neki. Az asszony kövesse férjét, engedelmessé váljon neki. Amikor azonban férje beleszeretett sógornőjébe, szerelme gyűlöletté változott: a becsapott asszonyok izzó dühévé.

Miután eldöntötte: elhagyja férjét és bosszút áll rajta, mi sem volt természetesebb számára, mint hogy titokban felkereste idős édesanyját, Liang asszonyt. Felajánlotta neki, hogy próbálják együtt tönkretenni Lin Fant. Lin asszony már távozásával is iszonyú csapást mért férjére. Bármennyire is különösnek tűnik számotokra, kedves barátaim, Lin Fan nagyon mélyen szerette őt. Liang asszony iránt támadt érzelme csak múló szenvedély volt, de ez nem befolyásolta felesége iránti szeretetét, az egyedüli érzést, amire ez a kemény és kegyetlen ember egész életében képes volt.

Miután az asszony elhagyta, Lin Fan még gonoszabbá vált, mind kíméletlenebbül üldözte a Liang családot. Végül legyilkoltatta őket a régi erődítményben. Mindenki ott veszett, beleértve az idős Liang asszonyt és unokáját, Liang Kofát."

A szólásra emelkedő Tao Kant Ti bíró felemelt keze csendre intette: „Lin asszony – mondta – ott folytatta, ahol idős édesanyja abbahagyta. Édesanyja bizalmasaként a Liang család minden ügyét ismerve, nem volt nehéz Liang asszonynak kiadnia magát. Feltételezem, hogy családi hasonlatosság is volt köztük. Mindössze idősebbnek kellett feltüntetnie magát a valóságnál. Sőt mi több: idős édesanyja újabb támadásra számíthatott Lin Fantól, mert lányára bízta a vizsályról szóló összes iratot megőrzésre, mielőtt a régi erődítménybe ment...

...Nem sokkal ezután Lin asszony valószínűleg felfedte igazi személyazonosságát Lin Fannak. Ez a csapás még súlyosabban érintette a férfit, mint az első. Felesége nemhogy nem tűnt el, hanem elhagyta és esküdt ellensége lett. Nem leplezhette le a személycserét; egy férfi, aki ad magára, bevallaná-e, hogy saját felesége ellene fordult? Ráadásul még szerette is az asszonyt. Az egyedüli dolog, amit tehetett, hogy elrejtőzött előle. Ezért szökött ide, Pu Jangba, s amikor az asszony tovább üldözte, felkészült arra, hogy valahová máshová menekül...

...Lin asszony elmondta magáról az igazságot Lin Fannak, hazudott azonban neki arról a fiatalemberről, akit magával hozott. Azt mondta, Liang Ko-fa van vele. És itt jutunk el ennek a sötét, embertelen tragédiának a leghihetlenebb, legembertelenebb részéhez. Az asszony hazugsága egy borzasztó terv része volt, ami a maga rafinált gonoszságában túltett Lin Fan bármelyik barbár büntetén. A fiatalember saját, Lin Fantól származó fia volt."

Mind a négy férfi egyszerre kezdett beszélni, de Ti bíró felemelt keze ismét elhallgattatta őket.

„Amikor Lin Fan megerőszakolta Liang asszonyt, tudta, hogy felesége sok-sok terméketlen év után éppen teherbe esett. Nem hiszem, barátaim, hogy beleláthatok egy asszony lelkének legmélyebb titkaiba. Feltételezem azonban: azt a megszállott és embertelen gyűlöletet, amelyet Lin asszony érzett, az keltette benne, hogy férje éppen abban az időben keresett magának egy másik asszonyt, amikor ő úgy érezte, hogy házasesetük teljében virágozik. Azt mondom, embertelen történet. Igen, mert ez az asszony feláldozta a saját fiát, hogy még egy utolsó, megrendítő csapást mérhessen férjére, miután már amúgy is tönkretette. Lin asszony ugyanis azt akarta megmondani neki, hogy megölte saját fiát...

...A fiatalembert bizonyára meggyőzte arról, hogy ő valójában Liang Ko-fa. Mondhatta például azt, hogy kisgyerekként elcserélték őket, hogy megvédjék Lin Fan támadásaitól. A fiúval azt az érmét viseltette, amelyet Lin Fan adott neki házasságuk napján.

Úgy mondom el nektek a történetet, ahogy Lin Fan kihallgatása során ki tudtam következtetni. Addig ugyanis nem volt ez más, mint egy homályos elmélet. Az első bizonyosságot Lin Fan reakciója szolgáltatva a neki megmutatott érme láttán; majdnem kimondta, hogy ez a feleségéé volt. A második és döntő bizonyíték azon rövid, érzelmes pillanatok során született, amikor férj és feleség egymással szemben állt az emelvény előtt. Elérkezett hát a várva várt pillanat Lin asszony

számára, közel jutott a célhoz, amiért olyan eszeveszetten küzdött: férje tönkrement, a kivégzőhelyre vezetett az útja. Eljött az ideje, hogy rámérje azt a csapást, ami széthasítja a szívét. Vádloán fölemelve kezét így szólt: »Te megölted a saját...«, aztán azonban rájött: nem tudja kimondani azt az utolsó két szót, amiből ez a rettenetes mondat jött volna ki: »Megölted a saját fiadat!« Amikor meglátta férjét vérbe fagyva, teljesen leterítve, minden gyűlölet elhagyta. Csak a férfit látta, akit egykor szeretett. Amikor az érzelmek viharában ingadozni kezdett, Lin Fan segítségére akart sietni. És nem azért, hogy megtámadjon, ahogy a parancsnok és mindenki más gondolta. Én láttam a tekintetét, és tudom, hogy csak segíteni akart rajta. Nem akarta, hogy a kőpadlóra zuhanjon és megsértse magát.

Ez a teljes történet. Most már megérthetitek, hogy milyen nehéz helyzetben voltam, mielőtt kihallgattam Lin Fant. Letartóztattam ezt az embert, és gyorsan el kellett ítélnem, anélkül hogy felhasználnám a fia ellen elkövetett gyilkosságot. Hónapokba tellett volna, míg bebizonyítom: Lin asszony bitorolja Liang asszony személyazonosságát. Ezért meg kellett kísérelnem csapdába csalni Lin Fant. Rá kellett kényszerítenem az ellenünk elkövetett támadás beismerésére. Vallomásával azonban az én problémám nem oldódott meg. A központi hatóságok Lin Fan elkobzott vagyonának egy jelentős részét kétségtelenül az állítólagos Liang asszonynak ítélik. Azt azonban soha nem engedhettem volna meg, hogy egy névbitorló tegye rá a kezét arra a vagyoni, ami jogosan az államot illeti. Vártam, hogy ő közeledjen hozzám, hiszen sejthette gyanúmat. Azokból a kérdésekből, amelyeket az égő bástyából történt elmenekülésének részleteiről tettem fel neki, érezhette kételyeimet. Mikor nem jött, attól tartottam, hogy törvényes lépéseket kell tennem ellene. Most azonban ez a probléma is megoldódott. Lin asszony úgy döntött, hogy megöli magát. Várt még azonban, mert férjével ugyanazon a napon és ugyanabban az órában kívánt meghalni. Most már a mennyei hatóságok ítélkeznek felette."

A szobában mély csend honolt. Ti bíró összerázkódott. Szorosabbra húzta ruháját, és így szólt: „Közeledik a tél, hűvös a levegő. Kifele menet, őrmester, szólhatnál a szolgálknak, hogy készítsenek be egy parázstartót."

Négy hadnagyának távozása után Ti bíró felállt. Az oldalasztalhoz ment, amelyen a kalapigazító tükör állt, és levette szárnyas bírói sapkáját. A tükörben megcsillant beesett, megkínzott arca. Gépies mozdulatokkal összetekerte a kalapot, és a tükör állványában elhelyezett fiókba tette. Felvette házisapkáját, és kezét hátrakulcsolva le-fel járkált a szobában.

Kétségeesetten próbálta összeszedni magát. Amint azonban sikerült elterelni gondolatait az éppen átélt borzalmakról, képzeletében megjelent a húsz szerzetes összetiport holttestének baljós látványa, fülében csengett Lin Fan örült nevetése, amint végtagjait éppen szétszaggatják. Kétségeesetten kérdezte magától, hogy engedhetik meg a magasságos egek ezeket az embertelen szenvedéseket, az értelmetlen vérontást.

Kétségektől gyötörve egy helyben állt íróasztala előtt, arcát kezébe temette.

Amikor kezét leengedte szeméről, tekintete a Rítusok és Szertartások Minisztériumából érkezett levélre esett. Lemondó sóhajjal emlékeztette magát kötelességére: ellenőriznie kell, vajon a szolgálak a megfelelő helyre tették-e a táblát.

Elhúzta a dolgozószobáját a bírósági ülésteremtől elválasztó függönyt. Elsétált az emelvény mellett, és belépett az ülésterembe, majd megfordult. Előtte emelkedett a vörös posztóval borított emelvény és saját üresen álló karosszéke, amely fölött egy hímezett kép a tisztánlátást jelképező egyszerűt ábrázolta. Még magasabbra pillantva a falon, az emelvény fölötti rácson díszlett a császári szavakat hirdető hosszúkás tábla.

Elolvasta, és mélyen meghatódott. Letérdelt a csupasz kövekre. Hosszú ideig maradt így, egyedül a hideg, üres teremben, alázatos imába mélyülten.

Magasan fölötté az ablakokon áttörő reggeli napfény megcsillant a négy aranyozott írásjelen, amely a császár tökéletes kézírását utánozva hirdette: „Az igazság többet ér, mint az emberi élet."